BESTSELLER INTERNAȚIONAL

APRILYNNE PIKE

fblondi

Destin

Continuarea romanelor

Aripi, *Farmece* și *Iluzii*

„... amplu, captivant și romantic."

New York Times

„Tamani se uită serios la ea și întinse mâna să-i atingă părul. Șovăi o clipă, după care îi luă capul între mâini și o trase spre el. Nu o sărută, doar își lipi fruntea de a ei câteva clipe, iar nasurile lor aproape se atinseră. Simțea că-i spune adio, și o durea enorm."

Este ultimul bal înainte de absolvire, iar Laurel își dorește să dea totul uitării măcar pentru o noapte. Însă un vechi dușman îi urmărește fiecare pas, iar secretul cumplit al lui Yuki este dezvăluit, amenințând să distrugă întregul regat al zânelor și să aducă un nou conducător. Când Shar este ucis cu sânge rece, Laurel știe că soarta zânelor este acum în mâinile ei, iar alături de Tamani, David și Chelsea pornește spre Avalon, pregătindu-se pentru confruntarea finală. Evenimentele se succed cu repeziciune pe parcursul unei singure zile, o zi decisivă, la finalul căreia prietenia va fi greu încercată, iar adevăruri dureroase vor ieși la iveală, împlinind un destin pe cât de neașteptat, pe atât de tulburător.

„Pike reinventează basme și mituri, integrându-le în propriile povești cu o inteligență și o inventivitate uimitoare."

Romantic Times

„În acest ultim volum al seriei *Aripi*, destinele și trădările sunt dezgropate cu o viteză amețitoare, care îți taie răsuflarea."

Voice of Youth Advocates

BESTSELLER INTERNAȚIONAL
SERIE PUBLICATĂ ÎN 30 DE ȚĂRI

AFLĂ CUM A ÎNCEPUT TOTUL!

APRILYNNE PIKE

Destin

Traducere din limba engleză
Gabriela Trăşculescu

LITERA®

Destined
Aprilynne Pike
Copyright © 2012 Aprilynne Pike

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 54 83 72;
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Destin
Aprilynne Pike

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Sînziana Cotoară
Corector: Mihaela Banu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Olimpia Bolozan

Seria de ficțiune a Editurii Litera
este coordonată de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PIKE, APRILYNNE
Destin/Aprilynne Pike; trad.: Gabriela
Trăsculescu – București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-2296-9

I. Trăsculescu, Gabriela (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Lui Neil Gleichman, care m-a învățat
cât de important e să joci tare până la capăt.

Sper că așa am făcut.

Mulțumesc, coach.

Capitolul 1

Tamani stătea cu fruntea lipită de geamul rece și se chinuia să-și alunge oboseala. De dormit, n-avea cum să doarmă, atâta vreme cât singurul lucru care stătea între el și furioasa zână de iarnă era un firicel subțire de sare.

În seara aceea avea să fie *Fear-gleidhidh* de două ori.

De obicei, era mândru să aibă acest rol, să fie protectorul lui Laurel, ocrotitorul ei. Sensul originar al acestui cuvânt străvechi era mult mai bogat însă și trecea dincolo de granițele tradiționalului *„Am Fear-faire"*; *„Fear-gleidhidh"* însemna și „supraveghetor", așa că Tamani avea sarcina nu doar de a o proteja pe Laurel, dar și de a se asigura că fata avea să ducă la bun sfârșit misiunea pe care Avalonul i-o încredințase încă din copilărie.

Acum ajunsese și temnicer.

Aruncă o privire spre prizoniera lui. Scaunul lui Yuki era în mijlocul unui cerc de sare albă, grunjoasă, presărată pe linoleumul vechi. Adormise cu obrazul pe genunchi și cu mâinile legate lejer la spate. Părea chinuită. Înfrântă.

Inofensivă.

– Aș fi făcut orice pentru tine, spuse ea încet.

Tamani îl simți pe Shar încordându-se la auzul glasului ei, care rupse tăcerea adâncă.

„Așadar, nici vorbă să doarmă. Și nici gând să fie vreodată inofensivă", își reaminti el. Floricica albă de pe spatele ei, semn că era o zână de iarnă, dovedea din plin acest lucru. Trecuse mai bine de o oră de când David o legase de scaun – o oră

de când Chelsea adusese dovada de netăgăduit că era, în realitate, o zână de iarnă; și totuși, lui Tamani nu-i venea să creadă. Îi dădea fiori reci pe șira spinării, o frică pe care arareori o mai simțise până atunci.

– Eram pregătită. De-aia te-am oprit înainte să mă duci înăuntru. Yuki își ridică privirea și își întinse picioarele cât putu de mult. Dar știai asta, nu-i așa?

Tamani își ținu gura. Știuse. Se gândi o clipă să o lase să-și continue mărturisirea, dar nu s-ar fi sfârșit bine. Yuki ar fi descoperit, până la urmă, că sentimentele sale pentru ea nu erau adevărate și soarta lui ar fi fost atunci în mâinile unei zâne de iarnă seduse și abandonate. Mai bine termina odată cu circul ăsta.

Spera să nu se amăgească. Ea era o amenințare; el n-avea de ce să se simtă vinovat că o mințise la început, cu atât mai puțin acum, când știa că și ea îl mințise. Puterea pe care zânele de iarnă o aveau asupra plantelor le făcea, printre altele, să le simtă de la distanță, ceea ce însemna că, din clipa în care îl întâlnise pe Tamani, știuse că și el era o zână. La fel știuse și de Laurel. Îi jucase pe degete pe toți.

De ce se mai întreba atunci dacă era bine ce făcea?

– Am fi fost așa de fericiți împreună, Tam, continuă Yuki cu un glas moale ca rochia ei argintie șifonată, dar cu un ton răutăcios care-i dădu fiori. Laurel n-o să-l părăsească pentru tine. O fi ea zână la exterior, dar în interior e umană sută la sută. Cu sau fără David, locul ei e *aici*, și tu știi prea bine.

Evitând privirea căpitanului său, Tamani se uită iar pe fereastră și scrută întunericul de afară, ca și când ar fi căutat... ceva. Orice. Viața unei santinele era plină de ticăloșie, iar Tamani și Shar, deopotrivă, trebuiseră de multe ori să ia măsuri extreme pentru a-și proteja ținutul. Însă de fiecare dată împotriva unei amenințări iminente, a unui atacator agresiv, cum ar fi o zână *dovedită*. Dușmanii lor erau *trolii* – mereu fuseseră. Zânele de iarnă conduceau Avalonul, și chiar

dacă Yuki îi dezamăgise, de fapt, nu le făcuse niciodată *rău*. Într-un fel, faptul că o sechestraseră îl durea mai tare decât dacă ar fi ucis o sută de troli.

– Tam, noi doi suntem la fel, continuă Yuki. Oamenii ne folosesc după bunul lor plac, fără să le pese de ce ne dorim sau de ce ne face pe noi fericiți. Locul nostru nu e printre ei; noi suntem făcuți să fim împreună.

Tamani o privi din nou, neîncrezător. Îl surprinse că nu se uita la el în timp ce-i vorbea, ci undeva departe, dincolo de fereastră, spre un viitor luminos pe care încă și-l imagina posibil. Tamani știa mai bine cum stăteau lucrurile.

– Nu există nimic pe lumea asta care să ne stea în cale, Tam. Dacă garantezi pentru mine, am putea să mergem liniștiți la Avalon. Am putea trăi împreună acolo, la palat.

– De unde știi de palat? o întrebă Tamani fără să se gândească, după care își dădu imediat seama că tocmai mușcase momeala ei. Îl auzi pe Shar oftând încet și se întrebă dacă din cauza prostiei lui Yuki sau a lui.

– Sau am putea rămâne aici, continuă ea liniștită, văzând că Tamani nu scotea o vorbă. Nimic nu ne poate opri, indiferent unde ne-am dori să mergem sau ce ne-am dori să facem. Cu puterile pe care le avem – tu asupra animalelor și eu asupra plantelor –, toată lumea va fi la picioarele noastre. O alianță între primăvară și iarnă, ce-ți poți dori mai mult de-atât? Abilitățile pe care le avem se completează de minune.

Tamani se întreba dacă își dădea seama câtă dreptate avea – sau cât de puțin îl interesa pe el o asemenea propunere.

– Te-aș fi iubit pe veci, șopti ea, plecându-și capul.

Părul ei negru și strălucitor îi veni peste față și i-o acoperi, iar ea scoase un suspin. Oare plângea sau îi venea să râdă?

Tamani tresări când auzi un ciocănit în ușă. Înainte să apuce să se ridice să vadă cine e, Shar pornise deja tiptil spre ușă și se uita pe vizor.

Cu cuțitul în mână, Tamani aștepta încordat... pregătit. Să fi fost oare Klea? Ăsta fusese rostul cercului, al cătușelor

lui Yuki – să-i întindă o capcană de toată frumusețea acestei trădătoare zâne de toamnă, care era *posibil* să încerce să-i ucidă.

Sau nu era.

Măcar dac-ar fi știut cu siguranță.

Până aflau adevărul, Tamani nu putea decât să le considere o amenințare – și încă una mortală.

Strâmbându-se puțin, Shar deschise ușa și îi dădu drumul înăuntru lui Laurel, după care intră și Chelsea.

– Laurel...

Doar atât reuși să spună Tamani și își descleștă degetele de pe cuțit. Deși o iubea pe Laurel de un amar de vreme, iar în ultimul timp simțea chiar ceva... *mai mult*, tot îi venea să sară în sus de bucurie de fiecare dată când o vedea.

Se schimbase de rochia elegantă de un albastru închis, pe care o purtase și la festivalul Samhain, cu un an în urmă, când o luase în brațe și o sărutase pătimaș. Părea mult de-atunci.

Acum, Laurel nu se uita la el; avea ochi doar pentru Yuki.

– N-ar fi trebuit să vii, îi șopti Tamani.

Laurel ridică o sprânceană.

– Am vrut să văd cu ochii mei.

Tamani strânse din dinți. În adâncul sufletului, îi părea bine că venise, dar dorințele lui egoiste se băteau cap în cap cu grija permanentă pe care o avea pentru siguranța ei. Ar fi putut oare *vreodată* să le împace pe amândouă?

– Credeam că te-ai dus după David, îi spuse Tamani lui Chelsea, care încă era îmbrăcată în ținuta ei festivă de un roșu aprins. Era desculță acum și, fără tocuri, rochia îi cădea în falduri ca o baie de sânge peste picioarele goale.

– N-am reușit să dau de el, răspunse Chelsea, cu buza de jos tremurându-i aproape imperceptibil. Își îndreptă apoi privirea spre Laurel, care o studia în continuare pe prizoniera tăcută.

– Yuki? îi spuse Laurel pe un ton șovăitor. Ești bine?

Yuki se uită în sus spre Laurel și o fulgeră cu o privire tăioasă, plină de furie.

– Tu ce zici? Am fost răpită! Am mâinile legate de un scaun de metal. *Tu* cum te-ai simți în locul meu?

Veninul din vocea zânei de iarnă o lovi pe Laurel ca un val care izbește o stâncă și o făcu să dea înapoi.

– Am venit să văd ce faci, spuse Laurel, uitându-se la Tamani, dar acesta nu era sigur ce voia de la el. Susținere? Aprobare? Se uită urât la ea și dădu descumpănit din umeri.

Laurel se întoarse spre Yuki, dar pe chipul zânei de iarnă, care ținea sfidător capul sus acum, nu se citea nimic.

– Ce vrea Klea de la mine? o întrebă Laurel.

Tamani nu se aștepta la un răspuns, însă Yuki se uită fix la Laurel și-i zise scurt:

– Nimic.

– Atunci, de ce-ai venit?

De data asta, pe chipul lui Yuki înflori un zâmbet răutăcios, diabolic.

– N-am spus că n-ar fi vrut nimic *niciodată*. Dar acum nu mai are nevoie de tine.

Laurel îl săgetă cu privirea pe Tamani, apoi pe Shar, după care se uită din nou la Yuki.

– Laurel, uite ce e, zise Yuki calmă, cu blândețe. Circul ăsta n-are absolut nicio noimă. O să vorbim cât vrei dacă mă scoți de-aici.

– Ajunge, spuse Tamani.

– Hai, vino și închide-mi gura! îi zise Yuki lui Tamani, după care se uită din nou la Laurel. Nu ți-am făcut niciodată nimic, și știi *bine* c-aș fi putut. Te-aș fi putut omorî de un milion de ori, dar n-am făcut-o. Asta chiar nu contează deloc?

Tamani dădu să spună ceva, însă Laurel îi puse blând mâna pe piept și acesta își înghiți cuvintele.

– Ai dreptate, numai că tu ești o zână de iarnă. Lucru pe care ni l-ai ascuns, chiar dacă tu trebuie să fi știut că și noi eram zâne. De ce?

– Tu de ce crezi? Pentru că în momentul în care prietenii tăi soldați ar fi aflat ce eram, mi-ar fi luat orice putere și m-ar fi legat de un scaun.

Tamani știa că avea dreptate, și ura chestia asta... că Laurel nu putea s-o contrazică.

– Bine. Atunci, poate c-ar trebui s-o luăm, pur și simplu, de la capăt, zise Laurel. Dacă o să ajungem cu toții la concluzia asta înainte să apară Klea, cu atât mai bine. Spune-ne măcar...

– Cheile sunt la Tamani, spuse Yuki și se uită la el, cu o sclipire răutăcioasă în privire. Dați-mi drumul și vă spun *tot* ce vreți să știți.

– Nici vorbă, zise Tamani, încercând din răsputeri să pară plictisit.

Laurel îi spuse iarăși lui Yuki, întrerupându-i:

– Poate e mai bine pentru toată lumea să...

– Nu! strigă Yuki. Nu-mi vine să cred că ești de partea lor, după tot ce ți-au făcut, ție și părinților tăi!

Tamani se încruntă. Ce treabă aveau părinții lui Laurel cu povestea asta?

Însă Laurel clătina deja din cap.

– Yuki, mie îmi pare rău că m-au făcut să uit, dar nu pot schimba ce-a fost...

– Să uiți? Eu nu mă referam la elixirele de memorie. Cu *otrava* cum rămâne?

– Hai, las-o baltă, sări Tamani.

Laurel îi făcu semn să tacă.

– Yuki, tu știi cine l-a otrăvit pe tatăl meu?

Tamani era aproape sigur de răspuns și știa că la fel era și Laurel; trebuia să fi fost vorba despre Klea. Însă dacă Laurel reușea să o facă pe Yuki să le confirme bănuielile...

– Pe tatăl tău? Yuki nu înțelegea. De ce l-ar fi otrăvit? Eu la mama ta mă refeream.

Laurel îi aruncă iarăși o privire întrebătoare lui Tamani, care clătină din cap și ridică ușor din umeri. Ce joc făcea Yuki?

– Nici măcar nu știai, nu-i așa? Ce coincidență că, întâmplător, tocmai proprietarii pământului din jurul porții, care nu aveau copii, își doreau atât de mult un copilaș bălai! Cât de... convenabil! Nu ți se pare?

– Destul! spuse Tamani pe un ton tăios.

Trebuia să-și fi dat seama – alte și alte jocuri. Yuki nu făcea decât să găsească tot felul de mijloace prin care să-i determine să se îndoiască de sine, dar mai ales unii de alții.

– Ei au făcut asta! zise Yuki. Cu cincisprezece ani înainte ca tu să apari la ușa părinților tăi, zânele au făcut în așa fel încât mama ta să-și dorească atât de mult un copil, încât să te accepte fără ezitare. I-au făcut rău, Laurel. S-au asigurat că n-o să aibă niciodată copiii ei. I-au distrus viața, iar tu ești de partea lor.

– N-o asculta, Laurel! Nu-i adevărat nimic din ce spune, zise Tamani. Îți bagă numai minciuni în cap.

– Serios? Ce-ar fi să-l întrebăm pe *el*?

Capitolul 2

Laurel urmări cum Yuki își îndreptă privirea spre Shar, care stătea tăcut ca o statuie și pe al cărui chip nu se citea nimic.

Nu putea fi adevărat. Pur și simplu, era *imposibil*. Nu Shar, care fusese protectorul ei invizibil încă de când plecase din Avalon prima oară.

„Și-atunci, de ce nu neagă?"

– Spune-i! zise Yuki, opintindu-se în scaun. Spune-i ce i-ai făcut *mamei* ei!

Shar nu scoase o vorbă.

– Shar, îl imploră încet Laurel. Voia să-l audă spunând că nu era adevărat. Avea *nevoie* să-i spună asta. Te rog!

– Așa a fost să fie, răspunse Shar într-un final. Nu i-am ales pe ei în mod special. Pur și simplu, locuiau acolo. Planul trebuia să funcționeze, Laurel. N-am avut de ales.

– Întotdeauna ai de ales, șopti Laurel simțindu-și brusc gura uscată și fața tremurând de furie. Shar îi otrăvise mama. Shar, care veghease asupra ei chiar de mai demult decât Tamani, îi otrăvise mama.

– Am un cămin și o familie de apărat. Și voi face întotdeauna tot ce-mi stă în putință ca să protejez Avalonul.

Laurel se zbârli la el:

– Nu trebuia să...

– Ba da, o întrerupse Shar. Am fost obligat să fac o mulțime de lucruri pe care n-aș fi vrut să le fac, Laurel. Crezi că mi-a făcut plăcere să-ți sabotez părinții umani? Că am vrut

să te fac să uiți? Am executat niște ordine. De-asta am vegheat asupra ta zi de zi, până să apară Tamani. De-asta știu totul despre tine. Vasul moștenire de familie pe care l-ai spart și ai mințit apoi. Câinele pe care l-ai îngropat sub fereastra de la camera ta pentru că nu suportai să-l știi departe. Timpul petrecut cu Tamani în cabană, în octombrie.

– Shar, zise Tamani pe un ton amenințător.

– Ți-am dat cât de multă libertate am putut, continuă Shar încet, iar în vocea lui se simțea acum o oarecare părere de rău. Însă scuzele lui voalate erau mai mult față de Tamani decât față de Laurel. Simțea o nevoie imperioasă să se ducă la Shar și să-l plesnească peste față, iar furia aceea paralizantă era singura care o împiedica.

Lui Yuki i se șterse zâmbetul de pe buze.

– Astea sunt forțele cu care te-ai aliat, Laurel? Poate că n-am fost întotdeauna sinceră cu tine, dar până și eu cred că ești mai presus de monștri ăștia. Se uită apoi în jos la cercul de sare din jurul ei. O dată să bați din picior, și voi pune capăt la toate astea. Te voi lua cu mine și-ți voi arăta cât de rău e Avalonul. Și mă vei ajuta să facem din el un loc mai bun.

Laurel se holba la cercul de sare. O parte din ea își dorea asta, numai ca să-l rănească pe Shar.

– De unde știi de Avalon?

– Contează? întrebă Yuki, iar chipul nu o trădă în niciun fel.

– Poate că da.

– Eliberează-mă. O să-ți spun tot ce nu au vrut ei să știi.

– Să nu faci asta, Laurel! îi spuse Tamani încet. Nici mie nu-mi place ce s-a întâmplat, dar dacă îi dăm drumul nu se schimbă nimic.

– Crezi că nu știu? îi dădu peste nas Laurel, care nu-și putea dezlipi privirea de la cercul alb ce se întindea la picioarele ei.

Tamani se lăsă păgubaș și nu mai scoase o vorbă.

Laurel simțea o nevoie imperioasă să distrugă cu vârful piciorului cercul acela – chiar *simțea*. Era un impuls irațional, ceva ce n-ar fi făcut niciodată cu bună știință, dar, acum, ochii îi erau inundați de lacrimi fierbinți, iar dorința o ardea pe interior.

– Laurel! Simți o atingere ușoară pe braț, care o trezi la realitate. Întoarse capul și dădu cu ochii de o Chelsea albă ca varul. Haide! Ne plimbăm puțin cu mașina, stăm de vorbă, orice, numai să te liniștești.

Laurel se uita lung la prietena ei, singura din încăperea aceea care nu-i făcuse niciodată nimic și care nici nu-i greșise vreodată. Dădu din cap, fără să se mai uite la ceilalți măcar.

– Să mergem. Nu mai am ce căuta aici.

După ce ieșiră din cameră, Chelsea închise ușa în urma ei și se opri.

– Fir-ar! înjură ea încet. Mi-am lăsat cheile acolo. Tâmpita asta de rochie fără buzunare! bombăni ea supărată, ridicându-și rochia ca să nu calce pe ea și să se împiedice. Mă întorc imediat.

Făcu stânga-mprejur și ușa se deschise înainte să apuce să apese pe clanță.

– Cheile, explică Chelsea, împingându-l pe Tamani când trecu pe lângă el.

Acesta trase ușa după el și rămase singur cu Laurel pe palier. Ea se uita fix la trepte și nu voia să-i mai arunce nici măcar o privire.

– Habar n-am avut, spuse el după o lungă tăcere. Jur.

– Știu, zise Laurel în șoaptă. Se lipi cu spatele de perete și se așeză pe jos, cuprinzându-și genunchii cu brațele. I se păru chiar și ei că are o voce golită de orice emoție. Mama era singură la părinți. Tatăl ei a părăsit-o când era încă în scutece. A rămas doar cu mama ei. Apoi, a murit și bunica. Mama și-a dorit mereu o familie numeroasă – cinci copii, mi-a zis într-o zi. Voia să aibă cinci copii. Dar n-a fost să fie.

Nu-și dădea seama de ce-i povestea toate astea, dar o făcea cumva să se simtă mai bine. Continuă:

– Au mers la o grămadă de doctori, și nimeni nu le-a putut spune de ce nu reușeau. Niciunul dintre ei. Ceea ce a făcut-o să nu mai aibă încredere în medici. Plus că toate economiile lor s-au dus pe apa sâmbetei. Și nici nu conta, pentru că mama m-ar fi păstrat și dacă ar mai fi avut alți copii, spuse Laurel fără vreo urmă de îndoială. Știu c-așa ar fi făcut. Shar nu trebuia să intervină. Apoi tăcu. Știi ce mă *scoate din minți*, de fapt?

Tamani se simți și doar clătină din cap, fără să scoată o vorbă.

– Acum am un secret. Înainte le povesteam tot. Absolut tot. N-a fost deloc ușor, dar faptul c-am fost deschisă și sinceră a făcut ca ultimul an, sau cam așa ceva, să fie cea mai frumoasă perioadă din viața mea. Acum a venit asta... *chestia* asta pe care n-o să le-o pot spune, pentru că și-ar schimba părerea și despre mine, și despre zâne. Laurel era din ce în ce mai furioasă și apoi izbucni. Și pentru asta îl urăsc, murmură ea.

– Îmi pare rău, zise Tamani. Știu cât de mult ții la ai tăi și... și-mi pare rău că au pățit chestia asta.

– Îți mulțumesc, zise Laurel.

Tamani se uită în jos la mâinile lui, cu o expresie pe care Laurel nu știa cum s-o interpreteze.

– Mi-e ciudă că n-am știut nimic, spuse el într-un sfârșit. Sunt atâtea lucruri pe care nu le știu... Nu cred că Yuki ne va mărturisi vreodată ceva. Jumătate din lucrurile pe care le spune se bat cap în cap cu cealaltă jumătate. M-am gândit că, poate, dacă o luăm prizonieră, o să ne dea răspunsurile pe care le căutăm, dar... dacă nu se întâmplă repede ceva... mi-e teamă că Shar e-n stare de orice.

– Shar... Ce-i spusese el mai devreme? „Voi face întotdeauna tot ce-mi stă în putință ca să protejez Avalonul." Doar n-o să-i facă niciun rău, nu-i așa? Ca să afle mai multe?

– N-are cum. Și dacă i-ar trece prin minte așa ceva, nu poate intra în cerc.

– Există lucruri pe care le poate face și fără să intre în cerc, zise Laurel. Ar putea...

– N-o să-l las, o întrerupse hotărât Tamani. Promit. O să am grijă de ea. Mincinoasă sau nu, am fost prieteni. Poate că încă suntem, nu știu. În plus, nici măcar Shar nu e atât de nebun încât să riște să pățească... ce-ar păți dacă ar tortura o zână de iarnă.

Laurel nu știa dacă să-l creadă sau nu.

– Nu e un monstru, continuă Tamani. Face ce are de făcut, dar asta nu înseamnă că îi și place. Înțeleg că nu mai poți să ai încredere în *el* acum, dar încearcă, te rog, să ai măcar în *mine* încredere.

Laurel dădu tristă din cap. De parcă ar fi avut de ales!

– Îți mulțumesc, zise el.

– Chiar poate să o țină acolo cercul ăla, Tam?

El se gândi puțin, după care spuse:

– Așa cred.

– Nu e nimic altceva decât sare, zise Laurel încet. Doar ai fost și tu cu mine în Palatul de Iarnă; ai simțit puterea din camerele alea de la etaj. Faptul că o chestie pe care de obicei o găsești la bucătărie are o asemenea forță, pare de-a dreptul imposibil.

– A acceptat de bunăvoie să pășească în cerc. Shar zice că de-acolo vine puterea. Și-a ridicat privirea spre ea și ochii lui de un verde deschis i-au întâlnit pe-ai ei. Niciodată să nu subestimezi puterea unei situații în care te bagi singur.

Știa că nu se referea doar la cercul de sare.

După un moment de ezitare, Tamani se așeză pe jos lângă ea și o luă în brațe.

– Îmi pare rău pentru tot, îi șopti el. Ea se întoarse și-și lăsă capul într-o parte, vrând să se piardă în el, să uite de tot și de toate, măcar pentru o clipă. Lui Tamani i se tăie respirația și se apropie de ea. Laurel îi atinse obrazul, abandonându-se în brațele lui. Buzele lor abia se atinseseră, când ușa se deschise și Chelsea se năpusti afară, cu cheile zornăindu-i în mână.

– La Shar erau, începu să se plângă ea în gura mare. A stat și s-a uitat la mine cum cotrobăiam peste tot, după care... Apoi băgă de seamă că Tamani o ținea pe Laurel în brațe. A, dar desigur, făcu Chelsea, înțelegând dintr-odată care fusese planul lui Shar de la bun început. Apoi adăugă în șoaptă: Scuze.

*

Laurel deschise geamul, lăsând vântul să-i mângâie fața, în timp ce Chelsea conducea pe străzile pustii și întunecate. Aproape o jumătate de oră, Chelsea nu pomeni nimic despre mica lor ceartă de la apartament sau despre cum dăduse buzna peste ea și Tamani, iar Laurel aprecie efortul pe care-l făcea prietena ei să-și țină gura. Chelsea nu era deloc genul de persoană discretă. Probabil că ardea de nerăbdare să trăncănească despre vizita lor la Yuki, însă Laurel nu voia decât să nu se mai gândească la asta și să se prefacă apoi că nimic nu se întâmplase.

– Hei, ăla nu-i...

Chelsea deja dădea să tragă pe dreapta, când Laurel își dădu seama că băiatul acela înalt care mergea pe marginea drumului în lumina felinarelor era nimeni altul decât David. Se uită derutat la farurile care-l orbiseră, dar se simți ușurat când recunoscu mașina mamei lui Chelsea, care îl ajunsese din urmă.

– Pe unde umbli? îl întrebă Chelsea când se aplecă să vadă cine mai era în mașină. Te-am căutat peste tot.

David lăsă capul în pământ.

– Am vrut să dispar, recunoscu el. Ca să nu mă găsească nimeni.

Chelsea se uită în spate, în direcția în care mergea David. Spre apartament.

– Unde te duci?

– Înapoi, bâigui David. Vreau să repar ce-am stricat.

– Să știi că e OK, îi spuse Chelsea serioasă.

– Dar eu am băgat-o acolo.

– Știa de cerc, insistă Chelsea. Nu mai e cum era. Nu-și mai face rău. Doar stă acolo pe scaun. Stă și trăncănește, mă rog.

David însă clătină din cap.

– Am tot încercat să mă prefac că n-am nicio treabă cu asta, și m-am săturat. Mă duc înapoi să mă asigur că nu se întâmplă nimic inuman. Sau, mă rog, care o fi echivalentul în cazul plantelor.

– Tamani zice c-o să aibă grijă să fie în siguranță, interveni Laurel.

– Da, numai că ce-nțelege el – și Shar – prin „siguranță" nu prea se pupă cu ce-nțeleg eu. Noi. Se uită în gol. *Noi* am adus-o în situația asta. Noi toți. Și încă mi se pare c-am făcut bine, dar dacă nu-i așa... nu vreau să stau deoparte, să mă uit pur și simplu cum totul devine și mai rău.

– Și ce-ar trebui să facem? întrebă Laurel, refuzând să recunoască deschis că nici ea nu voia să se mai ajungă acolo.

– Poate c-ar trebui s-o păzim cu rândul. Unul de la noi, unul de la ei, propuse David.

Chelsea dădu ochii peste cap.

– Cineva va trebui să stea noaptea, zise Laurel. Ai mei m-ar lăsa, dar...

– Tu nu prea ești genul care să nu doarmă o noapte-ntreagă, spuse David, parcă citindu-i gândurile.

– Pot să-i dau maică-mii un mesaj, se oferi Chelsea. Oricum i-am spus că s-ar putea să rămân peste noapte la tine... ceea ce ar fi absolut logic, după bal. Nu mă verifică niciodată.

Laurel și Chelsea se uitară la David.

– O să mă gândesc la ceva, murmură el. Și Ryan?

– Ce-i cu el? întrebă Chelsea uitându-se la volan, ca și cum ar fi văzut ceva interesant acolo.

– O să înceapă să se întrebe de ce pleci de-acasă la ore așa de târzii. N-o s-o poți folosi tot timpul pe Laurel ca pretext.

– Nu cred c-o să observe, zise Chelsea.

– S-o crezi tu, ripostă David. Nu-l subestima. *Mereu* îl subestimezi.

– Ba nu!

– Mă rog, tot o să observe *ceva* când o să vadă că ești, dintr-odată, foarte ocupată. Și-o să vrea să stea cu tine în pauze. Mai ales după ce i-ai dat cu flit toată săptămâna trecută ca să înveți pentru teze, spuse David.

– Nu știu de ce, dar nu cred că va fi așa, zise ea cu tristețe în glas, și se lăsă pe spate în scaun, uitându-se, în sfârșit, la el.

David clătină din cap.

– Nu te înțeleg. Ți-ai făcut atâta sânge rău când Yuki, sau Klea, sau cine-o fi fost, i-a dat elixirul ăla de memorie, și acum parcă nu-ți pasă deloc. David începu să dea cu picioarele în țărână. De ce nu te desparți de el, și gata?

– M-am despărțit, zise pe un ton liniștit Chelsea.

David se uită o clipă la Laurel și apoi la Chelsea.

– *Poftim*?

– Cum altfel aș fi putut să plec în toiul balului... cu tine? murmură ea.

– Dar eu glumeam!

– Eu nu. Oricum aveam de gând.

David se uită la Laurel.

– Tu știai?

Laurel o privi întrebător pe Chelsea și abia apoi încuviință din cap.

– De ce? întrebă David. Ce s-a-ntâmplat?

Chelsea încercă să răspundă, dar nu reuși să articuleze niciun cuvânt.

– Era timpul, îi veni Laurel în ajutor.

Nimeni n-avea chef să vorbească despre asta. Cel puțin, nu acum.

David ridică din umeri, cu un aer indiferent.

– În fine... Trebuie să ne întoarcem acolo. O să fie o noapte foarte lungă.

Capitolul 3

– Și ai de gând să stai aici pe scaun, pur și simplu? îl întrebă Chelsea pe Tamani căscând.

În apartament era întuneric și liniște. Shar profitase de ocazie și își sprijinise capul de perete ca să tragă un pui de somn, atât de necesar. Ceea ce îi forța pe Tamani și pe Chelsea să vorbească în șoaptă, ea fiind cea care insistase să stea prima de strajă.

– De ce nu? răspunse Tamani. Tu poți să te culci, dacă vrei; covorul e destul de moale. Scuze că mobila e așa de...

– Inexistentă? completă Chelsea, așezându-se drept în scaunul amărât de lemn care, în mod obișnuit, zăcea nefolosit lângă masa din bucătărie. E OK. Chiar nu mi-e somn. Sunt mai mult plictisită. Tăcu o clipă, după care se aplecă și-i șopti lui Tamani la ureche: Ea spune ceva vreodată?

– Da, *spun*, șuieră Yuki înainte ca Tamani să apuce să răspundă. Nu că nu m-ai fi auzit până acum vorbind de un milion de ori. Îți mai amintești ziua în care am mers împreună la școală? Știu că săptămâna trecută pare acum o mie de ani, dar credeam că voi, oamenii, puteți măcar întâmplările recente să vi le amintiți.

Chelsea rămăsese cu gura căscată, după care o închise și bombăni:

– Bineee, îmi pare răăău!

– Să nu-ți pară rău pentru mine, zise Yuki foindu-se în scaun. Eu o să fiu țintuită aici câteva zile, în cel mai rău caz, pe când tu o să fii țintuită o viață-ntreagă.

– Ce vrei să zici? întrebă Chelsea și se întoarse și mai mult spre Yuki.

– N-o băga în seamă! o avertiză Tamani. Vrea doar să te scoată din sărite.

– Chelsea Harrison, continuă Yuki, ignorându-l pe Tamani. Eterna a cincea roată la căruță. Mereu atât de aproape de lucrurile pe care ți le dorești cu disperare, dar fără să le obții vreodată.

– Serios? făcu Tamani și se mută între Chelsea și Yuki. Las-o-n pace, n-ai de ce s-o asculți.

Nu putea să nu-i ia apărarea. Fata umană se făcuse luntre și punte să-i intre în grații în ultimele luni și nu voia s-o vadă suferind din cauza lui Yuki și a ce mai scotea ea pe gură.

– Chiar crezi că poți să te compari?

Dar curiozitatea lui Chelsea era aproape la fel de scandaloasă ca onestitatea, așa că se aplecă ca să se uite mai bine la Yuki și întrebă:

– Să mă compar cu *cine*?

– Cu Laurel, desigur. Realitatea e că nu e nevoie să-l aleagă pe David, deși o va face, adăugă Yuki, cu siguranță spre bi ele lui Tamani. Și chiar dacă n-o să-l aleagă, tu tot pe dinafară o să rămâi. Să zicem că totul o să fie așa cum visezi tu. Laurel îl părăsește pe David, care, într-o bună zi, se uită în jur și observă, pentru prima oară, că tu ești acolo de când lumea și pământul, așteptând doar să fii băgată în seamă.

Chelsea se înroși la față ca racul, dar nu-și luă ochii de la Yuki.

– Deodată, descoperă că ești tot ce nici nu știa măcar că și-a dorit vreodată. Te adoră și, spre deosebire de prietenul tău ciudat, e gata să meargă la orice colegiu îi spui tu.

– Cine ți-a sp...

– Mergeți la Harvard, vă mutați împreună, poate vă și căsătoriți. Dar, zise aplecându-se spre Chelsea, Laurel va fi mereu în mintea lui. Cu toate lucrurile pe care le-au trăit,

cu toate planurile pe care și le-au făcut. E mai drăguță ca tine, are puteri mai mari ca tine și se vede de la o poștă că e *mai bună* ca tine. Recunoaște, n-ai nicio șansă să fii vreodată *altceva* decât un premiu de consolare pentru el. Și-o să trebuiască să trăiești toată viața cu ideea că, dac-ar fi fost după David, n-ai fi avut nici cea mai mică șansă să te aleagă pe tine. Victorie pentru Laurel.

Chelsea simțea că se sufocă. Se ridică în picioare și evită privirea lui Tamani.

– Cred... cred că am nevoie de puțină apă.

Tamani se uită după ea când porni spre bucătărie. Auzi apa de la robinet curgând... și curgând. Și apoi curgând încă un pic, mai mult decât era necesar ca să umpli o cană. După un minut, se ridică de pe scaun și-i aruncă o privire lui Yuki, care părea foarte satisfăcută.

Shar înălță capul la auzul pașilor lui Tamani, dar acesta îi făcu semn că se întoarce imediat.

Fără a o scăpa din privire pe Yuki, Tamani se duse după Chelsea în bucătărie, unde o găsi cu brațele sprijinite de o parte și de alta a chiuvetei. Nu se vedea nicio cană prin preajmă.

– Te simți bine? o întrebă încet Tamani, abia acoperind susurul apei de la robinet.

Chelsea ridică brusc capul.

– Îhm. N-am... Făcu un gest descumpănit. N-am găsit niciun pahar.

Tamani deschise ușa de la dulăpiorul din fața ei și scoase un pahar, pe care i-l întinse fără să spună nimic. Ea îl umplu și dădu să închidă robinetul, însă Tamani o opri.

– Las-o să curgă. Așa e puțin probabil c-o să ne audă.

Chelsea se uită în jos la jetul de apă, luptându-se, poate, cu impulsul de a n-o lăsa să se risipească, însă dădu din cap și-și retrase mâna. Tamani veni mai aproape de ea, cu un ochi la floarea lui Yuki, care abia se zărea după colț.

– N-are dreptate, spuse el scurt. Face în așa fel încât tot ce spune să pară adevărat, dar, în realitate, răstălmăcește lucrurile până când nimic nu mai e adevărat.

– Nu, chiar are dreptate, zise Chelsea surprinzător de convinsă. Niciodată n-o să pot fi la fel de bună ca Laurel. Nu m-am gândit la efectul pe care l-ar putea avea asupra lui David pe termen lung. Dar așa va fi. Yuki are dreptate.

– N-ai cum să gândești așa. Laurel e total diferită de tine, iar tu, tu ești minunată în felul tău, zise Tamani, surprins de cât de mult credea ce spunea. Ezită o clipă, apoi îi zâmbi. Tu ești mai amuzantă decât Laurel.

– A, minunat! zise Chelsea sec. Sigur câteva glume spuse la momentul potrivit o să-l arunce pe David în brațele mele pentru vecie.

– Nu asta am vrut să spun, o contrazise Tamani. Serios, ascultă-mă, nu te poți compara cu o zână. Noi suntem plante. Nu știu de ce, dar vouă, oamenilor, vă place mult simetria noastră perfectă. Așadar, da, din exterior, arată diferit față de tine. Dar asta nu înseamnă că e mai bună decât tine și, sincer, poate doar la început David a fost atras de aspectul ăsta.

– Deci, și în interior e mai bună? murmură Chelsea.

„Acum se face că nu pricepe."

– Nu, ascultă. Vreau doar să înțelegi de ce Yuki n-are dreptate. În Avalon, toți au aceeași simetrie ca mine și ca Laurel. Avem un gen de... frumusețe, bănuiesc, însă înfățișarea lui Laurel nu e deloc ieșită din comun. Ba chiar are o prietenă la Academie care seamănă leit cu ea. Dacă David ar întâlni-o, prin cine știe ce împrejurare, pe Katya sau pe o altă zână mai frumoasă ca ea, crezi că va înceta s-o mai iubească pe Laurel?

– Îmi pare rău să-ți spun, dar nu prea-ți iese, mormăi Chelsea.

– Îmi pare rău. Tamani făcu o grimasă. N-am vrut să spun că mereu o va....

Chelsea scoase încet un sunet de toată mila.

– E OK, înțeleg ce voiai să spui. Serios acum, nu trebuie să-ncerci să-i convingi pe oameni că Laurel n-are nimic special. Eu nu cred asta, și nici tu nu crezi. Iar dacă singura mea speranță că voi fi cândva cu David e să i-o sufli tu pe Laurel la un moment dat, atunci prefer să n-o faci.

– Nu, nici vorbă de așa ceva. Tăcu puțin și se gândi. Laurel a fost multă vreme plecată, Chelsea. Și, chiar dacă am iubit-o mereu, m-am mai uitat și după alte fete. Se simțea cam caraghios făcând astfel de mărturisiri. A existat chiar o zână cu adevărat frumoasă, cu care am... dansat de câteva ori, la festivaluri. N-am mai văzut-o de ani buni, dar trebuie să spun că, de când am putut să fiu de-adevăratelea cu Laurel – de când am putut s-o cunosc mai bine –, nu m-am mai gândit niciodată la ea, adăugă el și zâmbi când Chelsea ridică din sprânceană. Abia reușesc să-mi amintesc cum arăta. O iubesc pe Laurel, așa că, *pentru mine*, e cea mai frumoasă zână din lume și nimeni nu se compară cu ea.

– Da, cred c-am stabilit că Laurel e grozavă, spuse Chelsea tărăgănat. Și eu sunt de aceeași părere. Aici e problema.

– Nu. Eu... Hai s-o lăsăm un pic pe Laurel. Doar ascultă ce-ți spun. Nu știu dacă David te va iubi vreodată. Dar, dacă o va face, adică dacă va simți asta *cu adevărat*, atunci nu contează cât de drăguță sau de atrăgătoare e altă fată. Dacă te va iubi pe bune, n-o să ai cum să pierzi. Pentru că nimeni n-o să se compare cu tine, nici pe departe.

Chelsea se uită în sus la el cu ochii ei mari și cenușii, parcă rugându-se ca el să aibă dreptate.

– Tu ai uita-o pe Laurel dacă te-ai îndrăgosti de mine?

Tamani oftă.

– Sigur, dac-ar fi posibil să iubesc pe altcineva în afară de ea. Totuși, nu cred că se poate.

– Cum poate să nu te iubească? întrebă Chelsea și zâmbetul îi reveni pe buze.

Tamani ridică din umeri.

– Aș vrea să știu. Pe *tine* David cum poate?

Ea râse din toată inima, de data asta, și toată tensiunea din bucătărie se risipi.

– Sper să-ți iasă cu el, zise Tamani, redevenind serios.

– Cât altruism! răspunse Chelsea, dând ochii peste cap.

– Nu, vorbesc serios, insistă Tamani, punându-i o mână pe brat și așteptând să se uite la el. Lăsând la o parte speranțele mele, știu cum e să vrei pe cineva. Am trecut și eu prin asta și știu cât de dureros e. Tăcu puțin, după care îi șopti: Sper să ne iasă amândurora. În timp ce se îndreptau spre ușă, el îi zâmbi. Iar faptul că una depinde de cealaltă, ei bine, ia-o ca pe o întâmplare fericită.

Capitolul 4

Deși Laurel făcuse deja ochi când îi sună alarma, sări ca arsă când țârâitul ei strident răsună în semiîntunericul dimineții. 22 decembrie. De obicei, astăzi trebuia să-și ajute părinții la magazin sau să termine de decorat prin casă ascultând cântece de Crăciun și, eventual, să pregătească ceva bun. Se gândea însă că anul acesta nu avea să fie nici pe departe așa de festiv.

Cerul era în continuare întunecat când Laurel deschise dulapul ca să-și ia una dintre bluzele făcute de zâne; părea cea mai bună idee, ținând cont că acum chiar era agent al Avalonului. În momentul în care își luă bluza roz, ca o ie, se simți de parcă pe ea ar fi avut o armură, și nu materialul acela ușor.

Afară, exact în dreptul ușii, Laurel dădu nas în nas cu o santinelă în uniformă verde, pe care nu o recunoscu – erau atât de multe acum! – și care îi făcu impresia că voia s-o oprească.

– Tocmai răsare soarele, zise Laurel fără să mai aștepte să-i spună ceva. Mă duc la Tamani. N-ai decât să verifici dacă sunt acolo peste cinci minute. Acum dă-te la o parte.

Spre surprinderea ei, santinela o ascultă.

Mai aruncă o privire în urmă când ajunse pe aleea din fața casei și se bucură nespus când văzu că fereastra de la camera părinților ei era cufundată în întuneric. Încă nu le povestise ce se întâmplase, dar, la un moment dat, trebuia s-o facă.

– Mai durează puțin și o să se termine totul, gândi cu voce tare, sperând să aibă dreptate.

După ce merse puțin cu mașina, Laurel bătu la ușa apartamentului și așteptă, pregătită să-i deschidă chiar Shar. Nu c-ar fi contat. Shar era cu siguranță pe undeva pe-acolo, deci tot trebuia să dea ochii cu el, până la urmă. Numai că nu chiar acum, și se simți ușurată când văzu chipul lui Tamani în prag.

– E totul OK? întrebă Laurel încet când intră.

– Dacă vrei să spui „liniștit", atunci da, răspunse Tamani, uitându-se în jos la ea cu o tandrețe în privire pe care Laurel se gândi că nu i-o mai arătase de când o capturaseră pe Yuki. Se întrebă despre ce discutaseră Tamani și Chelsea și dacă avea vreo șansă să-i facă să stea de vorbă mai des unul cu altul.

– Bănuiesc că e de bine, atunci, zise Laurel, lăsându-și rucsacul pe podea. Știa însă că așteptau cu toții să se întâmple ceva. Trecuseră deja opt ore de când o luaseră prizonieră pe Yuki. Părea să se fi scurs mult timp, iar Klea nu prea întârzia, de obicei.

Chelsea stătea pe un scaun lângă Tamani și părea obosită – îmbrăcată tot cu rochia aia șifonată –, dar zâmbea. Tamani își pierduse lavaliera, pantofii și haina – din cauza lui Yuki –, dar nu și mănușile, și avea cămașa desfăcută până la jumătatea pieptului. Amândoi arătau de parcă toată noaptea ar fi petrecut, nu ar fi stat de pază.

Auzi apa curgând și își dădu seama că Shar făcea duș. Cu șase luni în urmă, acest comportament tipic uman din partea căpitanului ar fi făcut-o să zâmbească. Acum, cu fiecare clipă care trecea uitându-se la ușa de la camera lui Tamani, își simțea gâtul și umerii tot mai încordați. Cum va putea oare să dea ochii cu Shar, știind ce-i făcuse mamei ei?

– O să stau cu tine când iese, zise Tamani, gâdilându-i urechile cu răsuflarea lui.

Nici măcar nu observase când se apropiase de ea.

Laurel clătină din cap.

– Trebuie să dormi și tu.

– Am mai ațipit din când în când. Sunt bine, crede-mă, zise el, ținând-o de umeri.

– Cum crezi, șopti Laurel și se simți extrem de ușurată la gândul că va rămâne și el acolo, cu ea.

Amândoi se întoarseră când Shar ieși din cameră, cu părul încă ud. Rămase pe loc o clipă când o văzu pe Laurel și se uită fix la ea, ceea ce o făcu să se piardă cu firea și să lase ochii în pământ.

– S-a întâmplat ceva în ultimele cinci minute? întrebă Shar, intrând în cameră cu mâinile în șolduri.

– Absolut nimic, răspunse Tamani, luându-se după el și punându-și, la rândul său, mâinile-n șolduri.

Laurel se abținu să zâmbească atunci când observă cum își imita – probabil inconștient – Tamani mentorul.

Shar se întoarse și se uită la Yuki cu o indiferență ciudată. Laurel nu știa deloc cum s-o interpreteze. De-a lungul timpului, dăduse mereu impresia că era lipsit de orice sentiment. Știa însă că simțea mult mai mult decât lăsa să se vadă; Tamani îi spusese o mulțime de povești despre el, povești care îi făcuseră pe amândoi să râdă cu lacrimi. Dar felul în care-și privea acum prizoniera – cu atâta atenție, atâta detașare – o făcea să se întrebe cum se putea oare apropia cineva de el.

– Cât mai trebuie să așteptăm? întrebă Tamani. Încep să mă întreb dacă am făcut bine, dacă nu cumva Yuki e doar o momeală menită să ne distragă atenția, în timp ce Klea își vede în continuare de planurile ei... oricare ar fi acestea.

– Atâta timp cât planurile Kleei nu amenință poarta sau pe Laurel, n-avem de ce să ne facem griji. Pe Laurel o păzim

neîncetat, iar ca să reprezinte cu adevărat o amenințare pentru poartă, Klea are nevoie de *ea*, explică Shar, arătând cu degetul, aproape acuzator, spre Yuki. Așadar, până va veni s-o elibereze pe Yuki, poarta va fi în siguranță. Mai în siguranță decât a fost vreodată, adăugă el. Noi trebuie să fim aici și să facem în continuare ce-am făcut și pân-acum.

– Crezi c-ar trebui să-i spunem lui Jamison? întrebă Laurel.

– Nu, răspunseră în cor Shar și Tamani.

Yuki se uită ciudat la ei, săgetându-i cu privirea.

– De ce? insistă Laurel. Mi se pare că, dintre toate zânele, el ar trebui să știe.

– Vino cu mine, zise Shar, luând-o înapoi spre camera lui Tamani. Tam, fii te rog cu ochii pe ea câteva minute.

Laurel parcă avea un nod în gât. Simți finețea mănușii lui Tamani când acesta o apucă de mână.

– O să vin să stau la ușă, dacă te face să te simți mai bine, îi șopti el.

Însă ea clătină din cap, stăpânindu-și furia cât de bine putu.

– Sunt OK, zise Laurel, și își dori să fi fost așa. Doar e același Shar pe care-l știm cu toții, nu?

Tamani încuviință din cap și o strânse de mână, după care îi dădu drumul.

– Eu mă duc acum, spuse Chelsea obosită, înainte ca Laurel să meargă în cameră după Shar.

– Mersi mult, zise Laurel, îmbrățișându-și prietena. Ușa de la casă e descuiată. Unul dintre avantajele de a avea atâtea santinele în jurul casei era că nu trebuia să se mai obosească să încuie ușile. Încearcă să nu-i trezești pe ai mei. Crede-mă, n-ai vrea să trebuiască să le explici ce se petrece. Înghiți în sec. Inevitabilele explicații trebuia să le dea *ea*, și asta cât de curând.

Chelsea dădu din cap și își înăbuși un căscat, după care se îndreptă spre ușa de la intrare. Tamani o încuie și puse lanțul de siguranță în urma ei.

Laurel intră în camera lui Tamani și nu mai aprinse lumina. Soarele apăruse deja pe jumătate, scăldând într-o lumină purpurie camera fără perdele. Era un spațiu aerisit, cu un scaun pe care atârnau diverse haine, așezat lângă un pat acoperit cu o pătură mototolită. Laurel îl privi lung; era patul lui Tamani. I se părea ciudat că era prima oară când îl vedea. Prima oară când intra în camera lui.

– Închide, te rog, ușa.

Laurel făcu întocmai, uitându-se la Tamani înainte să-i închidă ușa în nas.

– Nu le putem spune celorlalte santinele ce-am aflat despre Yuki și nici *nu putem* să apelăm la Jamison, zise Shar. Stătea foarte aproape de ea, cu brațele încrucișate, și îi vorbea atât de încet, încât abia îl auzea. Din mai multe motive, dar cel mai important e că nu putem risca să ne dăm de gol cu poarta. Singurul lucru care o mai desparte pe Yuki de Avalon e faptul că nu știe exact unde se află acesta. Imediat ce-ar afla, totul s-ar sfârși.

– Dar Klea a lucrat cu Barnes. *Sigur* a lucrat. Trebuie să știe deja unde e pământul cu pricina.

– Nu contează, i-o tăie Shar. Dacă nu se defrișează tot, singura șansă a ei și a lui Yuki să ajungă la poartă e să afle *exact* unde e și cum e ea camuflată.

– Dar am putea trimite pe cineva. Pe Aaron, pe Silve sau...

– Și dacă sunt urmăriți? Ăsta ar putea fi motivul pentru care Klea nu s-a grăbit până acum să-și elibereze protejata. Poate așteaptă să mergem noi după ajutoare.

– Și dacă n-o să mai apară niciodată? i-o trânti Laurel. Doar n-o putem ține pe Yuki legată de scaunul ăla pe veci, Shar!

Shar nu mai zise nimic.

– Îmi pare rău, murmură Laurel; nu voise să se răstească la el.

– Nu, e OK, spuse Shar, parcă debusolat. Ai dreptate, dar s-ar putea să nu conteze. Eu unul cred că totul o să se termine cu bine dacă reușim s-o ținem pe Yuki cât mai departe de poartă.

– Și să stăm așa, cu mâinile-n sân, pe lângă ea?

– Am ajuns într-un punct de răscruce. În momentul ăsta, nu avem decât o zână și o grămadă de suspiciuni serioase. Să zicem că mergem în Avalon. Presupunând că Klea nu știe unde e poarta, s-ar putea s-o conducem noi într-acolo. Dacă știe, e posibil să fi întins capcane pe drum. Oricum ai lua-o, avem mai mult de pierdut decât de câștigat. Și chiar dacă ajungem cu bine în Avalon, ce facem mai departe? Ce-o să zici dacă regina Marion ne poruncește s-o executăm pe Yuki?

Laurel simți un nod în gât.

– Crezi sau nu, ăsta e cel mai *bun* lucru care se poate întâmpla, zise Shar încruntat. Cealaltă variantă e să așteptăm aici, continuă el. Cercul va rezista dacă nu va fi întrerupt, dar ai grijă să nu faci vreo mișcare greșită, e foarte fragil. Un pas greșit, și Yuki se va dezlănțui asupra noastră, a tuturor. Singura cale de-a ne asigura că nu suntem în pericol e să înfigem un cuțit în Yuki chiar acum.

– Ce? Nu! spuse Laurel panicată.

– Acum începi să înțelegi care e problema, zise Shar pe un ton mai blând. Fără îndoială că Yuki e periculoasă, dar n-a făcut nimic atât de grav, încât să merite să moară. Cel puțin, nu încă. Dar, indiferent ce vom face, la un moment dat o să vină aproape sigur peste noi. Sper doar ca această Klea să aibă nevoie de Yuki și să vină s-o elibereze. Iar dacă

vom putea rezista suficient de mult, dacă vom găsi o cale de-a o imobiliza pe Klea *aici*...

– Atunci bănuielile noastre se vor confirma, poarta nu va mai fi amenințată și nimeni nu va trebui să moară, încheie Laurel scurt. Nu-i surâdea planul, însă nu avea altă idee mai bună. Doar trei zâne și doi oameni încercau să-i țină piept Kleei și celorlalte forțe pe care le mai avea ea la îndemână. Cu cine trebuiau să se lupte? Cu o duzină de troli? Cu o sută? Cu mai multe zâne?

– Înțelegi acum?

Laurel dădu din cap, o parte din ea dorindu-și să înțeleagă. Nu-i plăcea să recunoască, dar planul lui Shar era, după toate probabilitățile, cel mai bun. Deocamdată. Fără un cuvânt, făcu stânga-mprejur și ieși din cameră. Shar închise ușa în urma ei.

– Deci... ce trebuie să facem? întrebă ea cercetând încăperea cu privirea și făcând tot posibilul să nu se uite direct la Yuki.

– Stăm pe scaun, și-atât. Sau în picioare. Cum dorești, zise Tamani. Eu și Shar stăm cu ochii pe ușă și pe ferestre. Eu încerc s-o mai întreb una, alta, dar n-ajung la niciun rezultat. Ridică din umeri, dar mai mult parcă pentru Shar decât Laurel. Ca să fiu sincer, e cam plictisitor.

Yuki pufni, dar nimeni n-o băgă în seamă.

Din camera lui Tamani se auzi un piuit electronic, urmat de bombănitul furios al lui Shar.

– Fir-ai tu să fii de ofilitură degerată...

Laurel mustăci. Shar ura telefoanele mobile și înjura de fiecare dată când se descărcau. Și de cele mai multe ori avea imaginație, nu glumă. Bombănelile lui crâncene nu se mai auziră când porni în căutarea „tinichelei omenești", pe care, mai mult ca sigur, o pusese bine undeva, și acum n-o mai găsea.

Se auzi un ciocănit în ușă și Tamani se ridică repede.

– Probabil că iar și-a uitat Chelsea cheile.

Shar ieși din dormitor, cu telefonul în mână.

– Apare numele lui Silve. Ce înseamnă „text two"?

Tamani se uită pe vizor.

– Înseamnă c-ai primit două mesaje... începu Laurel.

Însă Shar făcuse ochii mari, uitându-se la fereastra care dădea în spate.

– Stai! strigă, întorcându-se spre Tamani.

Urmară focuri de armă și ușa explodă.

Capitolul 5

Suflul exploziei îl trânti pe Tamani la pământ și făcu lanțul de siguranță de la ușă să zornăie. Când Laurel se feri de ploaia dureroasă de moloz care se abătu asupra ei, văzu partea din spate a apartamentului făcându-se bucăți. Geamul și peretele se împrăștiară pe podea în momentul în care cel mai mare trol pe care Laurel îl întâlnise până atunci dădu buzna peste ei, călcând totul în picioare; era un trol inferior, ca acela pe care-l văzuse legat în adăpostul lui Barnes. Monstrul diform și palid se zbătea, încercând să scape de Aaron, care stătea agățat de cuțitele pe care i le înfipsese în umeri. Luptându-se corp la corp, cei doi se rostogoliră și ajunseră în bucătărie.

Când se întoarse spre Tamani, Laurel zări îngrozită un buchet de trandafiri zburând în fața ușii de la intrare și împrăștiind pe jos petale de un roșu aprins, asemenea unor picături de sânge, în timp ce plutea încet spre închisoarea lui Yuki. Lui Laurel, clipa aceea i se păru o eternitate când se gândi că, în aproape o jumătate de secundă, trandafirii aveau să mănânce cercul de sare. Yuki urma să fie eliberată, iar dacă Shar avea dreptate, existau toate riscurile să-i omoare de la primul până la ultimul.

Un cuțit cu lamă de diamant spintecă aerul și nimeri buchetul învelit în hârtie, țintuindu-l în perete tocmai când ajunsese la mai puțin de un braț de bariera de sare care-i mai ținea în viață. Yuki scoase un țipăt de frustrare, iar Laurel

întoarse capul spre ușa distrusă de la intrare și spre silueta din prag.

– Callista! exclamă Shar când Klea apăru la lumină.

Pe chipul Kleei se citi o vagă umbră de recunoaștere și se uită la Shar, continuând însă să țină armele îndreptate spre Tamani și Laurel.

– Căpitane! Ce norocos!

– Te-am văzut murind cu ochii mei, acum cincizeci de ani, zise Shar, fără să mai fie convins de ceea ce spunea. Ești *Klea*.

– Shar! Aaron ieși împleticindu-se din bucătărie, plin de moloz și de sânge de trol. Brațul stâng îi atârna inert pe lângă corp. Mai sunt și alții care urmează să vină; am încercat să-i ținem pe loc... Chipul îi încremeni de groază când privirea îi căzu pe floarea mototolită a lui Yuki. Zeiță a Pământului și Cerului! Asta-i...

Dar nu apucă să termine, căci trolul se năpusti din spate asupra lui și cei doi sfărâmară alt perete.

– Ți-am *zis* să termini odată cu chestia aia! o apostrofă Klea pe Yuki. Pistolul îi tremura în mână – mai mult ca sigur din pricina furiei, și nu a fricii –, dar Laurel nu îndrăzni să se miște. Acum uite în ce belea ai intrat!

Klea ridică o mână ca să se apere când un al doilea cuțit aruncat de Shar sfâșie aerul. Lama îi azvârli din mână una dintre arme, trântind-o la pământ, însă ea o întoarse pe cealaltă spre Shar și trase. Împușcătura răsună în urechile lui Laurel, iar Shar făcu câțiva pași în spate, împleticindu-se și strângându-și umărul cu o mână, după care se prăbuși lângă perete.

Profitând de ocazie, Tamani se repezi la Klea, dar ea se feri într-o parte, îl apucă de încheietură cu mâna pe care o avea liberă și-l dădu peste cap, trântindu-l la pământ.

– Tam! strigă Shar cu vocea gâtuită, în timp ce se chinuia să se ridice.

Însă Tamani era deja în picioare, cu un cuțit de argint în mână. Laurel nici nu observase când îl scosese. Cât ai clipi, Klea se năpusti la el cu mișcări atât de grațioase, încât ai fi zis că dansa. Se feri de loviturile lui Tamani și-și trecu mânerul pistolului peste fața lui, lăsându-i o tăietură adâncă pe obraz. Îl lovi apoi peste încheietură, iar cuțitul acestuia zbură direct în mâna ei, ca și cum singur și-ar fi dorit să ajungă acolo.

Tamani făcu doi pași în spate, reușind să-i evite majoritatea loviturilor, dar, neavând cu ce să le pareze, ajunse în curând cu cămașa ferfeniță și pătată de sânge de la rănile superficiale de pe brațe și piept.

Tocmai în momentul în care Laurel prinse o ocazie să ia de pe jos pistolul Kleei, văzu cu coada ochiului niște aripi rubinii fluturând. Simți că i se face greață și își dădu seama că din buchetul țintuit în perete căzuse o petală; plutind ca o pană, traiectoria ei întortocheată era un balet de răsuciri și învârtiri în adierea care pătrundea în casă. După câteva clipe, sub puterea lui Yuki, firava și inocenta frântură de floare avea să străpungă cercul și să devină o armă mortală.

Laurel era prea departe și n-ar fi ajuns la timp.

– Shar! strigă ea, dar acesta era prins între Tamani și Klea, mânuind un scaun pe post de scut.

– Scoate-o de-aici! țipă Shar și, imediat după aceea, Klea îl lovi și scaunul îi zbură din mână. *Acum*!

Lumea începu să se învârtă înaintea ochilor lui Laurel când Tamani o apucă de mijloc și se rostogoliră amândoi prin zidul distrus, aruncându-se în gol. Un țipăt îi scăpă de pe buze, întrerupt brusc de contactul cu solul, care îi tăie respirația. Se dădură de-a berbeleacul, iar când se opriră, Laurel nu putu decât să se uite în sus, gâfâind, spre gaura făcută de trolul lui Aaron în peretele aflat la trei metri deasupra lor.

– Vino! zise Tamani și o ridică pe Laurel de jos, înainte să apuce să se dezmeticească. Îl urma orbește, lăsându-l

s-o țină strâns de mână în timp ce se îndreptau spre spatele clădirii.

Se opriră când un trosnet de lemne răsună în văzduh și un jet de aer îi izbi peste față.

– Cercul a fost întrerupt, spuse printre dinți Tamani. Sunetul continuă și, imediat ce ocoliră blocul, Tamani se întoarse și o lipi pe Laurel cu spatele de perete. E plin de troli în față, îi șopti, cu gura lipită de urechea ei. Nu putem ajunge la mașină; trebuie să fugim. Ești gata?

Laurel încuviință din cap, în timp ce mârâielile trolilor se amestecau în urechile ei cu vijelia asurzitoare de aschii. Tamani o apucă de mână și o trase după el. Ea încercă să arunce o privire în urmă, însă Tamani îi atinse obrazul cu degetul și o făcu să se uite înainte.

– Mai bine nu, zise el cu blândețe, fugind cât îl țineau picioarele pe fâșia goală de pământ, până ce ajunse la adăpostul copacilor, unde încetini.

– Ce-o să se întâmple cu Shar? întrebă Laurel cu vocea tremurândă în timp ce alergau printre copaci. Tamani sărea în toate părțile, ajutând-o cu o mână să țină pasul cu el și ținând-o pe cealaltă strâns pe lângă corp.

– O să se descurce el cu Klea, răspunse. *Pe tine* trebuie să te punem acum la adăpost.

– De ce i-a spus „Callista"? întrebă Laurel gâfâind.

Pentru ea, nu avea nicio noimă nimic din ce se petrecuse în ultimele câteva minute.

– Sub numele ăsta a cunoscut-o el, răspunse Tamani. Callista e, de fapt, o legendă printre santinele. E o Amestecătoare care a fost la Academie și exilată apoi, înainte ca tu să fi văzut lumina zilei. Se presupunea că a murit într-un incendiu. Sub ochii lui Shar, mai demult, în Japonia.

– Dar s-a prefăcut?

– Așa se pare. Și s-a priceput de minune, ținând cont că Shar e tare meticulos când pune la cale chestii de genul ăsta.

– Și de ce-a fost exilată? întrebă Laurel cu răsuflarea tăiată.

Tamani vorbea sacadat în timp ce alerga printre copaci, iar Laurel se chinuia să înțeleagă ce spune.

– Shar mi-a povestit odată că s-a jucat cu vrăji nefirești, otrăvuri de zână... arme botanice, practic.

Nu-i spusese ei Katya, cu două veri în urmă, despre niște zâne care merseseră prea departe cu lucruri de genul ăsta? Ea trebuie să fi fost... Stomacul lui Laurel se făcu ghem la gândul că o Amestecătoare de la Academie crease niște otrăvuri atât de diabolice, încât fusese exilată din cauza asta. Klea era înfricoșătoare și *fără* vrăji.

Mai alergară în tăcere câteva minute, până ce găsiră poteca ascunsă despre care Laurel știa că Tamani o mai străbătuse de sute de ori în ultimele luni.

– Ești sigur că n-o să pățească nimic? întrebă Laurel.

Tamani ezită.

– Shar e... un maestru Ademenitor. Ca în povestea cu *Fluierașul din Hameln*, pe care ți-am spus-o acum câteva săptămâni. El poate controla de la distanță mintea omenească, iar puterea lui e mult mai mare decât a majorității zânelor Ademenitoare. Mult mai mare și decât a mea, adăugă el încet. Se... se poate folosi de oameni. Ca să lupte împotriva ei.

– Deci o să le... controleze gândurile? întrebă Laurel, nelămurită.

– Hai să zicem doar că e o idee foarte, foarte proastă să te lupți cu Shar într-o clădire plină de oameni.

„Sacrificii", își dădu seama Laurel. „Bariere umane aruncate în calea Kleei ori soldați luptând împotriva voinței lor." Înghiți în sec și încercă să nu se mai gândească la asta, ci să se străduiască să nu cadă în timp ce-l urma pe Tamani, care fugea deja prea repede ca să mai poată ține pasul cu el.

În curând, începu să recunoască copacii; se apropiau de intrarea din spatele casei ei. În momentul în care intrară

în curte, Tamani scoase niște fluierături ascuțite. Secundul lui Aaron, o zână înaltă și tuciurie pe nume Silve, ieși cât ai clipi dintre copaci.

– Tam, sunt peste tot!

– Și asta nu-i partea cea mai rea, răspunse Tamani, gâfâind.

Laurel se opri și-și puse mâinile pe genunchi, încercând să-și recapete suflul în timp ce Tamani explica ce se întâmplase, iar Silve vocifera vehement la auzul amănuntelor pe care Tamani și Shar le tăinuiseră.

– N-avem timp de explicații acum, i-o reteză Tamani. Shar are nevoie de întăriri, și are nevoie *acum*!

Cele două santinele puseră la cale în câteva secunde un plan de distribuire a forțelor, după care Silve se urcă într-un copac și strigă niște ordine.

Tamani o luă protector pe Laurel pe după mijloc și o conduse spre intrarea din spate, fără a scăpa din ochi copacii pe care îi lăsaseră în urmă.

Mama lui Laurel era în bucătărie, îmbrăcată într-un capot subțire legat lejer în talie, și părea îngrijorată.

– Laurel? Pe unde-ai fost? Și ce...?

Arătă spre cămașa udă și sfâșiată a lui Tamani.

– Chelsea e-aici? întrebă Laurel, ignorând întrebarea mamei. Deocamdată.

– Nu știu. Credeam că ești în pat. Se uită din nou la Tamani, iar chipul lui abătut o făcu să se schimbe la față. Din nou troli? îl întrebă în șoaptă.

– Mă duc să văd dacă e Chelsea aici, zise Laurel împingându-l ușor pe Tamani spre un scaun de bar.

Urcă în grabă scările, întredeschise ușa de la camera ei și văzu inconfundabilul păr cârlionțat al lui Chelsea răsfirat pe pernă. Închise apoi ușa încet și răsuflă adânc, atât de ușurată, încât se așeză pe covor.

Se uită în sus când auzi pași, dar constată că era tatăl ei, care venea împleticindu-se de somn pe hol.

– Laurel, ce s-a întâmplat? Ești bine?

Îi venea să plângă, din cauza avalanșei de evenimente care îi acaparaseră viața în mai puțin de douăzeci și patru de ore, dar încercă să se stăpânească.

– Nu, șopti ea. Nu, nu sunt.

Capitolul 6

Ca apa care curge într-un baraj, mai întâi picătură cu picătură, apoi sub formă de torent, Laurel își căuta cuvintele ca să le explice părinților ei totul, inclusiv întâmplările petrecute cu o săptămână în urmă, despre care evitase să le povestească. Când se liniști, după ce le spuse cum Klea îi atacase, iar Shar era încă în pericol, ritmul povestirii deveni tot mai lent, apoi încheie, în sfârșit, simțindu-se purificată și despovărată – cu excepția amintirii singurului lucru pe care nu avea niciodată să li-l spună, care o mistuia pe interior.

– N-am... n-am știut cum să vă spun mai devreme, încheie ea.

– O zână de iarnă? întrebă tatăl.

Laurel încuviință din cap.

– Genul de zână care poate face cam orice?

Laurel se frecă la ochi.

– Dac-ai ști doar...

Mama lui Laurel se uită în sus la Tamani, care rămăsese tăcut cât povestise Laurel.

– Fiica mea e în primejdie?

– Nu știu, recunoscu Tamani. Deși e o zână de iarnă, nu cred că Yuki reprezintă un pericol pentru Laurel, în mod special. Cu Klea însă e altă poveste. Face lucruri care nu sunt nici pe departe legale în Avalon și nu știm ce urmărește.

– Ce rău îmi pare că nu i-am dat Kleei una-n cap și n-am scos-o de păr afară când a fost la noi luna trecută, zise tatăl lui Laurel, mai în glumă, mai în serios.

– Ar trebui oare să te ducem undeva, Laurel? întrebă mama ei.

– Cum adică?

– Ai fi mai în siguranță dacă te-am lua și am pleca de-aici? Ne putem strânge lucrurile într-o oră. Spunând acestea, se ridică de pe scaun și se uită în jos la Laurel cu o expresie protectoare atât de serioasă, încât ei îi veni să râdă și să plângă în același timp.

– Nu pot pleca, zise Laurel cu blândețe. E responsabilitatea mea. Dacă Klea chiar ar fi vrut să-mi facă rău, ar fi avut o grămadă de ocazii până acum. Nu cred că asta vrea, în ceea ce mă privește.

– Și *ce* vrea de la tine?

Laurel ridică din umeri.

– Probabil, pământul. Poarta spre Avalon. Cum a zis și Tamani, pur și simplu, nu știm.

– Și nici n-o să aflăm până n-o să se-ntoarcă Shar, adăugă Tamani.

Laurel băgă de seamă cum strângea ușor din pumni și îi puse o mână pe braț.

– O să se întoarcă, spuse ea încet, sperând că fusese mai convingătoare decât se simțea.

– Știi ceva, spuse Tamani încet, fără s-o privească, poate că mama ta are dreptate. Am cam terminat ce-aveam de făcut pe-aici. Jamison ne-a spus să găsim cauza problemei cu trolii. Klea i-a adus pe troli ca s-o salveze pe Yuki. Asta dovedește destul de clar, după părerea mea, că sursa problemei e chiar ea, Klea, așa că misiune îndeplinită. Restul depinde doar de Aaron și Shar, dar dacă ei nu... reușesc... Tamani

făcu o pauză, și Laurel aproape că văzu cum se gândește la ce era mai rău. Poate c-ar *trebui* să pleci.

Laurel clătina deja din cap.

– Cu toate santinelele astea din pădure, nu există loc mai sigur ca ăsta. Se întoarse spre mama ei. Știu că vrei să mă protejezi, dar am o misiune de dus la bun sfârșit, și pe mine se bazează sute de zâne din Avalon să fac din lumea lor un tărâm sigur. Dacă Shar și Aaron n-o pot opri pe Klea, iar eu pot face ceva în sensul ăsta, atunci trebuie să fiu aici. Nu pot fugi de toate astea. Doar...

Mama îi zâmbi, iar ochii îi luceau înlăcrimați.

Laurel ridică descumpănită din umeri.

– Doar vreau să ajut.

– N-avem nicio șansă să te convingem, nu-i așa? întrebă tatăl.

Clătină din cap, de teamă ca nu cumva vocea să-i tremure și să-i dea apă la moară să mai încerce.

– Poate că dumneavoastră ar trebui să plecați, fără Laurel, propuse Tamani. Klea nu cred să aibă vreo treabă cu dumneavoastră, dar cel puțin ar sta Laurel liniștită, știindu-vă în siguranță.

Mama lui Laurel se uită la ea.

– Dacă fata noastră rămâne, rămânem și noi.

Tamani dădu din cap.

Tatăl ei se ridică în picioare, oftând.

– Mă duc să fac un duș. Să-mi limpezesc mintea. O să ne gândim noi la un plan după aceea.

– Trebuie să-l sun pe David, zise Laurel, luând telefonul în timp ce tatăl ei urca scările.

– De ce trebuie să fie David peste tot prezent? bombăni Tamani, pregătit s-o lase singură.

– Deoarece crede că urmează tura lui, îi dădu peste nas Laurel, formând numărul lui David, în timp ce Tamani își scotea mobilul.

– Are iPhone? întrebă mama când țârâitul soneriei de apel răsună a doua oară în urechea lui Laurel.

Ea dădu din cap.

– Asta este o informație pe care o s-o folosesc data viitoare când o să discutăm să-mi luați și *mie* un telefon.

Intră mesageria vocală a lui David, iar mama nu mai spuse nimic câteva momente.

– Există... semnal în Avalon? întrebă ea.

Laurel ridică din umeri și-i lăsă lui David un mesaj scurt să o sune când se trezește. Se gândise să-l sune și pe fix, dar nu voia s-o trezească pe mama lui. La urma urmei, era abia șapte dimineața. Trebuia să aștepte.

Ca toată lumea.

Cu mâna în buzunar, Tamani umbla de colo colo prin bucătărie, iar Laurel simți că o ia razna.

– Nu vrei niște ceai, Tamani? Întrebă, într-un sfârșit, mama ei, pe un ton puțin tăios. Umblatul ăsta de colo colo nu era o chestie obișnuită în familia Sewell. Ori poate vrei să... te speli puțin?

– Să mă spăl? zise Tamani, luat pe nepregătite. Își cercetă cu privirea cămașa făcută ferfeniță și brațele pline de zgârieturi, care nu mai sângerau acum.

– N-ar fi o idee rea, zise el șovăind.

– Nu vrei și să mănânci ceva? sugeră Laurel. Date fiind ultimele evenimente, cred că ai putea să mănânci și chestii verzi acum, adăugă și râse forțat. Tamani renunțase la mâncărurile lui preferate ca să nu i se mai coloreze ochii și rădăcina părului, dar Laurel presupunea că acum nu mai conta. De fapt, privind în urmă, se gândea că nici nu contase vreodată, pentru că Yuki întotdeauna știuse ce era el.

Tamani dădu hotărât din cap.

– Mda. Mersi. Broccoli, dacă aveți.

– Eu mă duc până sus să-ți caut un tricou, se oferi mama lui Laurel, dând să plece și ea după soțul ei.

– Mulțumesc, șopti Tamani, cu ochii din nou în telefon. Laurel aproape că îi vedea nerăbdarea cu care aștepta să sune.

Cu mâinile amorțite, Laurel luă un cuțit și începu să taie căpățâna de broccoli pe care o scosese din frigider.

Tamani întoarse puțin capul, ascultând pașii mamei lui Laurel, care urca scările spre camera ei. Apoi, se lăsă pe spate în scaunul de bar și își trecu mâna prin păr, oftând.

Laurel puse câteva buchețele de broccoli pe o farfurie și i-o întinse, iar el o luă cu o mână, iar cu cealaltă o prinse de mână, uitându-se atât de fix în ochii ei, încât lui Laurel i se tăie respirația. Puse apoi farfuria pe masă și o strânse la piept.

Laurel se lipi de el, apucând între degete ce mai rămăsese din cămașă. Tamani își plimba acum mâinile prin părul ei, pe spate, apăsând-o aproape dureros cu degetele.

– Chiar am crezut că e gata, îi șopti el serios la ureche. Când buzele lui îi atinseră gâtul, obrajii și pleoapele, Laurel nu se împotrivi. Apoi o sărută nebunește și înfometat, iar ea se abandonă în brațele lui cu aceeași pasiune și ardoare. Abia în momentul acela, când o săruta cu disperare, Laurel își dădu seama că se aflaseră la un pas de moarte. După ce Barnes îl împușcase, nu-l mai văzuse niciodată pierzând o astfel de luptă, așa că se agăță de el, eliberată de o frică de care nici nu-și dăduse seama.

Laurel îi mângâie tăietura de pe obraz, dar se opri, când Tamani icni ușor de durere. El însă nu dădu înapoi, ci o trase mai aproape. Laurel și-ar fi dorit să fie mai mult timp: timp să se piardă în sărutările lui, să uite că Shar era undeva, acolo, luptând pentru viețile lor.

Desprinzându-se de buzele ei, își lipi fruntea de ea și o privi în ochi.

– Mulțumesc, îi spuse el încet. Aveam... aveam nevoie să te simt o clipă.

– Cred că și eu, îi spuse Laurel, luându-l de mână.

Tamani se uită în ochii ei și o mângâie pe față cu degetul mare. Disperarea se risipise, și acum simțea o pace interioară și o liniște profundă. Își trecu timid buzele peste ale ei, așa cum o atinsese de atâtea ori. Laurel se lipi de el, dorindu-și mai mult. Voind să-i *arate* că-și dorea mai mult. Nu mai stătea cu urechile ciulite la pașii mamei, sau la vreun semn că Chelsea ar fi ieșit din cameră, sau la orice altceva în afară de respirația delicată a lui Tamani pe obrazul ei. Abia când auzi țârâitul telefonului coborî cu picioarele pe pământ. Sună din nou, iar Laurel încercă să-și recapete răsuflarea.

– Ăsta trebuie să fie David, șopti ea.

Tamani îi mângâie cu degetul mare buza de sus, după care își luă mâna și se întoarse la farfuria lui cu broccoli în timp ce ea răspundea la telefon.

– Laurel! zise David confuz. Ești acasă. Te-ai trezit târziu? Vrei să mă duc eu în locul tău? Îl auzea foindu-se, probabil trăgându-și pe el blugii și tricoul și grăbindu-se să plece ca să rezolve situația.

– Nu, nu, e mai rău de-atât, zise Laurel liniștită.

Agitația lui David de la celălalt capăt al firului se domoli când îi povesti cele întâmplate.

– Vin la tine.

– Cred că sunt deja destui oameni stresați în casa asta, îi explică Laurel.

– Atunci, o să stau aici și-o să aștept. Deși... m-aș simți mai bine dacă aș veni la tine, pentru orice eventualitate. Vrei?

Laurel își înăbuși un oftat. Își dădea prea bine seama ce simțea, iar dacă ar fi fost invers, și ea ar fi gândit la fel.

– Bine. Dar te rog, intră, și gata, când ajungi. Să nu bați la ușă, să nu suni sau mai știu eu ce. Chelsea doarme încă, și chiar trebuie să se odihnească.

– Am înțeles. Și... mersi, Laurel.

Laurel închise și se întoarse spre Tamani.

– Vine încoace.

Tamani dădu din cap și înghiți gura de broccoli pe care tocmai o luase.

– Mi-am dat seama.

– Cine vine? întrebă mama lui Laurel, coborând treptele.

– David.

Mama lui Laurel oftă, puțin amuzată de situație, și-i întinse lui Tamani un tricou.

– Trebuie să recunosc că habar n-am ce-i spune băiatul ăla mamei lui.

Capitolul 7

Tamani scrâșni din dinți când își luă tricoul cel nou – era prea mare –, acoperindu-și bandajele pe care i le pusese Laurel în ultimele zece minute. Venise și David, iar acum Laurel stătea lângă el pe canapea și-i povestea despre atacul de dimineață. Tamani încercă să facă abstracție de vocea ei; deja rememora tot ce se întâmplase, încercând să-și dea seama ce ar fi trebuit să facă pentru a fi mai pregătit și cum s-ar fi putut descurca mai bine.

Mai ales cu Klea.

În ultimii ani, nu pierduse nici măcar o dată o luptă corp la corp, decât când se bătuse cu Shar. Să fie înfrânt de o Amestecătoare de la Academie durea aproape la fel de mult ca rănile pe care i le făcuse, și care-l chinuiau, nu glumă.

Părinților lui Laurel le venise ideea să nu se mai ducă o vreme la serviciu, însă Tamani le explicase că era mai bine pentru toată lumea să se ocupe în continuare de magazin, ca în zilele obișnuite. Înainte ca Laurel să-i spună măcar, Tamani dădu ordin ca fiecare dintre părinții ei să fie păzit din umbră de șase santinele, pentru orice eventualitate, iar recunoștința din ochii lui Laurel îl făcu mai fericit ca orice mulțumire.

– Și-acum ce facem?

Tamani se uită spre canapea și își dădu seama că David vorbea cu el.

– Așteptăm vești de la Shar, mormăi Tamani. Silve a luat cu el la apartament o unitate întreagă de santinele, ca să le vină de hac trolilor. Trebuie să ne anunțe din clipă-n clipă că terenul a fost curățat.

– Și... David ezită să continue. Dacă nu reușesc?

Gândul ăsta îl măcina și pe Tamani de vreo oră deja.

– Habar n-am.

Ar fi vrut să adauge c-o va lua pe Laurel cu el și-o va duce într-un loc unde n-o s-o găsească nimeni – nici măcar David – și unde o să fie în siguranță. Ultima soluție a oricărui *Fear-gleidhidh*. Însă Laurel era hotărâtă să rămână pe baricade, așa că Tamani se gândi că n-avea rost s-o prevină că ar fi putut fi nevoiți să fugă, fie că îi surâdea sau nu ideea.

– Nu-mi place cum sună chestia asta, spuse David.

– Mda, nici mie, spuse nervos Tamani. Nici aici nu suntem tocmai în siguranță, doar că e cel mai sigur loc în momentul de față. „Însă cât va mai fi?" Își încrucișă brațele și se uită la David. *Tu* ai vrea să pleci?

David se uită urât la el și nu spuse nimic.

Telefonul lui Tamani începu să-i vibreze în mână. Se uită la ecran și văzu căsuța albastră care anunța primirea unui mesaj.

– De la... Shar?

„Klea a luat-o pe Yuki și-au fugit. M-am dus după ele."

Apoi telefonul bâzâi iarăși – de data asta era o poză. Aștepta să primească vești de la Shar – mai bine zis, „spera" – și, cu toate că stătuse lipit de telefon de când ajunseseră la Laurel, se gândea că Aaron va fi cel care-l va suna. Ori poate Silve. Shar încă nu se obișnuise cu mobilul; de cele mai multe ori, nu voia nici măcar să încerce. Tamani își plimbă degetul pe ecran o dată, de două ori, de trei ori, pentru ca telefonul să-i recunoască amprenta și să se deschidă. O clipă, se chiorî la poza minusculă, după care apăsă pe ea ca s-o mărească.

Nu că asta l-ar fi ajutat la ceva.

În fundal, era o căsuță din lemn cu formă de cort. În fața ușii se zăreau două siluete minuscule.

– Ce e? întrebă Laurel.

El îi făcu semn să se apropie.

– E de la Shar.

– Shar? În glasul lui Laurel se simțea aceeași uimire pe care o simțea și el. Ți-a trimis mesaj *el*?

Tamani încuviință din cap și se uită la poză mai atent.

– Zice că Yuki a plecat cu Klea, iar el le-a urmărit până aici. Alunecă cu degetele pe ecran și făcu zoom pe cele două siluete, ca să nu spună ceva fără să fie sigur. Gărzile alea două. Nu cred că sunt oameni, zise el încet.

– Troli? întrebă David de pe canapea.

– Zâne, zise Tamani, fără să-și dezlipească privirea de ecran. Nici măcar nu par să se prefacă. Aici trebuie să fie... Nu știu. Cartierul general al Kleei?

– Oare ar trebui să-l sun? sugeră Laurel, însă Tamani clătină din cap.

– În niciun caz. Dacă e, într-adevăr, acolo, nu pot risca să-l dau de gol.

– Nu poți să-l localizezi cu GPS-ul tău?

– Ba da, numai că nu știu dacă are rost. N-a mai scris nimic când a trimis poza asta, ceea ce mă face să cred că deocamdată nu trebuie să acționez în niciun fel. Băgă mâinile în buzunare, cu una încleștată pe telefon, și începu din nou să umble de colo colo.

Nu după mult timp, telefonul vibră din nou. Încă o imagine.

– Astea ce mai sunt? întrebă Laurel, aplecându-se lângă el să vadă mai bine tulpinile înalte și verzi.

Tamani simți că i se întoarce stomacul pe dos. Fiul Grădinarului recunoscu într-o secundă ce plantă avea înaintea ochilor.

– Sunt vlăstari, zise el.

– Vlăs... o! făcu Laurel, cu răsuflarea tăiată.

– Vlăstari din care se nasc zânele? întrebă David și se ridică de pe canapea să se uite peste umărul lui Tamani.

Tamani încuviință din cap încremenit.

– Dar sunt zeci! zise Laurel și tăcu o clipă. De ce sunt tăiate multe dintre ele?

Tamani însă nu era în stare decât să clatine din cap în timp ce se holba la poză, încercând să înțeleagă mesajul lui Shar. Nu părea să fie deloc OK. Nu era Grădinar, dar starea în care se aflau plantele era înspăimântătoare chiar și pentru un ochi neinstruit. Vlăstarele erau prea apropiate unele de altele, iar tulpinile erau prea scurte în comparație cu mărimea bulbului. Erau cel puțin subnutrite și, probabil, iremediabil distruse.

Dar cel mai tare îl îngrijorau tulpinile tăiate. Singurul motiv pentru a face acest lucru era acela de a le recolta mai devreme. Mama lui Tamani făcuse odată așa, ca să salveze un pui de zână aflat pe moarte, însă Tamani nu credea că motivele Kleei erau atât de materne. Și nici nu înțelegea de ce tăiase atât de multe. Mai mult ca sigur că le *folosea* la ceva. Și în niciun caz ca să-i țină de urât.

În timp ce se gândea la cele mai groaznice lucruri, veni o altă poză, de data aceasta cu un raft plin de sticluțe verzi. Tamani n-avea nici cea mai vagă idee ce puteau fi, așa că înclină ecranul spre Laurel, întrebând-o:

– Recunoști serul ăsta?

Laurel clătină din cap și zise:

– Aproape jumătate din seruri sunt verzi. Poate fi orice.

– O fi oare... Însă nu mai apucă să continue, că telefonul îi zbârnâi iarăși în mână. Nu mai era un mesaj, ci un apel. Tamani trase adânc aer în piept și răspunse. Shar? spuse el, întrebându-se dacă nu cumva i se simțea disperarea în glas.

Laurel se uită la el îngrijorată, preocupată, sperând să poată deslușì ceva în privirea lui.

– Shar? repetă el, mai liniștit de data asta.

– Tam, am nevoie de ajutorul tău, spuse în șoaptă Shar. Trebuie să...

Pe fundal se auziră niște fâșâieli puternice și i se păru că Shar lăsase telefonul jos.

– Stai pe loc, dacă nu vrei să zboare raftul ăsta, se auzi limpede vocea lui Shar, dar cu un pic de ecou. „Și-a pus telefonul pe speaker", zise Tamani în sinea lui, gata să izbucnească într-un hohot de râs, dar se abținu. Shar învățase să umble cu telefonul suficient cât să-l poată folosi în situații critice.

Vocea Kleei, mai ștearsă, dar destul de clară, se auzi din nou.

– Serios, căpitane? Chiar crezi că e cazul? Deja mi-ai dat ca naiba programul peste cap lăsând-o lată pe biata Yuki.

„Lăsând lată o zână de iarnă?" se gândi Tamani, mândru și sceptic totodată. „Mă întreb cum o fi reușit."

– Te-am văzut arzând, zise Shar, clocotind de furie. Focul era atât de puternic, încât trei zile nimeni nu s-a putut apropia de locul ăla.

– Cui nu-i place un foc pe cinste? zise ea în batjocură.

– I-am pus să ducă cenușa la laborator. Academia a confirmat că în incendiul ăla murise o zână de toamnă.

– Cât zel! De-aia mi-am și lăsat inflorescența în urmă. Nu cred că s-ar mai fi păcălit dacă nu era proaspătă.

Laurel puse mâna pe brațul lui Tamani.

– E...

Tamani o atenționă blând să nu vorbească și își luă telefonul de la ureche, apăsând pe speaker și dând sonorul pe mut, pentru orice eventualitate.

– Unde-ai găsit-o pe Yuki? se auzi limpede vocea lui Shar.

– S-o găsesc? Vai, căpitane, nu e nevoie decât de o singură sămânță, dacă știi ce să faci cu ea. A fost destul de greu, pentru că a trebuit să lucrez cu butași, dar, în ultimele decenii, s-au făcut mari progrese în domeniul clonării. Am descoperit rapid că fiecare mugur are propriul destin, indiferent din ce părinți se trage. Așadar, a fost doar o chestiune de timp până să devin o zână de iarnă.

– Și de unde-ai luat sămânța?

– Asta chiar n-ar trebui să-ți spun, zise Klea, dar ideea e prea bună ca s-o țin secret. Am furat-o de la zânele malefice.

– *Tu* însăți ești o Malefică, în caz c-ai uitat.

– Nu mă amesteca pe mine cu nebunele-alea fanatice, îl apostrofă ea. N-am aflat niciodată de unde au luat sămânța, și nici nu contează. Una m-a văzut când am furat-o, și-am luat-o la fugă. Vai, cât de furioasă era! își aminti Klea, vorbind în șoaptă. Dar cred că, de altfel, o cunoști și tu – Shar de Misha.

Tamani închise ochii, imaginându-și cum trebuia să se simtă prietenul lui acum, când descoperise secretul mamei sale, acel secret care ar fi putut salva atâtea vieți. Urmă o tăcere lungă, după care Shar îi spuse:

– Ai aici o rezervă mare de sticluțe. Măcar spune-mi pentru ce-o să mor. Mi-ești datoare cu chestia asta.

– Singurul lucru cu care-ți sunt datoare e un glonț în cap.

– Așadar, ar trebui s-o las baltă, zise Shar. Oricum o să mă ucizi.

Shar ridica tonul din ce în ce mai mult, provocând-o pe Klea cu îndemnurile lui bine ticluite. Tamani își dădea seama că Laurel aștepta să-i spună ceva, însă acum nu era momentul, nici măcar pe mutește. Se străduia să se concentreze și să asculte mai departe, încercând să respire fără să facă zgomot.

Klea șovăi.

– Bine. Dar să nu crezi că așa o să scapi. Mi-a luat mult timp să le fac și nu vreau să le irosesc, chiar dacă sunt ultimul lot. Pe majoritatea le-am folosit deja.

– Așa îi faci pe troli să devină imuni la otrăvurile noastre?

– În Avalon, bolile se tratează. Aici, în lumea oamenilor, bolile se previn. Sticlușele astea fac, practic, același lucru. Sunt un fel de vaccinuri. Și da, le oferă trolilor imunitate.

– Imunitate la magia zânelor, vrei să zici. La magia de toamnă.

Tamani nu mai auzise cuvântul „vaccinare" până atunci, dar lucrurile deveneau bolnăvicios de evidente. Klea crea o întreagă hoardă de troli imuni la magia zânelor de toamnă. Așa se explicau toate problemele pe care le avuseseră în ultimii ani – săgeata care nu avusese niciun efect asupra lui Barnes, cu doi ani în urmă; serul lui Laurel care doborâse patru troli, atunci, în far, dar nu și pe Barnes; globul fermecat la care trolii fuseseră imuni după Cursa de Toamnă, cu câteva luni în urmă; serurile de urmărire care nu-și mai făceau treaba. Toate erau opera Kleei.

– Trolul acela superior, zise Shar, dându-și seama despre ce era vorba la fel de repede ca Tamani.

– A, da! Ți-l amintești pe Barnes. Cândva, a fost porcușorul meu de Guineea. Lucrurile n-au mers prea bine, așa că a luat hotărârea să se întoarcă împotriva mea. Dar mi se pare teribil de reconfortant să am un plan sau două de rezervă. Ție nu?

Shar râse forțat.

– În momentul ăsta, mi-aș fi dorit să am măcar unul.

– Că bine zici! ciripi Klea pe un ton care pe Tamani îl făcu să-și dorească să dea cu telefonul de pământ. Numai că amândoi știm că n-ai niciunul. Ori tragi de timp fiindcă ți-e frică de moarte – ceea ce-ar fi foarte aiurea –, ori speri să transmiți în mod miraculos această informație în Avalon

înainte să-l invadez, lucru care n-o să se întâmple. Așa că fii amabil și treci aici, ca să te pot ucide...

– Și cum crezi c-o să faci asta? o întrerupse Shar, iar Tamani se străduia din răsputeri să fie atent la el, și nu la imaginile înspăimântătoare care-i treceau prin minte în legătură cu ce i s-ar fi putut întâmpla celui mai bun prieten al lui. Torturând-o pe Laurel până-ți spune unde e poarta? N-o va face. E mai puternică decât crezi.

– La ce naiba aș avea nevoie de Laurel? Știu unde e poarta. Yuki a cules deja informația asta din capul ei acum o săptămână.

Alarmată, Laurel ridică șocată privirea, dar înțelese repede, în timp ce Tamani încerca și el să-și dea seama cum fusese cu putință. „Durerile alea de cap." Durerea aceea înfiorătoare după atacul trolilor, când mintea îi fusese vulnerabilă și gândurile îi puteau fi dirijate spre Avalon. Telefonul pe care îl primise Yuki de la Klea, sclipirile din privirea ei erau indicii că avusese planul ăsta tot timpul, de-asta îi trimisese noaptea pe troli pe urmele lor. Pe lângă alte dureri de cap mai blânde, Laurel pomenise de una puternică odată, când era la școală, la dulap, în ultima zi înainte de vacanță; chiar spusese că era posibil să fie din cauza lui Yuki. Însă Tamani n-o crezuse, și oricum aveau de gând s-o prindă. Nu e de mirare că Klea fusese atât de furioasă când Yuki insistase să rămână la bal; doar își dusese la bun sfârșit misiunea. Rămăsese dintr-o pasiune necugetată față de Tamani.

Tamani închise ochii și încercă să se calmeze și să respire adânc. Nu era momentul să se piardă cu firea.

– Atunci, mai am o ultimă rugăminte. Tamani deschise de îndată ochii. Era ceva în vocea lui Shar care nu-i plăcea. Ceva neliniștitor. Spune-le lui Ari și lui Len că le iubesc, zise Shar, iar vorbele i se auzeau din ce în ce mai clar, deși îi tremura glasul. Mai mult decât orice pe lumea asta.

Lui Tamani îi îngheță sângele în vene.

– Nu! imploră el în șoaptă, fără să se mai poată abține.

– Foarte drăguț din partea ta, Shar, dar să știi că n-am nicio mesagerie.

– Știu, era pur și simplu o... ironie.

– Ironie? Nu înțeleg.

O zguduitură incredibilă răsună în fundal, de parcă sute de pocale de cristal s-ar fi izbit de podea, făcând-o pe Laurel să-și ducă mâna la gură.

– Eu zic să-l întrebăm mai bine pe Tamani, propuse Shar, iar Tamani tresări la auzul propriului nume. El le are pe-astea cu limba. Tamani, nu-i așa că oamenii numesc asta „ironie"? Pentru că nu mi-am imaginat niciodată c-o să-mi petrec ultimele minute din viață încercând să-mi dau seama cum funcționează afurisitul ăsta de telefon.

– Nu! țipă Tamani. Shar!

Strânse descumpănit telefonul. Un foc de armă – căci asta era, fără îndoială – îi sparse timpanul, iar stomacul i se strânse și căzu în genunchi. Patru împușcături. Cinci. Șapte. Nouă. Apoi se așternu tăcerea, iar apelul se încheie.

– Tam?

Vocea lui Laurel era aproape o șoaptă, iar mâinile ei încercau să-l atingă.

El nu se putea mișca, nu putea respira, nu putea să facă nimic altceva decât să stea tăcut în genunchi, cu mâna încleștată pe telefon, implorând din priviri ecranul să se aprindă din nou și numele lui Shar să pâlpâie în fundal, iar el să-i râdă în nas apoi, încercând să-l convingă că fusese doar o glumă.

În adâncul sufletului, știa însă că nu se va întâmpla asta.

Cu mâinile tremurânde, reuși să-și bage telefonul în buzunar și să se ridice în picioare.

– A sosit momentul, zise, surprins el însuși de cât de calm era. Să mergem!

– Să mergem? Laurel părea la fel de zguduită pe cât era Tamani în interior. Unde?

„Chiar, unde?" Când vânau troli, Shar îl dăscălise să fie un *Fear-gleidhidh* adevărat. Trebuia oare s-o ia pe Laurel și să fugă? Îl durea creierul tot încercând să găsească *cea mai bună* soluție, dar zgomotul împușcăturilor și imaginea lui Shar ciuruit de gloanțe îi paraliza mintea complet.

„Spune-le lui Ari și lui Len că le iubesc."

Ariana și Lenore erau în Avalon. Cuvintele lui nu erau doar un mesaj de rămas-bun; erau instrucțiuni. Tamani tocmai primise ultimul ordin.

– La poartă, răspunse el. La Jamison. Shar n-a fost obligat să-i spună Kleei că ascultam la telefon, ci a făcut asta cu bună știință. Ai auzit-o pe Klea când a zis c-a terminat cu noi. Shar ne-a făcut să devenim din nou ținta ei, ca să-i distragă atenția și să-i distrugă echilibrul. Ne-a dat timp să-i prevenim pe cei din Avalon, așa că vom face întocmai. În timp ce vorbea, Tamani reușea încet să pună lucrurile cap la cap. Acum! adăugă el, scoțându-și deja cheile din buzunar.

Porni spre ușă, dar David îi sări în față, blocându-i calea.

– Hei, hei, hei! zise el, ridicând mâinile. Hai să mai stăm puțin.

– Dă-te la o parte! îi ordonă Tamani furios.

– Avalon? Acum? Nu cred că-i o idee bună.

– Ție nu ți-a cerut nimeni părerea. Desigur, *acum* se găsise să se contrazică.

David se mai înmuie, dar Tamani refuză să bage de seamă. N-avea nevoie de mila unui om.

– Uite ce e, frate, zise David, tocmai ai auzit cum a fost omorât prietenul tău. L-am cunoscut foarte puțin, și mă simt destul de rău *eu* în momentul ăsta. Nu lua decizii pripite, mai ales după... după ce s-a întâmplat.

– După ce s-a întâmplat? Adică, vrei să spui după ce Shar a fost *ucis*? Simți un gust sărat când rosti acele cuvinte, dar încercă să nu-l lase pe David să-și dea seama cât de rău îi făcea și să vorbească despre asta. Ai habar pe câți prieteni de-ai mei i-am văzut murind? îl întrebă Tamani, încercând să nu se mai gândească la asta. Din păcate, ăsta nu e primul. Și știi ce-am făcut? De fiecare dată?

David clătină din cap, străbătut de un fior.

– Mi-am luat arma – uneori chiar *le*-am luat armele – și am făcut ce aveam de făcut până la capăt. Așa fac eu. Acum, o să-ți mai zic o singură dată: Dă-te din calea mea!

Ezitând, David făcu un pas într-o parte, dar se ținu după el și își propti piciorul în ușă când Tamani dădu să iasă.

– Atunci, lasă-mă să vin cu tine, îi spuse el. Conduc eu. Tu poți să stai în spate și să te gândești cum e mai bine să faci. Iar dacă te răzgândești...

Întinse brațele ca și cum ar fi vrut să-l îmbrățișeze.

– A, deci *acum* tu ești eroul? Mai ales că e Laurel aici de față? zise Tamani și simți cum toate eforturile lui de a nu-și pierde cumpătul se ducea pe apa sâmbetei. Noaptea trecută ai *plecat*. Ai fugit, în loc să te ocupi de Yuki. Eu am făcut ce trebuia să fac timp de *opt ani*, David. Fără să dau greș sau să fug vreodată. Dacă există cineva care s-o poată apăra pe Laurel, acela sunt *eu*, nu tu!

Când începuse să țipe?

– Ce se întâmplă aici? Vocea somnoroasă îi făcu pe toți să se întoarcă și o văzură pe Chelsea în capul scărilor, cu tricoul ei șifonat și cârlionții rebeli, un halou de întuneric luminându-i chipul.

– Chelsea! Laurel trecu printre David și Tamani, împingându-i cu mâinile, iar aceștia se dădură un pas înapoi. S-a întâmplat ceva cu Shar. Klea... Klea i-a venit de hac. Trebuie să mergem în Avalon. Chiar acum.

Tamani nu putu să nu fie mândru când văzu că Laurel era de partea lui.

– Tu poți să te duci înapoi în pat, să mai dormi, sau să mergi acasă, sau să faci ce vrei tu. Te sun imediat după ce ne întoarcem.

– Nu, spuse Chelsea, fără urmă de oboseală în glas de data asta. Dacă merge David, vin și eu.

– David *nu* vine! insistă Tamani.

– Nu... nu vreau ca vreunul dintre voi să pățească ceva, zise Laurel, și Tamani își dădu seama din glasul ei că se străduia să țină situația sub control.

– Vă rog, îi imploră încet Chelsea. Noi am fost mereu alături de voi. Facem totul împreună. Asta a fost deviza noastră luni întregi.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Tamani era să se pricopsească cu și mai mulți pasageri, și nici nu-și permiteau să piardă timpul. Deschise gura să spună cine venea și cine nu, dar se uită la Laurel și renunță. Ținea în mână cheile de la mașină și se uita ciudat la ei.

– Tamani, mașina mea a rămas la tine acasă. Și a ta la fel.

Tamani simți cum furia i se evaporă ca picăturile de ploaie de pe frunzele de arțar, lăsând în urmă doar un ghimpe de amărăciune. David avu măcar bunul-simț să nu zâmbească.

– Bine, zise Tamani, încrucișându-și brațele. Numai că pe voi n-o să vă lase să treceți de poartă, iar peste câteva ore, cel mult, pădurile astea vor fi împânzite de troli și zâne, iar *eu n-o să mai fiu acolo să vă apăr.*

O imploră pe Chelsea din priviri să rămână. Să rămână acolo unde era în siguranță.

Sau cât de cât în siguranță.

Unde cel puțin erau santinele care să o păzească. Însă când văzu cât de hotărâtă era, își dădu seama că nici prin cap nu-i trecea așa ceva.

– Cred că ăsta e un risc pe care va trebui să ni-l asumăm, zise ea calmă.

– Mașina mea e-n față, se oferi David, scoțându-și cheile din buzunar.

Tamani lăsă capul în jos. Cu excepția lui Laurel și, probabil a mamei lui, nu credea să mai existe cineva pe lumea asta pe care să-l iubească mai mult decât pe Shar. Nici măcar prezența lui Laurel, care-l privea atât de blând, nu-i putea lua de pe suflet povara. Se apropie de el, dar el întoarse capul; dacă s-ar mai fi uitat o clipă-n ochii ei, ar fi clacat cu totul. Dar rămase stoic pe poziție și încuviință din cap, clipind de mai multe ori.

– OK. Dar acum trebuie să plecăm. În clipa asta.

Capitolul 8

– Stai! zise Laurel în momentul în care David porni motorul. Trebuie s-o sun pe mama. Dădu să deschidă portiera, când Tamani o opri, punându-i o mână pe picior.

– Ia-l p-ăsta, îi spuse el, întinzându-i telefonul.

I se păru morbid să-l atingă, dar își făcu curaj și-l luă. Formă numărul de la magazin și se rugă în gând ca mama ei să răspundă.

– „Remedii naturiste", spuse mama ei.

Când îi auzi vocea, atât de familiară, lui Laurel îi veni pe loc să plângă.

– Mama, zise Laurel, dându-și seama că nici măcar nu știa ce voia să-i spună.

– „În acest moment, suntem ocupați, dar lăsați un mesaj și vă vom suna noi imediat ce ne eliberăm."

Laurel simți că se sufocă. Intrase robotul. Așteptă semnalul sonor și trase adânc aer în piept.

– B-bună, mamă, începu ea, tușind ca mama să nu-și dea seama că se întâmplase ceva. Noi... noi plecăm. Mergem în Avalon, adăugă repede, bucuroasă că mama ei era singura care avea parola de la mesageria vocală. Shar... Shar a fost prins și trebuie să ne ducem să-l anunțăm pe Jamison. Nu prea știa ce să mai spună; ura să fie înregistrată. O să mă întorc cât de repede pot. Te iubesc, șopti Laurel, după care apăsă tasta de încheiere a apelului. Se uită lung la telefonul din mâna ei, știind că, dacă s-ar fi uitat în altă parte sau ar fi încercat să spună ceva, ar fi pufnit-o plânsul. Spera, se ruga

ca acelea să nu fie ultimele cuvinte pe care părinții aveau să le audă din gura ei.

Tamani întinse mâna.

Respirând cu greu, Laurel îi dădu înapoi telefonul. El se uită la contacte și duse aparatul la ureche.

– Aaron. Shar a murit. Klea o are pe Yuki și o armată de troli. Sunt imuni la magia zânelor de toamnă și au aflat unde e poarta. O duc pe Laurel în Avalon. După ce cureți terenul, ia-i pe toți cei care nu asigură paza părinților lui Laurel și îndreptați-vă spre Avalon. Posibil să sfârșiți mușcând din țărână la picioarele Kleei. Zeița să vă aibă-n pază!

Rosti fiecare cuvânt fără nicio inflexiune, pe același ton. Însă, după ce încheie mesajul, Tamani închise telefonul și-i dădu drumul pe scaun de parcă i-ar fi ars degetele. Laurel se întrebă dacă avea să mai atingă vreodată aparatul acela.

Două ultime mesaje într-unul singur – unul sfâșietor, de rămas-bun, altul aparent detașat, logistic, în ciuda înțelesului său devastator.

Laurel se cutremură. Aproape c-ar fi preferat ca Tamani să urle, să strige. El însă ținea totul în el, chiar și față de ea, aplecat într-o parte, la distanță, cu capul sprijinit de geam. Se simțea neputincioasă.

Totuși, după ce ajunseră la vreo șapte kilometri de Crescent City, o luă de mână, trăgând-o ușor mai aproape. Nu-și dezlipi privirea de geam, însă felul în care o strângea îi spunea că, în toată nebunia aceea, avea nevoie să se agațe de ceva. În mod ciudat, era mândră că o alesese pe ea să-l țină la suprafață, chiar dacă o strângea tare și degetele începeau s-o doară.

Nimeni nu zise nimic aproape tot drumul, într-un fel și pentru că Chelsea adormise din nou, ghemuită nefiresc în scaunul lăsat pe jumătate din dreapta șoferului. În cele din urmă, o denivelare a drumului o trezi, iar ea își desfăcu

centura, ca să se ducă în spate, să stea de vorbă cu Laurel și Tamani.

– Așadar, hm, când ajungem acolo, ce facem?

Privirea îi căzu pe mâinile lor împreunate, dar nu zise nimic.

Pentru prima oară, Tamani își dezlipi ochii de geam, cu o privire liniștită.

– Mergem la poartă, explicăm că avem o urgență, cerem permisiunea de a intra, iar dacă avem noroc, o vom obține. Și aici mă refer la mine și la Laurel. Niciun om n-a pus piciorul în Avalon de mai bine de o mie de ani.

– Vrem și noi să ajutăm. Nu crezi că ne vor lăsa? întrebă David.

Tamani își retrase mâna și se aplecă spre David.

– N-ar fi prima dată, zise pe un ton deloc prietenos. Ajutorul pe care-l poți oferi tu nu e ăla de care au ei nevoie. Eu zic mai bine să ne lași acolo și s-o-ntinzi rapid. Ia-o spre sud, nu înapoi spre casa lui Laurel. Santinelele o să-i apere pe ai tăi, mai zise el, întorcându-se o clipă spre Laurel, dar ultimul lucru pe care și-l doresc e să apară și mai multă lume, ca să iasă chiar un talmeș-balmeș. Du-te la Eureka sau la McKinleyville. Ezită. Du-te... la cumpărături, că tot vine Crăciunul, sau fă orice altceva.

– La mall cu o săptămână înainte de Crăciun... Sună grozav, spuse tărăgănat Chelsea.

– Atunci du-te la plajă. Ideea e: nu te duce înapoi în Crescent City, de preferat până mâine sau poimâine.

– Și ce-o să le spunem alor noștri? întrebă David.

– Poate c-ar fi fost bine să te gândești la asta înainte să vii cu noi, răspunse Tamani cu un ton tăios, dar la fel de calm.

David clătină din cap.

– Suntem de-aceeași parte a baricadei, frate.

Tamani se uită în jos și Laurel îl auzi răsuflând adânc de câteva ori, după care ridică din nou capul și spuse, mai prietenos de data asta:

– Și dacă te vor lăsa să intri în Avalon, probabil că nu vei reuși să pleci mai devreme de-atât. Crede-mă, o să ai suficient timp la dispoziție să te gândești ce să-i spui mamei tale.

– Eu o să-i spun că David și Laurel au încercat să fugă pe ascuns, zise Chelsea făcând o grimasă. Eu m-am dus doar ca să încerc să-i conving să renunțe. O să-mi ierte aproape orice dacă o conving c-am vrut să-i apăr lui Laurel onoarea.

Laurel își dădu seama că rămăsese cu gura căscată și o plesni pe Chelsea peste umăr.

– Am păstrat povestea asta pentru situații de urgență, vorbi Chelsea mai mult cu ea însăși, întorcându-se cu fața la drum și punându-și centura în momentul în care David ieși în drumul principal.

La vederea cabanei ascunse printre copacii uriași, pe Laurel o cuprinse un val de tristețe. Ultima oară venise aici cu Tamani și fusese una dintre cele mai frumoase zile din viața ei. Chiar și acum simțea fiori în tot corpul când se gândea la asta. Viața îi păru dintr-odată foarte fragilă și nesigură; se întrebă dacă ea și Tamani vor mai trăi vreodată o zi ca aceea. Laurel își dădu seama că își *dorea* asta cu disperare. Își îndreptă privirea spre el și văzu că se uita la cabană, la fel ca ea. Apoi se întoarse spre ea și, când se priviră în ochi, își dădu seama că se gândeau amândoi la același lucru.

– Unde să las mașina ca să n-o vadă când vor veni? întrebă David.

– Dacă vor veni înainte să pleci, atunci va fi prea târziu ca să-ți mai faci probleme de genul ăsta, zise Tamani. Poți s-o lași și-aici.

O luară spre pădure, dar Tamani îi opri, uitându-se foarte serios la ei.

– David, Chelsea, după cum v-am zis, în Avalon nu știu dac-au intrat o mână de oameni. Iar cei care au ajuns... uneori nu s-au mai întors. Dacă veniți cu noi în pădure, nu știu ce-o să se-ntâmple. Și nici nu știu ce-ar fi mai rău: să vă întoarcă din drum încă de la poartă și să nu mai aveți timp să ajungeți la mașină sau să vă lase să intrați.

Se uită îndelung la David, până când acesta dădu din cap. Apoi se uită la Chelsea.

– Nu pot să rămân aici, zise ea încet. M-aș urî toată viața pentru asta.

– Cum vrei, zise Tamani în barbă. Atunci, haideți!

Tamani o luă în jos pe cărarea șerpuită, mergând prin pădure cu atâta siguranță și hotărâre, încât Laurel și prietenii ei abia dacă puteau ține pasul cu el. Laurel știa că existau santinele care le urmăreau fiecare mișcare și se aștepta să apară după fiecare cotitură, la fel cum se întâmplase când intrase în pădure doar cu Tamani. Însă locul era ciudat de liniștit.

– Oare am ajuns prea târziu? șopti Laurel.

Tamani clătină din cap.

– Sunt oameni cu noi, răspunse el scurt.

Când ajunseră la cercul de copaci care înconjura poarta, apăru, în sfârșit, o santinelă, care țâșni, practic, în fața lui Tamani și îi puse o mână pe piept. Tamani rămase pe loc cu atâta naturalețe, încât ai fi zis că până acolo avusese de gând să meargă de la bun început.

– Nu faci bine ce faci, Tam, că i-ai adus așa de aproape, zise santinela.

– Și să vezi când o să cer permisiunea să-i iau în Avalon, zise Tamani, imperturbabil.

Pe chipul santinelei se așternu o expresie îngrozită.

– N-nu poți! Nu s-a terminat!

– Dă-te la o parte! îi spuse Tamani. N-am timp de pierdut.

– Nu poți face una ca asta! insistă santinela, refuzând să se miște. Până nu se întoarce Shar, nu putem nici măcar să...

– Shar e mort, zise Tamani, și printre copaci se așternu o liniște profundă, ca un moment de reculegere. După ce așteptă câteva secunde – poate pentru a lăsa vestea să-și facă efectul, poate doar pentru a-și face curaj –, Tamani continuă: În calitate de comandant secund al acestei misiuni, întreaga lui autoritate îmi revine mie, cel puțin până se întrunește Consiliul. Acum îți mai zic o dată: Dă-te la o parte!

Santinela îi lăsă cale liberă, iar Tamani înaintă, cu fruntea sus.

– Santinele... În vocea lui se simți o foarte mică ezitare. Primii doisprezece în față.

Acestea erau cuvintele pe care le rostea Shar la începutul unui ritual care transforma un copac bătrân și noduros într-o poartă aurie strălucitoare; cuvinte pe care Laurel le auzise de destule ori încât să le cunoască semnificația.

Unsprezece santinele i se alăturară celei care îi oprise din drum, iar Chelsea își ținu respirația când văzu semicercul pe care îl formară în fața copacului. Era o imagine impresionantă: toți purtau armuri camuflate cu meticulozitate și majoritatea aveau sulițe cu corpul negru și vârful de diamant. Unii aveau părul verde la rădăcină, așa cum îl avuseseră și Shar și Tamani. Scoși din mediul lor, ar fi arătat probabil ciudat, poate chiar caraghios, însă aici, în pădure, Laurel nu avea cum să-i privească altfel decât ca pe niște gardieni puternici.

Când fiecare santinelă se apropie să pună mâna pe bătrânul copac, Laurel își dădu seama că prietenii ei nu mai asistaseră până atunci la așa ceva și își aminti ce simțise și ea când văzuse pentru prima oară transformarea. Cât de diferite erau lucrurile acum. Atunci, împușcat fusese Tamani, iar Shar îl chemase pe Jamison să-i salveze prietenul. De data asta, Shar era mort, iar Tamani încerca să salveze... pe toată lumea.

Murmurul grav și melodios, atât de familiar, răsună în toată pădurea, iar copacul se zgudui și toată lumina din poieniță se strânse în jurul crengilor lui diforme, conferindu-i o strălucire diafană. Copacul păru că se rupe în două, luând forma unui fel de arcadă. Urmă apoi un flash atât de puternic, încât luminișul părea în flăcări, și se trezi în fața portalului auriu splendid care zăvora intrarea în Avalon.

Laurel se uită peste umăr pe furiș. Chelsea mai avea puțin și exploda de entuziasm. David stătea și se uita, cu gura căscată.

– Acum trebuie să iau legătura cu...

Tamani se opri, cu un aer dezorientat. Întunericul din spatele barelor porții luă forma unor umbre, și Laurel văzu o mână scofâlcită de bătrânețe apucând barele și trăgând încet de poartă ca s-o deschidă. În fața lor apăru Jamison, cu chipul brăzdat de îngrijorare. Laurel nu știa dacă se mai bucurase vreodată atât de mult să vadă pe cineva. Abia se abținea să sară să-l îmbrățișeze.

Dar de ce era oare deja la poartă?

– Laurel, Tam. Le făcu semn cu mâna. Vă rog, apropiați-vă.

Santinelele strânseră rândurile în spatele lor când Laurel, Tamani, David și Chelsea se apropiară de poartă. Jamison nu se clintise încă; oare avea să-i întoarcă din drum?

– Am primit un mesaj foarte tulburător de la conac, zise Jamison. E-adevărat că Shar ne-a părăsit?

Tamani dădu din cap fără să spună nimic.

– Îmi pare foarte rău, murmură Jamison, punând o mână pe brațul lui Tamani. E o pierdere devastatoare.

– A murit încercând să apere Avalonul, răspunse Tamani, cu o durere nedisimulată în glas.

– Din partea lui, nu mă așteptam la mai puțin, zise Jamison cu capul sus, dar conacul nu a făcut decât să-mi transmită mesajul lui Aaron, care n-a spus decât că trebuie să

mă întâlnesc cu tine aici. Apreciez discreția; nu vrea nimeni să stârnească panică. Acum însă trebuie să îmi povestești tu de-a fir a păr ce s-a întâmplat, pentru ca sacrificiul bunului nostru căpitan să nu fi fost în zadar.

– Sălbăticita, începu Tamani. E o zână de iarnă crescută de Klea. Jamison făcu ochii mari, iar Tamani continuă: A fost trimisă ca să scoată din mintea lui Laurel informația legată de locul în care se află poarta, ceea ce a și reușit săptămâna trecută.

Pe Laurel o cuprinse un sentiment de vinovăție când văzu ridurile lui Jamison adâncindu-se de îngrijorare.

– Nu e vina ei, adăugă Tamani. Am descoperit mult prea târziu misiunea pe care o avea Yuki, pentru a mai putea face ceva.

– Nu, bineînțeles, zise Jamison, zâmbind cu tristețe spre Laurel. Nu e deloc vina ta.

– Bănuim că Klea este zâna de toamnă care l-a otrăvit pe tatăl lui Laurel. Ezită. Și este și Callista din exil.

– Callista, repetă Jamison uimit, continuând apoi cu regret: Nu credeam c-o să mai aud vreodată numele ăsta.

– Dar mă tem că nu ăsta e cel mai rău lucru.

Jamison clătină din cap, părând foarte obosit.

– Klea... Callista... a creat un ser care îi face pe troli imuni la magia zânelor de toamnă. De-asta ne-a fost atât de greu să-i urmărim și să luptăm cu ei. Se pare că are o armată de astfel de troli, care – trase adânc aer în piept –, în curând, va fi aici. Probabil într-o oră.

Jamison nu spuse nimic o vreme, părând chiar că abia mai respira. Laurel și-ar fi dorit să zică ceva, orice. Apoi, expresia lui se schimbă și o privi pe Laurel cu o strălucire ciudată în ochi.

– Cine sunt prietenii tăi? întrebă brusc, făcând un pas mic spre ei. Te rog, prezintă-mă.

– David, Chelsea, spuse Laurel, confuză, el e Jamison.

Chelsea și David întinseră pe rând mâna – Chelsea, cu răsuflarea tăiată –, iar Jamison o ținu pe a lui David câteva secunde.

– David, zise gânditor Jamison. Numele tău a aparținut unui rege măreț din mitologia oamenilor, nu-i așa?

– Hm, da... domnule, răspunse David.

– Interesant. O zână de iarnă, troli imuni și probabil cea mai talentată zână de toamnă din istoria Avalonului s-au ridicat împotriva noastră, zise Jamison abia șoptit. De peste un mileniu nu s-a mai confruntat Avalonul cu o asemenea amenințare. Și avem aici doi oameni care deja și-au dovedit loialitatea. Se uită în spate, spre Avalon. Poate că ăsta e destinul.

Capitolul 9

– Regina va sosi în curând, îi anunță Jamison în vreme ce lăsau în urmă umbra copacilor de deasupra porții. Spune-mi repede ce s-a mai întâmplat.

În timp ce Tamani îi povesti lui Jamison, David și Chelsea cercetară împrejurimile. Santinelele femei în armuri care păzeau intrarea păstrară distanța, la fel cum făcu și acel *Am Fear-faire* al lui Jamison, fără a scăpa însă din ochi poarta; toate erau superbe. Chelsea le privea insistent, cu o uimire nedisimulată.

David era mai discret. El se uita la tot ce era în jur, de la potecile de pământ moale și negru mărginite de copaci, până la santinelele care stăteau cu ochii ațintiți asupra porții, cu aceeași expresie pe care o avea când citea o lecție din manual sau se uita la microscop. Chelsea se minuna, iar David *studia*.

Când Tamani începu să-i povestească cum o luaseră prizonieră pe Yuki, Jamison îl strânse de braț.

– Cum a putut Shar să captureze o zână de iarnă?

Tamani se uită agitat la Laurel.

– Păi, să vedeți, am legat-o de un scaun de fier, cu cătușe de fier... în mijlocul unui cerc de sare.

Jamison trase ușor aer în piept și se uită în spate când porțile mari de lemn ale grădinii se deschiseră brusc.

– Vai, băiete! Cătușe de fier! Doar n-ați fost atât de naivi încât să credeți că o vor ține în loc o veșnicie.

Regina Marion ieși din grădină, înconjurată de un alai de *Am Fear-faire*.

– Nu cătușele au ținut-o, interveni Laurel. Ci...

– Scaunul de fier a fost totuși o idee bună. Cu toate astea... o întrerupse Jamison, aruncând o privire serioasă la grupul care se apropia. Bănuiesc că ați folosit și voi ce aveați la îndemână, într-o astfel de situație. Sunteți toți niște norocoși că ați scăpat cu viață, încheie el, întorcându-se să o salute pe regină.

Laurel nu pricepea. De ce ar fi vrut să-l mintă?

Fără să spună nimic, regina Marion îi seceră cu privirea pe David și pe Chelsea, lăsând să se vadă doar o fărâmă din șocul pe care îl avea.

– Ați lăsat oameni să treacă de poartă? întrebă fără să mai salute, și nu numai că le întoarse acestora spatele, dar se așeză în așa fel încât David și Chelsea să fie excluși din cerc și lăsați singuri.

Laurel le ceru scuze din priviri.

– Au venit cu Laurel și cu căpitanul și erau într-o situație așa de disperată, încât n-am avut altă soluție, spuse Jamison, ca și cum nici n-ar fi observat răceala din glasul reginei sau mustrarea ei aspră.

– Soluții se găsesc întotdeauna, Jamison. Scoate-i de-aici, ripostă regina.

– Desigur. Cât de curând posibil, zise Jamison, dar nu făcu nimic în sensul ăsta. Unde e Yasmine?

– Am lăsat-o afară. Mi-ai spus că există o amenințare la adresa Coroanei, zise Marion. Doar n-ai de gând să expui un copil la astfel de lucruri.

– Nu cred că mai e nici pe departe un copil. Și asta de ceva vreme, zise încet Jamison.

Regina ridică din sprâncene.

– Nu contează, continuă ea după o scurtă pauză. Care e așa-zisa urgență?

Jamison arătă spre Laurel și spre Tamani, iar regina se întoarse, cu vădită reticență, să-l asculte pe Tamani

relatându-i mult mai pe scurt evenimentele din ultimele zile și sărind peste partea cu cercul de sare, după ce se consultă cu Jamison din priviri.

– Ne așteptăm ca Klea – sau Callista, cum era cunoscută aici – să-și strângă toate forțele și să-și facă apariția în următoarea oră. Poate chiar mai repede. Cu talentul ei de a ține secret locurile de adunare, n-avem cum să știm cât de mulți vor fi, dar, dacă ne gândim la sticluțele pe care Shar...

Tamani făcu o pauză, iar Laurel se abținu să-i pună mâna pe brat ca să-l încurajeze. Nu era momentul, dar durerea care i se ghici în glas când rosti numele mentorului său o făcu pe Laurel să-i vină să plângă.

– Dacă ne gândim la raftul cu seruri și la spusele Kleei, că erau ultimul lot, s-ar putea... Tăcu o clipă. S-ar putea să fie câteva mii.

Regina căzu pe gânduri câteva clipe, cu fruntea brăzdată de două linii perfect simetrice. Apoi se întoarse și strigă:

– Căpitane?

O zână tânără, îmbrăcată în armură din cap până-n picioare, făcu un pas înainte și o plecăciune adâncă.

– Trimite mesageri, îi porunci regina. Convoacă toți comandanții și mobilizează santinelele active.

Laurel profită de faptul că regina nu mai era atentă ca să se aplece spre Tamani și să-i șoptească:

– De ce n-a vrut Jamison să te asculte când i-ai spus de cercul de sare?

Tamani clătină din cap.

– Sunt lucruri pe care nici măcar el nu le poate ierta.

Frica încolți în inima lui Laurel când se întrebă ce fel de pedeapsă l-ar fi putut face pe Jamison să-i încurajeze să-și mintă regina.

– Să ne pregătim pentru un consiliu al armatei, Majestate? întrebă Jamison când zâna cea tânără, căpitanul, se întoarse și începu să dea ordine.

– Nici vorbă, zise Marion pe un ton relaxat. Căpitanii se descurcă și singuri, dacă le dai câteva instrucțiuni. Acum, noi plecăm.

– Plecați? întrebă Tamani, vădit șocat.

Laurel nu-l mai auzise până atunci vorbind cu atâta îndrăzneală în Avalon, și niciodată în prezența unei zâne de iarnă.

Marion îi aruncă o privire ucigătoare.

– Plecăm din grădină, preciză ea, după care se întoarse spre Jamison. Eu, tu și Yasmine ne vom retrage la Palatul de Iarnă, ca să-l apărăm, iar zânele de primăvară vor rămâne la datorie aici, la poartă. Se uită apoi la santinele. Vom cere, desigur, ajutoare suplimentare. Patru unități ar trebui să fie suficiente pentru a asigura apărarea, împreună cu *Am Fear-faire* și...

– Nu putem pleca, se opuse Jamison.

– Nu putem rămâne, răspunse Marion cu la fel de multă hotărâre-n glas. Zânele de iarnă au apărat întotdeauna Palatul – și pe sine – în vremuri de restriște. Până și marele Oberon s-a retras ca să se apere în momentul critic al confruntării. Te crezi mai bun ca el?

– Acum e altceva, zise Jamison calm. Trolii sunt deja imuni la Ademenire; trolii vor fi imuni și la magia zânelor de toamnă. Dacă părăsim poarta, luptătorii noștri nu vor avea nicio putere magică care să contrabalanseze puterea dușmanului. Va fi măcel.

– Prostii! răspunse Marion. Chiar dacă bestiile au descoperit cum să scape de serurile de urmărire și de câteva potțiuni de apărare rudimentare, nu va fi nici pe departe tragedia de care zici tu. Hei, tu, ia spune-mi, câți troli ai ucis la viața ta?

Lui Tamani îi trebui o clipă să-și dea seama că despre el era vorba.

– A, nu știu. Cam o sută.

O sută? Laurel aproape că rămase cu gura căscată. Atât de mulți? Dar de ce era așa surprinsă? Doar fusese zece ani santinelă în afara Avalonului. Omorâse vreo zece doar cu ea de față.

– Și pe câți dintre aceștia i-ai ucis cu ajutorul magiei de toamnă? continuă regina, deloc impresionată de număr.

Tamani deschise gura, dar nu putu rosti niciun cuvânt. Laurel înțelese că nu exista răspuns corect la o astfel de întrebare; dacă regina ar fi aflat că folosea magia prea mult, i-ar fi spus că e incompetent, iar dacă o folosea prea puțin, s-ar fi prevalat de asta ca să-și susțină punctul de vedere.

– Hai, căpitane, timpul e scurt și nu-ți cer precizie absolută. Poți spune jumătate? O treime?

– Cam așa, Majestate.

– Vezi, Jamison? Santinelele noastre chiar sunt capabile să omoare troli și fără ajutorul nostru.

– Și ce ziceți de cele două farsoare? întrebă Jamison.

– Zânei de iarnă îi lipsește antrenamentul; în afară de puterea pe care o are de a deschide poarta, nu reprezintă nicio amenințare. Iar cea de toamnă e depășită numeric, indiferent pe cine mai aduce cu ea.

Nicio amenințare?

– Întotdeauna ați subestimat-o pe Callista, zise Jamison înainte ca Laurel să-și spună și ea părerea.

– Și tu mereu ai *supra*estimat-o. Ai greșit și atunci, iar la final o să vezi că greșești și de data asta.

Jamison nu mai adăugă nimic, iar regina le întoarse spatele. Niciodată în viața ei nu se mai simțise Laurel *dată la o parte* în felul acela.

Grădina Porții devenea un furnicar de uniforme viu colorate pe măsură ce ordinele erau date, iar mesajele, transmise. Jamison rămase nemișcat până în momentul în care regina se apropie de poarta spre Japonia și dădu drumul înăuntru

unui mesager. Apoi, în sfârșit, se încruntă, și Laurel văzu cum își făcea curaj să facă așa cum voia el.

– Haide, zise el încet, întorcându-se cu spatele la valul de santinele. Recuperează-ți prietenii. Trebuie să ajungem la Palatul de Iarnă.

Mantia lui albastră-deschis flutură când se întoarse spre zidul grădinii.

– Jamison! zise Laurel, sărind după el, cu Tamani lângă ea și în urma sa cu David și cu Chelsea, pe ale căror chipuri se citea confuzia. Doar n-ai de gând să faci ce ți-a zis!

– Șșșt! șopti Jamison, conducându-i câțiva pași mai încolo. Te implor să ai încredere în mine. Te rog.

Cu frica în sân, Laurel știa că, dacă exista cineva pe lumea asta în care să se poată încrede, acela era Jamison. Tamani mai șovăi o clipă, uitându-se înapoi la santinelele din California care tocmai intraseră pe poartă și stăteau de vorbă cu camarazii lor. Când însă Laurel îl apucă de vârfurile degetelor, Tamani se întoarse și-o urmă și el pe această bătrână zână de iarnă.

– Pe aici! zise Jamison arătând spre un copac cu trunchi în formă de butoi și coroană mare. Repede! Până nu observă *Am Fear-faire* c-am dispărut.

După copac erau la adăpost de privirile celor din grădină. Oprindu-se doar ca să tragă aer în piept, Jamison își împreună mâinile și le îndreptă agitându-le spre zidul de piatră. Crengile subțiri ale copacului se ridicară de lângă Laurel – una atingându-i în trecere obrazul – și plante agățătoare se înălțară șerpuind din pământ și săpară între pietrele din zid ca niște degete fusiforme, până ce le îndepărtară suficient cât să creeze o mică ieșire.

După ce Laurel și prietenii ei trecură dincolo de zid, Jamison repetă mișcarea, iar crengile și plantele agățătoare se retraseră, făcând zidul cum era înainte. Jamison rămase neclintit un moment, atent poate ca să audă dacă fuseseră

urmăriți, dar se părea că reușiseră să se strecoare fără a fi văzuți. Arătă în sus spre Palatul de Iarnă și începu să urce.

– De ce trebuie să ne ascundem? o întrebă Chelsea în șoaptă pe Laurel în timp ce urcau dealul abrupt, urmându-l pe Jamison.

În loc să meargă pe cărarea lină, șerpuită, care pornea de la poarta principală a grădinii, luaseră povârnișul direct în piept, pe o scurtătură deloc ușoară.

– Habar n-am, răspunse Laurel, care își pusese, la rândul ei, aceeași întrebare. Dar am încredere în Jamison.

– Cum aflăm ce se întâmplă, eu mă întorc în grădină, murmură Tamani. N-am de gând să-mi abandonez santinelele.

– Știu, șopti Laurel, dorindu-și să existe o cale de a-l convinge să nu se expună.

Tot drumul până la palat, lui Chelsea aproape că-i ieșiră ochii din orbite tot încercând să cuprindă cu privirea ce era în jur. Laurel încerca să se pună în pielea lui Chelsea, aducându-și aminte de prima ei călătorie în Avalon – baloanele transparente de jos, în care se adăposteau zânele de vară, palatul suspendat cu crengi și plante agățătoare, potecile de pământ fertil, negru.

Ajunseră la arcada albă din vârf mai repede decât își închipuise Laurel. Până și Tamani se ținea de mijloc și gâfâia zgomotos.

– Trebuie să mergem mai departe, zise Jamison după ce le dădu un răgaz să-și tragă puțin sufletul. Ce-a fost mai greu a trecut.

Când traversară grădina palatului, Chelsea văzu statuile distruse și zidurile în ruină.

– Aici nu se repară niciodată nimic? o întrebă pe Laurel la ureche.

– Uneori e mai important să păstrezi energia naturală a unui obiect decât să te îngrijești de felul în care arată, răspunse Jamison peste umăr.

Chelsea făcu ochii mari; vorbise atât de încet, încât abia o auzise și Laurel, dar nu mai zise nimic când urcară ultimele trepte și deschiseră ușile uriașe.

În palat domnea o liniște profundă, tulburată doar de sunetul pașilor lor; personalul în uniformă albă nu se zărea pe nicăieri. Oare i se dăduse de veste că vor fi atacați? Laurel nu spera decât să fie cu toții în siguranță, oriunde s-ar fi aflat, însă începea să se întrebe dacă siguranța mai era posibilă.

Jamison deja urca treptele care duceau spre camerele de la etaj.

– Veniți după mine, vă rog, îi îndemnă el, fără să se uite în urmă.

Flutură ușor din mâini și ușile din fața lor se deschiseră încet. Deși știa la ce să se aștepte, valul de energie care o străbătu pe Laurel în timp ce trecea de ușa aurită o făcu să i se taie respirația. Chelsea merse mai departe și o strânse de mână, iar Laurel își dădu seama că la fel simțise și prietena ei.

– Nu fugim nicăieri, zise pe nepusă masă Jamison. Bănuiesc că toți v-ați gândit la asta.

Pe Laurel o încercă un sentiment de vinovăție, dar Jamison avea dreptate.

– De îndată ce ne vom fi terminat treaba aici, o să ne întoarcem și-o să rămânem împreună. Dar mai întâi trebuie să ne ocupăm de asta, și n-o poate face nimeni în locul meu. Haideți!

După ce străbătură covorul lung de mătase, o luară după Jamison la stânga și dădură de un zid. Laurel știa însă că zidul se mișca – și ascundea un coridor de marmură spre o cameră în care exista ceva ce Jamison numea o „veche problemă".

Jamison se uită în sus la David, care era cu cel puțin cincisprezece centimetri mai înalt ca el.

– Ia zi, David, tu ce știi despre regele Arthur?

David îi aruncă o privire lui Tamani, care îi făcu semn din cap să vorbească.

– Era regele lui Camelot și s-a aliat cu voi.

– E-adevărat, îl aprobă Jamison, vădit încântat că David știa povestea și în versiunea zânelor. Și ce altceva?

– A fost căsătorit cu Guinevere, o zână de primăvară, iar când trolii au invadat Avalonul, a luptat alături de Merlin și Oberon.

– Într-adevăr, însă pentru noi a fost mai mult decât un luptător puternic cu o armată de cavaleri curajoși. El a adus la curtea zânelor beneficе singurul lucru pe care nu-l puteau obține singure: umanitatea.

Jamison se întoarse și, dând din brațe, crăpă în două, la mijloc, peretele enorm de piatră. Plante agățătoare se târâră apoi prin despicătură, năpădind zidul și despărțind cele două jumătăți de perete cu un bubuit surd.

– Vezi? În ciuda vrăjitorului său și a legăturii pe care o avea cu zânele, regele Arthur era cât se poate de uman. Și ăsta era un lucru care nouă ne lipsea foarte tare.

Când pereții se despărțiră, lumina se revărsă printr-o arcadă de marmură într-o cameră cu pereți de piatră, dezvăluind un bolovan uriaș de granit. În el era înfiptă o sabie care părea făcută din diamant, muchiile ei reflectând curcubeie în încăperea din marmură albă.

„Regele Arthur, cu sabia înfiptă în stâncă."

– Excalibur! exclamă Laurel în șoaptă când își dădu seama.

– Întocmai, confirmă Jamison pe un ton grav, plin de reverență. Deși i se spunea altfel pe atunci. Dar e aici, și-aici a fost întotdeauna, neatinsă din clipa în care însuși regele Arthur a înfipt-o în această stâncă, după victoria asupra trolilor.

– Neatinsă? Dar te-am văzut făcând ceva cu ea când am fost ultima oară aici, îl contrazise Laurel.

– Încercam doar, pentru a nu știu câta oară. Pare-se că nu mă pot dezlipi de ea, răspunse Jamison. Excalibur e o combinație unică între uman și feeric, creată de Oberon și de Merlin pentru a pecetlui alianța cu Camelot și a asigura victoria împotriva trolilor. Cel care o mânuiește devine invincibil

în bătălie, iar tăișul sabiei poate despica aproape orice îi iese în cale. Însă Oberon s-a gândit să-și protejeze oamenii, în cazul în care sabia ar fi încăput pe mâini ostile; de aceea, ea nu poate să rănească nicio zână. Dacă cineva o mânuiește împotriva unei zâne, ea încremenește, pur și simplu, înainte să o atingă.

– Cum? întrebă David. Adică, ce se întâmplă cu inerția?

„Așa e David, întotdeauna caută explicații științifice pentru orice."

– Mi-aș dori să-ți pot răspunde, zise Jamison. Nu pot spune că Oberon a avut exact această intenție când a făcut asta, dar sigur îți spun că interdicția e absolută. Niciun segment din sabie nu poate atinge o zână și nicio zână nu poate atinge sabia. Cu toate puterile mele, și tot n-o pot mânui.

„De-asta i-ai lăsat pe David și pe Chelsea să intre în Avalon", își spuse Laurel. Privirea pe care o aruncase Jamison spre Avalon, discuția despre destin... de vara trecută, când Copacul Lumii îi pomenise de o misiune pe care numai el putea să o ducă la îndeplinire. Doar Jamison ar fi fost gata să lase soarta tărâmului în mâinile oamenilor, cum fusese și pe vremea lui Arthur.

– David Lawson, zise Jamison, Avalonul are nevoie de ajutorul tău. Nu numai pentru că ești om – deci ai capacitatea de a mânui sabia –, ci și pentru că îți intuiesc curajul, forța și, mai ales, devotamentul. Știu ce-ai făcut pentru Laurel în lumea din care vii; că i-ai fost alături, cu riscul de a-ți pierde viața. Până și decizia de a pătrunde în Avalon, pe care-ai luat-o azi, e o dovadă de mare curaj. Cred că ai multe lucruri în comun cu tânărul Arthur și cred că destinul tău este să ne salvezi.

Chelsea savura momentul.

Tamani părea îngrozit.

Laurel își dăduse seama ce avea Jamison să-i ceară lui David, și ar fi vrut să-l oprească, să-i spună lui David

să refuze, să-i spună că nu trebuia să facă asta, că suferise îndeajuns numai că se aflase în preajma ei. Nu mai trebuia acum să fie și soldat al Avalonului.

– David, tu, cel cu nume de rege, zise Jamison pe un ton ceremonios, a sosit timpul să dovedești că ești eroul în care Laurel a crezut întotdeauna. Vrei să ni te alături să apărăm Avalonul?

Laurel se uită la Chelsea, dar își dădu seama pe dată că era incorigibilă. Se uita fix la sabie și pe față i se citea gelozia, de parcă și-ar fi dorit să existe și pentru ea un rol asemănător.

David își întoarse privirea spre Tamani, iar Laurel speră ca măcar Tamani să spună ceva, orice, pentru a-l împiedica pe David să accepte propunerea. Însă între cei doi avu loc o conversație mută, iar invidia începu să se citească și pe chipul lui Tamani.

Când David se întoarse, în sfârșit, spre Laurel, ea închise ochii, semn că nu știa ce-ar fi fost mai bine să facă. Oare înțelegea ce-i cerea Jamison? Știa cât sânge i se cerea să verse? La urma urmei, aici erau în Avalon. Tărâmul ei natal, fie că își amintea sau nu. Atât de multe vieți care atârnau de-un fir de păr.

Nu era o decizie pe care s-o poată lua ea în locul lui.

Stătu acolo încremenită și deschise ochii. Nu se clinti, nici măcar nu clipi. Dar văzu pe chipul lui decizia pe care o luase.

– Da, zise el, uitându-se în ochii ei.

Jamison îi întinse mâna, iar lui David nu-i trebui mai mult de-atât. Trecu pe sub arcada de marmură și se uită la sabie. Îi atinse mânerul, la început cu teamă, ca și când s-ar fi așteptat să-l lovească. Văzând că nu se întâmplă nimic, mai făcu un pas și își propti picioarele de o parte și de alta a sabiei strălucitoare.

Apoi, cu degetele încleștate pe mâner, o smulse din piatră.

Capitolul 10

Aerul din jur părea electrizat când lama transparentă ieși din lespede, și Laurel se dădu fără să vrea în spate în momentul în care torentul de energie mătură încăperea. Îl simți pe Tamani lipindu-și pieptul de umerii ei și brațele de coate, pentru a o sprijini să nu cadă, și se simți recunoscătoare. David stătea nemișcat și se uita lung la sabia din mâna lui, cercetând-o atent.

Jamison chicoti și, când se întoarseră cu toții spre el, îl văzură zâmbind cu gura până la urechi.

– Nu mi-e rușine să recunosc că nu eram convins că va funcționa. După toți anii ăștia, pentru mine e un vis împlinit. Apoi își drese glasul și deveni serios. Trebuie să ne mișcăm repede. Regina poate sosi dintr-o clipă-n alta. Tamani, sigur îți dorești și tu ceva.

Jamison îl invită cu un gest să se uite la colecția mică de arme care scânteiau pe peretele dinspre răsărit, unde era lespedea de granit, acum goală.

– Sunt minunate, spuse Tamani dintr-o suflare și atât de încet, încât Laurel se îndoi că-l mai auzise cineva. Se duse spre ele și luă o suliță cu două capete foarte ascuțite. De data asta, Laurel nu simți același disconfort ca în preajma armelor de foc, dar pe-aproape. Tamani se întoarse și cântări sulița în mâna dreaptă, ridicând-o și coborând-o de câteva ori, după care dădu din cap. Ca greutate, e OK pentru mine, zise el foarte serios; își luase vocea aceea de santinelă, semn

că era gata de luptă, lucru care pe Laurel o sperie mai mult decât sulița.

– Domnule?

Se întoarseră cu toții spre David. În ciuda puterii nefirești pe care o emana, părea cam dezorientat.

– Da, David, răspunse Jamison.

– Nu... nu înțeleg. Ce trebuie să fac?

Jamison înaintă și dădu să pună mâna pe umărul lui David, dar aceasta îi alunecă. David se uită confuz la ea, iar Jamison și-o retrase și zâmbi de parcă tocmai ar fi descoperit un lucru minunat.

– Crede-mă, va fi la fel de simplu ca atunci când învârți sabia. Ea te va călăuzi și va face în locul tău tot ceea ce tu nu vei putea face. Numai că va trebui, la fel ca Arthur demult, să ai curajul să-ți înfrunți dușmanii și forța de a rămâne în picioare. Făcu o pauză, după care spuse: Ceea ce îți cer nu e deloc ușor, dar stă în puterile tale. Asta îți garantez. Acum, haideți! mai zise el, adresându-li-se tuturor. E timpul să plecăm.

Nimeni nu scoase o vorbă cât străbătură camerele de la etaj, coborâră în hol și se îndepărtară de palat. Jamison fu cel care rupse tăcerea când trecură pe sub arcada din marmură albă de la capătul aleii.

– Dacă o luăm pe drumul pe care am venit, poate reușim să nu dăm nas în nas cu regina, zise Jamison întorcându-se spre ei, iar vântul îi duse vorbele la urechile lor.

– Și de ce-ai vrea să fie așa, Jamison?

Vocea reginei Marion răsună încet și mocnit când urcă treptele spre arcada albă. Laurel văzu în spatele ei un șir lung de santinele în uniforme verzi, cu armele pe umăr, printre care și *Am Fear-faire* care se aflau în slujba ei.

Jamison se opri imediat și, chiar dacă își pierdu o clipă curajul, și-l recăpătă imediat.

– Pentru c-ați fi foarte supărată pe mine, răspunse el scurt. Și nu avem timp pentru așa ceva.

Laurel observă că reginei îi ardeau buzele să întrebe, dar nu spuse nimic, ci se mulțumi să-l studieze pe fiecare-n parte. Când ochii îi căzură pe Excalibur, fu șocată.

– Jamison, ce-ai făcut?

– Ceea ce Cele Tăcute știau că Domnia Voastră nu veți face niciodată, spuse Jamison imperturbabil.

– Sper că ești conștient de consecințe.

– Sunt conștient de consecințele din trecut, însă nu cred că trecutul trebuie să dicteze prezentul.

– Într-o bună zi, vei condamna la moarte tot Avalonul, Jamison.

– Asta numai dacă nu cumva reușesc s-o opresc pe Domnia Voastră să-l ucidă înainte, răspunse Jamison, iar în vocea lui se simțea o furie mută.

Ochii reginei se aprinseră de mânie la început, după care Laurel citi în ei ceva ce aducea a milă.

– Ești așa de căpos! Până și Cora zicea că nu cedezi niciodată când îți pui ceva în cap. În fine, fă cum dorești. Dar ține minte că ramura care nu se pleacă se rupe prima când vine furtuna. Eu refuz să-mi asum orice responsabilitate pentru moartea ta. Haide, Yasmine!

Tânăra zână de iarnă se duse și-l luă de mână pe Jamison.

– Vreau să vin cu tine, îi zise ea, și în ochi i se citi hotărârea.

Însă Jamison clătină din cap.

– Nu poți. După ce-i aruncă o privire lui Marion, se aplecă și-i șopti lui Yasmine la ureche: Dacă am fi fost amândoi acolo să te apărăm, poate. Singur însă n-am încredere că sunt în stare.

– Nici nu trebuie, ripostă Yasmine neînfricată. Mă descurc.

– Nu-mi permit să-ți pun viața în pericol, spuse Jamison clătinând din cap.

– Doar n-ai să mori, nu-i așa? întrebă Yasmine aruncându-i reginei o privire plină de reproș.

– Sigur nu intenționez asta.

Yasmine îi privi în fugă pe Laurel și pe Tamani, după care vorbi atât de încet, încât Laurel se chinui să înțeleagă ce spune:

– Pot face lucruri măreț. Ani întregi mi-ai spus că pot, și chiar voi face *lucruri măreț*.

– Tocmai de-asta trebuie să rămâi aici, îi zise Jamison mângâind-o pe obraz. Ceea ce urmează să facem noi nu e măreț; e doar necesar. Acum e nevoie mai mult ca oricând să rămâi în viață ca să poți realiza acele *lucruri măreț*. Avalonul nu-și permite să te piardă, altminteri, toate eforturile noastre ar deveni zadarnice din momentul în care ar începe să dea roade.

Indiferent dacă înțelesese sau nu vorbele cu tâlc ale lui Jamison, Yasmine încuviință din cap și porni să o prindă din urmă pe Marion, care nu o mai așteptase. Jamison le petrecu cu privirea pe cele două zâne până ajunseră la palat și se puseră la adăpost împreună cu propriii *Am Fear-faire*. Abia atunci se întoarse spre ceilalți.

– Haideți! spuse el încordat, conducându-i pe potecă în jos.

– Sunt... așa de multe, zise Laurel spre Tamani în timp ce-l urmau pe Jamison și treceau pe lângă santinele care mărșăluiau în sus, pe cărarea care ducea la Palatul de Iarnă.

– Două sute, plus, minus, spuse printre dinți Tamani.

– Două *sute*? exclamă Laurel, care simți că i se taie respirația. Regina chiar are nevoie de-atâția oameni?

– Bineînțeles că nu, răspunse Tamani.

Laurel șovăi, după care zise:

– Își permite Avalonul să renunțe la atâtea santinele?

– Bineînțeles că nu, repetă Tamani, cu ochii goi. Să mergem!

O luă de mână și se duseră după Jamison, David și Chelsea. Laurel simțea că picioarele i se mișcau singure în timp ce cobora pe poteca spre Grădina Porții. Șirul de santinele se încheiase, în sfârșit, și nu peste mult timp nu le mai auziră nici tropăitul, ascultându-și acum doar răsuflarea și târșâitul propriilor pași.

Laurel ridică brusc capul când o împușcătură asurzitoare spulberă liniștea.

– Am ajuns prea târziu, spuse printre dinți Tamani.

– Sunt aici? întrebă Laurel. „Au ajuns prea repede!"

– Și au arme de foc, adăugă David, palid la față.

– Nu contează, îi încurajă Jamison. Noi avem ceva mai bun. Poate că voi, ăștia mai tineri, ar fi bine s-o luați înainte. Mă tem că tulpinile-astea bătrâne vă încetinesc din drum.

Ceilalți se întoarseră să se uite la sabia strălucitoare, în profund contrast cu fața lividă a lui David. Dar Tamani strânse tare sulița în mână și zise:

– Haideți să omorâm niște troli!

Cei patru alergară până la Grădina Porții, unde domnea un vacarm total. Sus pe ziduri erau înșirate santinele înarmate cu arcuri și praștii; altele împărțeau cuțite și sulițe. Majoritatea santinelelor erau aproape panicate și întreaga operațiune părea fără cap și coadă.

– Caesafumul nu-și face efectul! o auzi Laurel pe o santinelă în armură strigând spre o zână de primăvară îmbrăcată simplu, care căra o roabă plină cu poțiuni. Nimic din ce ne-au dat Amestecătoarele nu funcționează! Du-te înapoi la zânele de primăvară și spune-le că avem nevoie de mai multe *arme*!

– Eu...

Dar răspunsul zânei anonime se pierdu în zgomotul de piatră sfărâmată la cincisprezece metri distanță de intrarea în grădină. De îndată, un strigăt se înălță în văzduh:

– Breșă în zid!

– Trebuie să închidem breșa, zise Tamani. Grădina e-al doilea punct de îngustare, după porți. Trebuie să ținem în frâu amenințarea, până sosește Jamison. David, treci pe poziție.

David clipi, fără să priceapă ce i se cerea.

– Adică, te vreau în linia întâi. Nimic nu te poate răni.

– Ești sigur? întrebă David, cu un tremur în voce când rosti primul cuvânt.

Tamani îi răspunse hotărât:

– Sunt *sigur*. Totul e să nu lași sabia din mână. După spusele lui Jamison, nimeni nu poate să ți-o ia sau să te facă s-o scapi. Dar, chiar și așa, *nu-i da drumul* indiferent ce se-ntâmplă. Câtă vreme o ai în mână, o să-ți fie bine.

David încuviință din cap, iar Laurel recunoscu expresia aceea împietrită de pe chipul său. Era aceeași pe care o avusese și când o scosese din râul Chetco, sau când o dusese peste ocean până la far, ca s-o salveze pe Chelsea, sau când insistase să se întoarcă să o păzească pe Yuki cu o noapte în urmă.

Ăsta era David, nimic nu-i stătea în cale.

Înfipse vârful sabiei în pământ și își șterse mâinile de blugi. Chelsea țopăia entuziasmată de pe un picior pe altul lângă Laurel, căreia îi venea s-o ia de braț și s-o țintuiască locului. După ce trase adânc aer în piept, David își pocni degetele – oare de câte ori îl văzuse făcând asta? – și luă din nou sabia în mână.

– Fir-ar să fie! mormăi Chelsea în barbă, oprindu-se, în sfârșit, din țopăit. Dacă tot e să mor azi, măcar s-o fac și pe-asta. Stai! strigă ea înainte ca David să atingă sabia.

David abia apucă să se întoarcă spre ea, că Chelsea îl apucă de față, îl trase în jos și-și lipi hotărâtă buzele de ale lui. Laurel văzu scena mai mult ca pe o fotografie decât ca pe un fapt real. Chelsea. Sărutându-l pe David. Nici vorbă de dragoste sau seducție, ci mai curând de disperare și bravadă. Cu toate astea, Chelsea îl *sărută* pe prietenul ei.

„Nu e prietenul meu", își spuse Laurel, care își lăsă capul în pământ, chinuindu-se să scape de acel ciudat sentiment de gelozie. Când își ridică privirea, momentul trecuse.

Roșie la față, Chelsea plecă învârtindu-se de lângă David și se feri să privească în ochi pe cineva, în special pe Laurel.

David rămase cu gura căscată o clipă, după care își reveni, apucă sabia și, sprijinind-o de umăr, o luă pe urmele lui Tamani.

Și el încercă să nu se uite în ochii lui Laurel.

Praful din aer se risipise deja când ajunseră la spărtura din zid și văzură că trolii erau înarmați până-n dinți. Laurel se aștepta ca soldații Kleei să aibă arme, dar „armă" era un cuvânt care n-avea nicio legătură cu arsenalul lor. Aveau puști semiautomate, puști de asalt, mitraliere, genul de arme pe care Laurel le mai văzuse doar în filme. Santinelele nimeriseră câțiva troli în momentul în care încercau să pătrundă prin breșă – corpuri ciuruite de săgeți zăceau dincolo de zid ca o mărturie a vigilenței arcașilor –, dar trolii rămași în viață le așteptau pe zâne să iasă din ascunzătoare, de la adăpostul zidurilor de piatră, și să înceapă lupta.

David păru să șovăie o clipă, după care făcu exact ce se așteptau trolii să facă: ridică sabia și intră prin gaura din zid. Când primul trol înarmat îl zări și deschise focul, Tamani le trase pe Chelsea și pe Laurel la pământ, în spatele unui plop, nu înainte ca Laurel să apuce să-l vadă pe David lăsând capul în jos și ridicând o mână în aer, ca și când ar fi încercat să se apere. Un al doilea trol i se alătură primului, iar zgomotul sacadat al împușcăturilor se auzi ca un mănunchi de pocnitori, care pe Laurel o asurziră și îi acoperiră țipătul.

Se chinui să tragă cu ochiul de după copac ca să vadă ce făcea David și, spre ușurarea ei, era încă în picioare. El își cercetă mâinile și își pipăi fața, după care ținu sabia întinsă în față și o studie de la vârf la mâner. Apoi se aplecă și luă ceva de pe jos.

Laurel nu își dădu imediat seama că mărgeaua metalică, puțin pătrățoasă, era, de fapt, un glonț. David stătea acolo în picioare, surd la lupta din jur, și se holba fascinat la bucata diformă de metal.

– Da! Sabia chiar funcționează! strigă Tamani printre împușcături, ferindu-se din calea unui glonț care tocmai găuri trunchiul copacului atât de aproape de fața lui. Acum *ucizi*, te rog, și niște troli?

David scutură din cap de parc-ar fi vrut să-și limpezească gândurile, după care se întoarse și-și cântări din privire inamicii. Câțiva rânjiră spre el amenințător; David arăta ca un copil care încerca să atace un tren de marfă cu un băț. Însă, când învârti stângaci sabia fermecată, pe cel mai apropiat trol îl spintecă în două.

Laurel nu știa la ce să se aștepte, dar sigur nu sperase ca trolul să se prăbușească la pământ în două bucăți complet separate.

Aproape că nici David nu se așteptase la asta. Se opri să se uite la cadavrul sângerând de la picioarele lui. Ceilalți troli se repeziră la el urlând, cu pumni, cuțite și bâte, dar nu reușiră decât să-l înghiontească. Smucindu-se, mai mult din reflex decât intenționat, David ridică din nou sabia și mai răpuse un trol, care căzu în sânge la pământ, făcut bucăți.

– Jap-jap! șopti Chelsea, impresionată.

Cu ochii la cele *două* cadavre de la picioarele lui, David rămase din nou înmărmurit. Laurel vedea cum pieptul i se umfla și dezumfla ritmic la vederea carnajului.

– David! Deși tăioasă, Laurel distinse puțină îngrijorare în vocea lui Tamani. Trolii rămași își reveniseră din șoc, agitându-și din nou armele și pregătindu-se să atace.

Trezit la realitate, David se încruntă și, făcând un salt înainte, tăie în două pistolul uriaș al unui trol, iar pe altul îl despărți de armă retezându-i mâinile. Brațul în care ținea sabia se legăna din ce în ce mai amenințător,

spintecând metal și carne deopotrivă, cu același efort cu care un cuțit de friptură spintecă o bucată de gelatină.

După ce David reuși să creeze un gol în tabăra trolilor, Tamani ieși de la adăpostul copacilor și strigă:

– Aduceți niște santinele la dărâmătură! Toți cei care nu au armă, să vină să pună la loc bucățile de piatră!

Santinelele doborâseră mulți dintre trolii care se năpustiseră pe poartă, însă mulți nu erau îndeajuns; santinelele pierdeau teren. Lupta izbucnise în mai multe puncte din Grădină, iar arcașii cățărați pe ziduri se străduiau să-i țină pe troli grupați, astfel încât să nu rănească santinelele.

– Sunt prea mulți, strigă David, clătinând din cap. N-am cum să ajung la timp să-i opresc ca să nu mai dărâme din zid.

– Atunci hai măcar să-i ținem în loc! zise Tamani. Dac-ai reușit să nu-i mai lași să intre, poate...

Însă își înghiți cuvintele când văzu un grup de șase sau șapte troli ieșind de la umbra copacilor și luând-o la fugă spre gaura din zid. Înainte ca santinelele de pe zid să apuce să reacționeze, din pământ țâșniră niște rădăcini groase, care împroșcară cu pământ negru în jur. Mișcările lor amenințătoare o făcură pe Laurel să se gândească o clipă că Yuki sosise cu gândul să-i termine pe toți, când, dintr-odată, rădăcinile se rotiră invers și-i izbiră pe troli de copaci, transformându-le urletele de luptă în țipete de durere.

– De acord! spuse Jamison, care se apropia dinspre intrarea în grădină. Pe drum își recuperase propriii *Am Fear-faire*, care se vedea că erau gata să lupte alături de el. Dacă David e-n stare să apere singur poarta, atunci santinelele cred că pot curăța grădina.

Laurel nu pricepea cum reușea Jamison să-și păstreze calmul și optimismul în mijlocul unui asemenea haos, însă când santinelele din apropiere îl auziră și căpătară curaj, Laurel își dădu seama că asta fusese și ideea.

– Multe dintre santinelele astea n-au văzut în viața lor un trol, cu atât mai puțin să fi ucis vreunul, le șopti Jamison lui Tamani și lui David, confirmând concluzia la care ajunsese și Laurel. Tamani, experiența ta e neprețuită aici. Dacă-mi dai voie să am eu grijă de zâna pentru care răspunzi, îți promit să ți-o înapoiez teafără și nevătămată. Tu du-te, te rog, și dă-i lui David o mână de ajutor acolo la poartă.

Tamani dădu din cap, dar scrâșnea din dinți. Laurel știa că nu-i făcea nicio plăcere s-o părăsească, dar nu voia să se certe cu Jamison. David nu zise nici el nimic, însă aruncă o privire înapoi spre Laurel și Chelsea, înainte s-o ia printre copaci după Tamani.

– Stați pe-aproape! zise Jamison fără să se uite la ele, complet absorbit de desfășurarea de forțe.

Când făcu un semn din cap, doi dintre *Am Fear-faire* veniră și le băgară pe Laurel și pe Chelsea în interiorul cercului lor protector.

Jamison luă la pas Grădina Porții, de parcă și-ar fi făcut plimbarea de seară. Când întâlni doi troli îmbrăcați în negru care smulgeau bucăți de piatră din zid, se aplecă și își întinse brațele în față. Luându-se după el, doi stejari uriași se aplecară și ei, cu crengile lor puternice trosnind și gemând în timp ce îi prindeau în strânsoare pe troli, ridicând bestiile la o asemenea înălțime, încât Laurel știu că n-aveau nicio șansă să supraviețuiască impactului cu pământul.

Înainte ca Laurel să-și imagineze măcar cum era să fii amenințat cu moartea de un stejar, întâlniră un grup mic de santinele care luptau cu disperare împotriva unor troli care se înarmaseră cu crengi masive, mânuindu-le ca pe niște bâte gigantice. Laurel se gândi că, în curând, armele de lemn aveau să se întoarcă împotriva lor; în schimb, pe unul dintre troli, care îl atacase pe Jamison, îl înghiți deodată pământul, deși se zbătuse nebunește să se agațe de noroiul care-i acoperea, încet, capul cu totul.

Unul câte unul, ceilalți troli dispărură la fel, ca și cum ar fi fost înghițiți de nisipuri mișcătoare. În timp ce ultimul trol dădea să fugă, Laurel văzu din nou rădăcinile pe care Jamison le invocase să-i tragă pe troli în pământ și să-i îngroape de vii în solul fertil al Avalonului.

Laurel încerca să stea cu ochii pe băieți cât dădea Jamison un tur al grădinii, ajutându-le pe santinele. Era aproape imposibil să nu vezi jeturile de sânge împrăștiate de sabia fermecată cu fiecare rotire. Departe de a arăta ca un spadasin, David semăna mai mult cu un fermier la culesul de primăvară, strângând o recoltă nesfârșită de monștri urlători. Era cu adevărat invincibil. Nu conta dacă doar dădea instrucțiuni sau lupta propriu-zis, la fiecare mișcare a sabiei lui trupuri de troli cădeau secerate.

Din când în când, Laurel îl zărea pe Tamani în focul luptei, dând ordine în stânga și-n dreapta cât îl ținea gura, însă, deși era îmbrăcat cu tricoul tatălui ei, îi era greu să-l urmărească cu privirea când se amesteca cu celelalte santinele, cu toții rotindu-și săbiile deasupra capului, ținându-și spatele unul altuia și străduindu-se să-i încolțească fără încetare pe troli.

Când intraseră, la început, în grădină, Laurel nu crezuse că o mână de luptători puteau avea vreo șansă în fața hoardei dezlănțuite care năvălea pe poartă neîncetat. Acum însă, cu ajutorul lui Jamison și al Excaliburului, băieții îi respingeau pe troli încet, încet, împingându-i dincolo de poartă.

Ieșiseră învingători.

Dintr-odată, la fel de abrupt cum începuse, bătălia pentru poartă luă sfârșit. Strigătele santinelelor deveniră asurzitoare în clipa când strânseră rândurile în jurul puținor troli care mai rămăseseră. După ce căzu și ultimul, privirile tuturor se îndreptară spre poartă.

Dintr-acolo însă nu mai venea nimic.

Capitolul 11

Liniștea care se lăsă după vacarmul bătăliei era asurzitoare. Laurel se obișnui treptat și reuși să audă gemetele și suspinele de durere al zânelor rănite și zumzetul santinelelor de pe ziduri, care le dădeau vestea cea mare celor care nu puteau vedea cu ochii lor.

Tamani își oblojea un umăr, iar în ochi i se citi prudența când se apropie cu David de cercul de *Am Fear-faire* al lui Jamison.

– Am câștigat? întrebă în șoaptă Chelsea. Jamison poate închide poarta acum?

Tamani clătină din cap.

– Nu s-a terminat, zise el încet. Dac-ar fi fost așa, ar fi venit să ne spună santinelele mele. Scrâșni din dinți. Klea și Yuki se află în continuare pe partea cealaltă.

– Cu toate astea, zise Jamison invitându-i cu un gest pe Tamani și pe David în cercul lui, dacă nu câștigăm bătălia, sigur o vor începe ele din nou, la un moment dat.

– Avem o forță rezonabilă aici. O să-i conduc eu, se oferi Tamani.

– Lasă-mă pe mine, interveni David, ridicând sabia în aer.

Tamani șovăi. Laurel văzu în privirea lui lupta dintre mândrie și rațiune care se dădea în el. Dar prudența câștigă; Tamani dădu din cap și începu să le dea ordine santinelelor adunate, care își sprijiniră iarăși arma de umăr și începură să se așeze în formație.

Însă Laurel stătea cu ochii pe poartă. Vedea brazii roșii de California care străjuiau luminișul, care acum părea *pustiu*. Unde erau santinelele? Sau ceilalți troli? I se păru că zărește o siluetă neagră, dar își spuse că fusese, probabil, doar o umbră.

Atunci, pe sub poartă se rostogoli o chestie micuță, galbenă.

Imediat, obiectul fu înghițit de pământ – Laurel nu se îndoia că fusese mâna lui Jamison – exact când și mai multe bombe se rostogoliră la fel șuierând pe sub poartă și împrăștiind nori verzui, toxici de gaz, care se ridicau și se răspândeau incredibil de repede.

Laurel apucă să tragă o gură de aer înainte ca fumul s-o învăluie. Valul de bombe nu se mai oprea, iar Laurel clipea des și strângea din ochi încercând să distingă ceva prin pâcla groasă. Îl văzu îngrozită pe Jamison clătinându-se și căzând apoi în iarba ca de smarald, împreună cu propriul *Am Fear-faire*. Santinelele rămase în picioare asistară la prăbușirea zânei de iarnă, după care se întoarseră, cuprinse de panică, și fugiră de ceața invadatoare. Numai că aceasta se răspândea mai repede decât puteau ei fugi. Rețeta specială a Kleei, fără îndoială.

Ținând piept mulțimii de santinele care băteau în retragere, Laurel se învârtea pe loc, străduindu-se să-și găsească prietenii. Îl zări pe David, care stătea ca o stană de piatră în mijlocul unui puhoi turbat de zâne; ținea Excaliburul în mână și se uita lung la sabie, ca și când ar fi întrebat-o: „Și acum ce-ar trebui să fac?" La cât de repede se răspândea gazul, nu-i rămânea decât să fugă cu ceilalți. Chiar dacă avea Excaliburul cu el, tot trebuia să respire.

Laurel își dădu repede seama că putea să-l salveze.

La fel cum îl mai salvase o dată, mai demult.

Se repezi spre David și-l apucă de partea din față a tricoului mânjit de sânge uscat. Brusc, mâna i se retrase ca și când

ar fi atins o stafie; abia atunci își aminti că, atâta vreme cât David ținea în mână Excaliburul, nu putea să-l atingă. Se simți împinsă înainte de mulțimea disperată și încercă să-și înăbușe lacrimile.

Și atunci, David o luă de încheietură și o trase lângă el. Avea privirea rece și o strânse tare de mână, luând-o de gât cu cealaltă, dintr-o parte, așa cum obișnuia. Își simți inima bătându-i tare în timp ce se apropie de el și își lipi buzele de gura lui.

Auzi atunci un sunet ciudat și, deschizând ochii, o văzu pe Chelsea cu mâna la gură, privindu-i. În spatele ei, Tamani renunțase să mai tragă de trupul inert al lui Jamison și rămăsese holbându-se la ei, confuz.

Laurel trase o gură de aer și se uită în jurul lui David, dând cu ochii de privirile lor.

– Respirați! le ordonă ea, având grijă să nu inhaleze nici măcar o gură din aerul poluat.

Ochii lui Chelsea sclipiră ca și cum și-ar fi dat brusc seama de ceva și se întoarse spre Tamani, zâmbindu-i larg. Apoi îi luă hotărâtă capul între mâini și îl sărută.

Și iată-i stând acolo, patru siluete abandonate de cei vii, înconjurate doar de moarte, agățându-se unele de altele.

După experiența pe care o avusese cu David pe fundul râului Chetco, Laurel știa că puteau să-și facă respirație gură la gură unul altuia pentru mult timp. Dacă aveau grijă, probabil ar fi reușit să scape de fum, indiferent cât de departe s-ar fi răspândit. Iar David ar fi putut astfel să țină sabia în mână între două respirații.

„Dar ce ne vom face fără Jamison?"

Laurel se desprinse de David și se așeză în genunchi lângă Jamison. Își puse mâinile pe pieptul lui și, spre surprinderea ei, ele se ridicară când bătrâna zână începu să respire. Laurel era aproape convinsă că văzuse numai ce-și dorea să vadă, dar mai încercă o dată.

„Jamison trăiește!"

Laurel se întoarse și-l luă pe Tamani de braț. Îi puse apoi mâna pe pieptul lui Jamison, care se umfla și se lăsa încet, și se uită cu subînțeles în ochii lui. Tamani răsuflă ușurat când înțelese, în sfârșit.

Asta însemna că gazul nu ucidea imediat și că cele mai multe zâne din jurul lor erau încă în viață... dar pentru cât timp?

Auzind foșnetul de pași prin iarba deasă, își dădură seama că nu mai aveau mult timp la dispoziție. Laurel se opri și scrută ceața. Nu reușea să vadă decât niște umbre, dar siluetele gigantice, care nu erau nicidecum ale unor zâne, îi spuneau tot ceea ce trebuia să știe. Asaltul urma să reînceapă în curând. Indiferent ce somnifer gazos folosiseră, ideea fusese doar să îi facă să se retragă din poziția avantajoasă pe care o dețineau.

Cerându-i prin semne lui Chelsea ajutorul, Tamani îl întoarse pe Jamison cu fața în sus și-l traseră după ei pe sub porțile de lemn, până în partea din față a grădinii. Pe măsură ce se apropiau de zid, fumul părea să se subțieze, iar când trecură de intrarea de lemn masiv, aerul devenise deja curat și respirabil.

– Atacați!

Era un strigăt înăbușit; zânele descoperiseră ascunzătoarea trolilor și sperau să-i prindă cu garda jos.

Când reuși să respire, în sfârșit, Tamani strigă:

– Fără săgeți!

Santinela care le dădea ordine arcașilor de sus, de pe zidul grădinii, se uită în jos.

– Nu putem lupta cu ei acolo, înăuntru! Nici măcar nu-i putem vedea. De data asta, o să dărâme negreșit zidul. Tot ce putem face e să trimitem cât mai repede o ploaie de săgeți de-aici de sus.

– E un gaz care te adoarme, răspunse Tamani. Toată lumea care îl inhalează măcar o dată devine neputincioasă, dar rămâne în viață; dacă trageți acum – mai ales, orbiți de fum, cum sunteți –, o să omorâți tot atât de multe zâne ca troli. Trebuie să batem în retragere. Să adoptăm o poziție defensivă.

Comandanta santinelelor închise ochii o clipă și spuse printre dinți:

– Nu ne abandonăm pozițiile, zise ea. O să mă gândesc eu la ceva.

După care dădu fuga la cel mai apropiat arcaș, încercând, cu siguranță, să pună la cale un plan de rezervă.

Laurel spera să fie un plan bun.

– David?

În vocea lui Chelsea se simțea îngrijorarea, așa că Laurel se întoarse să se uite la David, care se uita, cu ochii mari, la mâna lui liberă, pătată cu roșu, întorcând-o când pe o parte, când pe alta. Și hainele îi erau pline de sânge; își pipăi cu grijă fața, brăzdată de dâre roșii-maronii de sânge uscat.

– David? repetă Chelsea, dar ochii lui priveau în gol, în timp ce își ducea mâna la frunte.

Nu dădea semne c-ar fi auzit ceva.

– David! strigă Laurel la el, cât îndrăzni și ea în condițiile date.

De data asta, își ridică privirea, iar Laurel simți că i se face rău când îi văzu groaza din ochi.

– Laurel, nu... eu nu...

Laurel îi cuprinse fața cu mâinile și îl obligă să o privească în ochi.

– E OK. O să fie bine, îl încurajă ea.

Probabil că abia acum începuse să înțeleagă ce făcuse. După câteva secunde, privirea i se liniști. Laurel știa că doar își îndepărtase pentru o vreme spaima – avea să aibă de-a face cu ea mai târziu –, dar deocamdată avea o misiune.

Trase adânc aer în piept, își luă iarăși sabia de jos și își ocupă poziția la intrarea în grădină.

Laurel se uită din nou la Tamani, care o întinsese pe jos pe bătrâna zână de iarnă și asculta să vadă dacă mai respiră.

– E praf. Trebuie să găsim o cale să-l trezim.

– Trebuie să mergem la Academie, zise Laurel. Sigur găsim pe cineva acolo care să-l trezească. „Ar fi trebuit să-mi aduc trusa", își spuse Laurel cu părere de rău. Dar apoi se gândi la altceva: Ei habar n-au de imunitate. O să fie vai de ei dacă intră trolii acolo.

Doar gândul la prăpădul pe care un singur trol imun îl putea face în Academie o îngrozea. Darămite o armată întreagă...

– Nu sunt singurii, zise Tamani cu asprime.

– Trebuie să plecăm *acum*, spuse Laurel, trăgându-l de mânecă pe Tamani. Trebuie neapărat să ajungem la Academie și să-i avertizăm. Ei îl pot trezi pe Jamison. Sunt sigură de asta.

– N-avem *timp*! spuse printre dinți Tamani. Și nici spate. Cu Jamison în spinare acolo pe deal suntem poame numai bune de cules pentru orice trol care ne iese în cale. Și dacă ajungem la Academie, ai dreptate, ei sunt neajutorați. Nu putem risca să-l pierdem pe Jamison. Va fi mai în siguranță dacă-l ducem la zânele de primăvară. Acolo sunt santinele și poți încerca o grămadă de ingrediente ca să...

– Apreciez că ai încredere în mine, zise Laurel imperturbabilă, întrebându-se dacă nu cumva Tamani se dădea peste cap s-o protejeze, de fapt, pe *ea*. Dar dacă cineva îl poate trezi pe Jamison, acela e Yeardley. Și, chiar dacă nu poate, cineva trebuie să-i prevină.

– Toți oamenii mei au rămas acolo! se răsti Tamani, arătând cu degetul spre pâcla verzuie care plutea deasupra grădinii împrejmuite de zid. Iar santinelele de-aici refuză să se retragă. Nu avem pe cine să trimitem. Doar dacă...

Făcu o pauză și privirea i se opri asupra lui Chelsea. Tu ești rapidă, zise el.

– Nu, se împotrivi încet Laurel.

– Chelsea, spuse Tamani, întorcându-se cu totul spre ea. Trebuie să alergi.

– Sunt bună la chestia asta, zise ea, dând din cap.

– Pe poteca asta, în sus, o să vezi o construcție gri uriașă pe dreapta – acoperită cu plante agățătoare cu flori, e imposibil s-o ratezi. Treci de porțile din față și o iei drept în sus spre intrarea principală. Dacă ești rapidă – mai rapidă decât ai fost vreodată în viața ta –, îi poți salva.

– Nu! se opuse Laurel, mai tare, de data asta.

– Spune-le despre imunitate, convinge-i să înceapă să ridice baricade în dreptul intrărilor. Cât mai înalte și mai solide cu putință. Și ferestrele, să le astupe cumva. Sunt deștepți – ca tine –, o să găsească ei o soluție.

– Am plecat, zise Chelsea, ridicându-se din poziția de start în care se așezase.

– Nu! zise Laurel și-l simți pe David în spatele ei, apropiindu-se.

– Nu poate să se ducă singură, spuse David, învârtindu-și sabia.

– Trebuie, răspunse Tamani. De tine am nevoie să mă ajuți să-l păzim pe Jamison, iar de Laurel, să-l trezească. Regina nu ne va ajuta decât atunci când va fi prea târziu, așa că el este în continuare cea mai bună șansă pe care o avem să câștigăm bătălia asta. Nu-l putem lăsa să moară.

– Eu am să fac asta, zise Chelsea fermă pe poziție, după care se întoarse spre Laurel și David. Dacă aveți de gând să-mi oferiți vreun ajutor, faceți-o acum. Plec în zece secunde.

– Găsește-l pe Yeardley! zise Laurel, nevenindu-i nici ei să creadă că spunea asta. Și pe Katya. Spune-le că te-am trimis eu; o să te asculte. Apoi ezită o clipă. Nu le spune că ești

om, adăugă încet, urându-se că știa că era mai bine așa – spera ca, în toată agitația, să nu bage singuri de seamă.

Chelsea încuviință din cap și se uită în sus spre deal.

– Pe locuri... șopti ea. Start!

Laurel începu să tremure când își văzu cea mai bună prietenă atât de singură pe dealul acela imens.

– Nu știu dac-o să te pot ierta, în caz că moare.

Tamani rămase tăcut o vreme.

– Știu.

Capitolul 12

– Eu îl iau pe Jamison, zise Tamani. Chelsea *era* într-adevăr rapidă, și asta îi dădea speranță, dar nu mai putea pierde timp făcându-și griji pentru ea. O să le încercuim pe zânele de primăvară printre copaci. Ele o să ne ascundă suficient de mult timp încât să putem ajunge la mama. Sper ca experiența ei de Grădinar și a lui Laurel de Amestecătoare să-i folosească la ceva. Cu puțin ajutor din partea lui Laurel, reuși să-l ridice pe Jamison pe umeri. Laurel, hai cu mine! David, păzește-ne spatele!

În timp ce se îndreptau spre cartierul zânelor de primăvară, Tamani se întreba – nu pentru prima oară – dacă n-ar fi fost mai bine s-o ia pe drumul principal. Dar văzuseră cât de repede invadaseră trolii Grădina Porții; de data asta, nu mai avea cine să le opună rezistență. Santinelele rămase în urmă aveau să-i mai țină pe loc o vreme, însă Tamani nu era prea optimist; odată ce grădina avea să cadă în mâinile trolilor, următoarea mișcare a Kleei va fi să preia controlul asupra drumului principal. Cât timp îl căra pe Jamison în spinare, nu putea să fugă, ceea ce însemna că trebuiau s-o ia în jos, pe potecile ascunse, pe care se juca pe vremea când era doar un lăstar.

Încerca să nu se gândească la santinelele pe care le lăsase să moară.

„Se sacrifică pentru binele majorității", își tot repeta în sinea lui, iar și iar, în timp ce înaintau cu greu prin pădure, coborând dealul încet, dar fără să se oprească. Cu mulți ani

în urmă, Shar sădise în mintea lui acest concept – „binele majorității" –, dar niciodată nu-l înțelesese cu adevărat până atunci.

„Shar."

Nu se putea gândi la asta acum.

Le luă mai puțin de o oră să ajungă la luminișul din spatele casei mamei lui Tamani, deși li se păru o eternitate; Jamison nu era o zână masivă, dar parcă devenea din ce în ce mai greu pe măsură ce înaintau, iar Tamani se chinuia să-și alunge oboseala. Dormise foarte puțin în ultimele zile.

– Încet, șopti Tamani, cercetând cu privirea terenul cu iarbă care-i despărțea de casă. Străzile erau pustii, iar trolii nu dădeau semne să fi ajuns în acest cartier al zânelor de primăvară, dar Tamani știa, din experiență, că trebuiau să fie foarte atenți. La semnalul lui, intrară în luminiș și o luară la fugă spre copacul rotund în care locuia mama lui. Când ajunseră în spate, Tamani răsuci încuietoarea mascată cu măiestrie și apăsă, dar nu se întâmplă nimic. Apăsă din nou, dar tot nimic. Atunci, ridică bombănind un picior și lovi cu toată puterea ușa ascunsă, care se deschise, aproape scoasă din țâțâni.

Intră și se opri exact înainte ca lama de la gât să-i străpungă pielea.

– Pe leagănul zeiței, Tam! Mama îi luă cuțitul de la gât și-i lăsă să intre. După ce ajunseră cu toții înăuntru, mai aruncă o privire afară, după care închise repede ușa. Credeam c-au venit trolii. Micuța Sora a trecut adineauri pe-aici și mi-a zis că trolii se îndreaptă spre cartierul nostru. Mă gândeam să mă duc și eu cu santinelele pe baricade.

– Acum am o misiune mai importantă pentru tine, zise Tamani, intrând în camera mamei sale și întinzându-l pe Jamison în pătuț.

– Zeiță a pământului și cerului, ăla e... Jamison? exclamă mama lui, scoțându-și imediat apărătoarea pentru braț și așezându-se în genunchi lângă pat. Ce-a pățit?

Tamani îi explică foarte pe scurt.

– Trebuie să-l trezim. M-am gândit că poate o ajuți tu pe Laurel să facă asta.

– Sigur, se învoi mama lui, dându-și jos și restul armurii. Păcat că bătrânul Tanzer s-a dus la Cele Tăcute. El ar fi știut exact ce e de făcut.

– Nu știam, zise Tamani, dezamăgit.

Îndrăznise să spere... Dar Laurel se putea descurca. Trebuia!

Văzând că Laurel nu înțelegea, Tamani îi explică:

– Tanzer a fost un prieten al mamei mele. Stă... stătea aproape.

– Cel mai bun Amestecător pe care l-am cunoscut vreodată, spuse mama, apăsând cu palmele obrajii pământii ai lui Jamison. Cândva, i-am cunoscut pe toți. Deși în cartierul ăsta nu vin prea mulți.

– Ziceai ceva de baricade, spuse Tamani.

Mama lui încuviință din cap.

– Pe drumul principal, pe lângă spălătorii. Dacă trolii o să reușească să treacă de ele, va trebui să luptăm în stradă.

„Niciun *dacă*." Deznădejdea începea să îl paralizeze încet-încet; regina le întorsese spatele, Jamison era inconștient, iar Grădina Porții căzuse în mâinile trolilor.

Măcar îl aveau încă pe David.

Iar David avea sabia.

– Încearcă tot ce-ți trece prin cap ca să-l salvăm pe Jamison, zise Tamani, uitându-se apoi la Laurel. Orice truc de Amestecătoare îți vine în minte. Noi doi trebuie să mergem pe baricade... să facem tot ce ne stă în putință.

Mama lui Tamani se încruntă la el, apoi se ridică în picioare și-l trase deoparte, unde Laurel și David nu-i puteau auzi.

– Știu ce e, zise ea, arătând din cap spre David. Nu-l pune în pericol doar ca să-ți atingi tu scopul, Tam. O victorie necinstită nu se cheamă victorie.

Dar Tamani clătină din cap.

– Nu-i așa. Are sabia, mamă. Aia despre care tot șușotea Shar. E adevărat, l-am văzut folosind-o. Se uită la David. Jamison e la pământ, așa că el e singura noastră speranță.

O clipă, mama lui nu scoase o vorbă.

– E chiar așa grozavă?

Tamani o strânse de mână.

– Atunci, duceți-vă, zise ea. Zeița să vă aibă-n pază pe amândoi. Dădu să se îndepărteze, dar apoi se întoarse și îl luă de braț, trăgându-l din nou aproape și mângâindu-l pe obraz.

– Te iubesc, băiatul meu. Să nu uiți niciodată asta, indiferent ce-o să se-ntâmple azi.

Tamani înghiți în sec și dădu din cap. Se întoarse spre Laurel, care părea că vrea să spună ceva, dar nu era sigur că putea suporta ce avea ea de spus. O ocoli și se duse la David.

– Ești gata?

Erau aproape de ușă, când Laurel strigă:

– Tam, David! Tamani închise ochii și încercă să fie tare în fața vociferărilor ei, dar, o clipă, ea nu spuse nimic. Apoi, spre surprinderea lui, murmură doar atât: Aveți grijă de voi.

Bucurându-se că fusese înțelegătoare de data asta, Tamani îi făcu cu mâna și ieși cu David prin față, după care o luară spre drumul principal. Nu dură mult și începură să se audă zgomotele inconfundabile ale bătăliei.

– Nenorociții ăștia de troli sunt așa de rapizi, mormăi Tamani în barbă, după care strânse tare sulița – venise timpul din nou. Rareori luptase – și chiar se antrenase – cu o armă atât de subțire. Cu ea, trolii erau mult mai ușor de doborât decât cu cuțitașele alea pe care le avea la el de obicei. Cu cât aveai o armă mai bună, cu atât aveau trolii mai puține șanse, iar cu fiecare trol ucis simțea că Laurel era mai în siguranță.

Și ce era mai important decât atât?

– Vreau să te duci la trolii cu pușți, îi spuse Tamani lui David peste umăr. Când am apărat poarta nu ne-am organizat deloc, și nici de data asta nu prea vom avea cum, numai că majoritatea zânelor habar n-au cum arată o pușcă și cu atât mai puțin cum să se ferească.

– Sigur, zise David, încordat.

Tamani trebuia să recunoască faptul că, pentru un civil fără antrenament, David făcea față cu brio misiunilor care i se puseseră în cârcă.

Tamani salută scurt cu mâna când trecură pe sub un acoperiș plin cu arcași, care trăgeau peste o baricadă trainică. Între două dealuri, drumul principal era străbătut de stâlpi ascuțiți – majoritatea, bușteni de la gardurile de sârmă –, iar pe dealuri se strânseseră și mai mulți arcași, care aruncau săgeți și pietre peste trolii ce încercau s-o ia pe scurtătură. Lupta grea se dădea în valea din care începea drumul, dar câțiva troli scăpaseră și acum încercau să distrugă bariera.

Tamani își ridică sulița, dar o săgeată șuieră în aer și lovi exact în piept ținta pe care și-o alesese. Tamani dădu la o parte bestia diformă și o luă la fugă printre stâlpi, spre baricadă, cu David pe urmele lui.

Acum era înconjurat din toate părțile de Ademenitoare – și unele erau chiar bune –, în vreme ce santinelele în retragere luptau cot la cot cu Îngrijitorii cu seceri și cu Fierarii, care aveau ciocane. Totuși, lui Tamani i se păru – când înjunghie un trol gata să atace o zână de primăvară foarte tânără, un băiat, care plesnea trolii cu o lopată cu coadă lungă – că, în mulțimea aceea pestriță, erau mult prea mulți lăstari verzi. Aproape deschisese gura să-i spună copilului să se ducă acasă, dar apoi se gândi că nu avea ce să facă acolo. Să aștepte până veneau trolii să-l omoare? Nu, decise Tamani, nu avea de gând să descurajeze actele de curaj. Nici măcar dacă erau prostești.

– David, pe-aici! strigă Tamani, ducându-l în mijlocul trolilor. Dacă era prea aproape de zâne, era greu să rotească Excaliburul fără să le rănească; mai bine să fi fost înconjurat doar de dușmani. Aproape-am ajuns, își spuse el în șoaptă, înjunghiind un trol care încerca să-l înhațe cu mâinile lui uriașe. Nu mai știa cu câte răni ușoare, neînsemnate se alesese în ziua aceea; nu avea niciuna care să-i pună viața în pericol, dar îi încetineau reacțiile. Când trolii începură să se repeadă la el în număr tot mai mare, îi deveni aproape imposibil să-i ucidă pe loc. David era de ajutor, dar trolii năvăleau de pe deal cu zecile.

Încă erau departe de baricadă, când Tamani auzi un huruit înăbușit. Se uită în sus și văzu câteva zâne în picioare pe acoperișurile de la marginea cartierului, cu mâinile spre cer, trăgând încet de niște sfori invizibile.

Abia după câteva momente își dădu seama ce se întâmpla.

– David! îl avertiză el. Sus pe deal!

Dealul era prea abrupt ca să mai aibă vreme să urce până sus de tot, așa că se întinseră pe jos în noroi și rămaseră nemișcați, ascultând huruitul care creștea în intensitate, până ajunse să se transforme într-un răget asurzitor. De undeva de sus, de pe drum, o cireadă uriașă de vite venea îmbulzindu-se la vale și călca în picioare toți trolii care îi stăteau în cale, îndreptându-se spre baricadă, unde Păstorii lor se adunaseră pe acoperișuri. Când cireada dezlănțuită ajunse aproape, Tamani se lipi și mai tare de pământul acoperit cu iarbă, ca să se ferească de bovinele speriate și de coarnele lor lungi, care te puteau ucide într-o clipă. După ce pericolul trecu, Tamani se uită la David și-i veni să râdă văzându-l pe jumătate în picioare, pe jumătate așezat pe costișa abruptă, cu sabia atârnându-i în mână, în timp ce urmărea spectacolul.

– Care naiba e faza cu *vacile*? întrebă David, uluit.

Tamani arătă cu degetul spre Păstorii de pe acoperișuri, care își puseseră acum cirezile să se miște în cerc.

David se uită într-acolo și făcu ochii și mai mari, deși Tamani nici nu s-ar fi gândit că ar fi putut fi mai mirat de-atât.

– Ademenire pe vaci? întrebă el, neîncrezător.

Tamani încuviință din cap, dar de data asta nu mai zâmbea.

– Haide, David, trebuie să-i doborâm cât sunt încă buimaci.

Trolii erau însă mai mari decât vacile și se prinseseră repede cum stătea treaba, tăbărând acum asupra cirezii. Momentul de distragere a atenției nu avea să dureze mult.

– De ce aveți vaci în Avalon? strigă David, făcând bucăți un trol inferior plin de plăgi purulente acolo unde blana neagră și aspră lipsea.

Tamani își scoase sulița din pieptul unui trol, dându-i tare un șut. Pe bluza lui scria GREG, însă Tamani se întrebă o clipă dacă trolul cu înfățișare aproape umană era Greg sau dacă nu cumva tocmai îl *mâncase* pe Greg.

– Amestecătorii nu pot produce chiar *tot* îngrășământul de care avem nevoie, zise el sec.

Trolii se împuținaseră iarăși, iar David părea să-și fi găsit ritmul, așa că Tamani, cu sulița într-o mână, profită de ocazie câteva minute ca să tragă cu grijă câțiva răniți în spatele baricadei. Încă respirau și, dacă reușeau să nu fie înjunghiați cât zăceau acolo, se puteau face bine.

– Tamani!

Era David. Chiar în acel moment se întorcea să spintece cu sabia un trol care încerca să-i sară-n cârcă.

– Pe deal nu se mai vede niciunul, zise David, gâfâind.

Tamani se crispă. Ultima oară când trolii încetaseră să mai vină, plănuiau ceva mult mai rău. N-avea cum să creadă că renunțaseră la luptă. Chiar dacă nu mai năvăleau acum în cartierul zânelor de primăvară, doar zeița știa câți făceau ravagii în cartierul zânelor de vară sau la Academie. Tamani însă nu voia să-l descurajeze pe David, așa că spuse șovăind:

– Hai să rămânem aici, să mai facem ce mai avem de făcut până când Ademenitoarele devin stăpâne pe situație, după care va trebui să ne întoarcem la mama.

Cu toate astea, Tamani habar n-avea cât va dura totul. Zânele de primăvară care luptau și-așa abia făceau față.

David dădu din cap, apoi sări repede într-o parte când un obiect de sticlă se făcu bucățele la picioarele sale.

– În sfârșit! murmură Tamani, simțindu-se ușurat. Tot mai multe sticluțe cădeau din cer, pocnind la contactul cu solul și împrăștiindu-și conținutul cu miros dulceag pretutindeni pe câmpul de luptă.

– În sfârșit ce? întrebă David.

– S-au adunat albinele, explică Tamani rânjind în colțul gurii când auzi un bâzâit. Arătă apoi spre vârful baricadei, unde acum era un comandament de zâne de primăvară, fiecare cu un ciomag într-o mână și cu o praștie în cealaltă.

Un nor zumzăitor și negru coborî în trecătoare și trolii începură să urle de durere. Insectele cu dungi negre și galbene roiau pe câmpul de luptă, acoperindu-i pe troli din cap până-n picioare și înțepându-i de mama focului. Trupușoarele lor cădeau apoi la pământ aproape la fel de repede cum apăruseră, iar pe Tamani îl cuprinse tristețea când se gândi cât de mulți ani le trebuiau ca să-și refacă roiul; însă, după cum le era firea, albinele își apărau casa, la fel cum făceau și zânele de primăvară. Trolii care rezistau cu încăpățânare la venin umblau ca niște orbi, fie de durere, fie din pricina roiurilor care-i învăluiau, devenind ținte ușoare pentru zâne.

Strigătul panicat al lui David îl făcu pe Tamani să se întoarcă, cu sulița ridicată. Insectele roiau acum și în jurul lui. Datorită Excaliburului, rămăsese de neatins – și neînțepat –, dar albinele îl speriaseră, iar acum se zbătea și își legăna sabia ca pe un plici de muște, încercând să le alunge.

– David, David! strigă Tamani, dar acesta nu reacționă. David! țipă Tamani, făcându-se, în sfârșit, auzit. Stai liniștit, nu cred că te pot înțepa.

– Nu, răspunse David, potolindu-se, în cele din urmă. Dar le simt. Și e... David se întrerupse, scuipă, și atunci Tamani înțelese care era problema. Mă *scot din sărite*.

Lui Tamani aproape că-i veni să râdă.

– Cred că Ademenitoarele le pot lua de pe tine, zise Tamani, dorindu-și să fi putut fi mai sigur decât părea. Ar trebui să mergem.

David mormăi ceva ca o aprobare și-l urmă pe Tamani înapoi printre baricade.

– Fuga! îl îndemnă Tamani, începând la rândul lui să alerge. O să se ducă în scurt timp la poțiunile de pe drum și-o să te lase-n pace.

Alergară împreună pe străzile pustii, pe care Tamani nu mai călcase de când era vlăstar. Albinele se retraseră încet la început, dar, după câteva minute, pe David nu-l mai urmăreau decât două albine rătăcite.

– Credeam că magia n-are efect asupra trolilor, zise David printre gâfâituri.

– Albinele nu sunt magice, zise Tamani, oprindu-se o clipă să-și tragă sufletul.

– Dar chestiile alea pe care le-au aruncat – flacoanele alea din sticlă – erau poțiuni, nu?

Tamani zâmbi cu gura până la urechi.

– Da, dar erau poțiuni pentru *albine*, nu pentru troli. Le stimulează să atace animale. Din nefericire, și tu ești inclus aici.

David dădu din cap și se aplecă, punându-și mâinile pe genunchi.

– Minunat, zise el, mai trăgând o dată adânc aer în piept înainte să-l urmeze pe Tamani, care era deja cu câțiva pași înaintea lui.

– Pe ochiul lui Hecate! exclamă Tamani, lipindu-se de un perete când cotiră să traverseze spre casa mamei lui și zăriră o duzină de troli care vegheau cadavrele câtorva santinele. Cred c-au venit pe altă parte, zise el, uitându-se repede în jur.

Trolii porniră spre el. Oare îl auziseră? Sau...

– Ne simt după miros, zise Tamani, clătinând din cap și privindu-și hainele pătate de sânge uscat, regretând amarnic că nu fusese mai atent. Probabil s-au luat după mirosul de sânge.

Primul trol care apăru la orizont adulmeca aerul – un trol inferior enorm, ca un urs grizzly fără blană și cu nas în loc de bot.

– Haide! spuse Tamani, ieșind de după colț în întâmpinarea atacatorului. Uriașul făcu un salt spre el, apropiindu-se atât de repede, încât Tamani abia avu timp să ridice sulița.

Cu o rotire a sabiei ca-n filme, David înaintă și-i tăie monstrului brațul. La vederea sângelui roșu-aprins care curgea din umărul camaradului lor, ceilalți intrară parcă în delir și porniră la luptă cât ai clipi. David, pe care îl dureau brațele de la greutatea Excaliburului, abia mai putea învârti sabia îndeajuns de repede pentru a-i pune la pământ. Tamani făcea și el ce putea, înfigând sulița în orice armă sau parte a corpului se apropia de el, încercând să rămână în viață până când David reușea să mai secere dintre ei, până ajungeau la un număr cât de cât rezonabil.

„Cum ar fi un trei la unu?“ se gândi Tamani cu tristețe.

Când simți ceva apucându-l de gleznă și trăgându-i piciorul, Tamani se temu că până aici îi fusese. Reuși să-și recapete echilibrul, dar nu destul de repede pentru a se feri de un buzdugan cât casa. Urlă printre dinți când țepii de metal îi străpunseră umărul drept și simți că nu mai are putere să țină sulița în mână. Un trol îl lovi în spatele genunchilor și, deși încercă să vadă în mâini, brațul rănit cedă sub el, neputând

să-i susțină greutatea. Se rostogoli și văzu primul trol ridicând din nou buzduganul, ca să-l lovească-n cap. Tamani nu mai avea putere să-l oprească.

Dar apoi genunchii trolului se îndoiră și acesta se prăbuși înainte, peste Tamani, a cărui gură se umplu cu carne de trol și ale cărui nări începură să-l usture de la mirosul grețos. Tamani împinse cu mâna sănătoasă trupul zdrobitor de greu, însă abia cu ajutorul lui David reuși să-l dea la o parte.

Tamani se ridică în picioare, iar David își luă sabia din piatra din pavaj în care o înfipsese. Avea o față ciudată.

– Mi-ai salvat viața, zise Tamani, înșfăcându-și sulița. Din nou.

– Nu eu. Adică, pe-ăla da, zise David arătând în jos spre cadavrul spintecat al trolului care-l lovise pe Tamani în picioare. Dar m-am întors să-i vin de hac ăstuia și, când am ridicat sabia, a căzut, pur și simplu.

– L-o fi nimerit vreo săgeată otrăvită, se gândi Tamani, cercetând cu privirea corpul trolului și uitându-se apoi de jur-împrejur pe stradă în căutarea binefăcătorului. Nevăzând pe nimeni, făcu cu mâna un semn de mulțumire spre strada pustie.

Își mișcă brațul încercând să găsească o poziție care să fie mai puțin dureroasă, dar, neavând ce să facă, se lăsă păgubaș.

– Hai mai bine să intrăm în casă înainte să mai vină și alții.

Când dădură buzna înăuntru, Laurel veni să-i întâmpine, învârtind în mână același cuțit cu care mama lui Tamani era gata-gata să-l ucidă puțin mai devreme. Tamani simți că-i fuge pământul de sub picioare când o văzu pe Laurel cu un cuțit în mână. Probabil era speriată de moarte de vreme ce-și luase o armă, chiar dacă nu știa să facă cine știe ce pagube cu ea.

– Voi erați! zise ea ușurată, azvârlind cuțitul cu naturalețea cu care ar fi aruncat Tamani la gunoi un fruct stricat.

Erau pe-afară adineauri și n-am avut ce face decât să stăm aici și să tăcem chitic.

Îi luă în brațe pe amândoi, iar Tamani nu se putu abține să nu-și dorească să fi fost doar el îmbrățișat.

– Cum se simte Jamison? întrebă Tamani, dar Laurel clătină din cap.

– Voi ce faceți? Sunteți întregi?

– Nu contează, răspunse Tamani. Trecu pe lângă ea și o luă înainte pe hol. Trebuia să facă orice ca să-și distragă atenția, căci numai așa-și putea ține durerea în frâu.

– Clipește, zise Laurel, venind după el. Doar atât am reușit să facem.

– De-asta mi-era și teamă, zise Tamani încet, stând în pragul ușii și uitându-se la mama lui, care stătea lângă Jamison. În încăpere pluteau mirosuri grele și Tamani se abținu cu greu să tușească.

– Îmi pare rău, zise mama lui. Laurel spunea că oamenii au un elixir numit soluție de amoniac și ne-am gândit să încercăm și noi cu ceva asemănător. Se pare că funcționează, dar încet.

Tamani dădu din cap.

– Mai încercați, atunci. Noi am curățat drumul. Câțiva troli au reușit să ajungă până aici, dar se pare că totul va fi sub control curând. Se uită cu tristețe la Jamison, dorindu-și să se fi trezit. Dar nu era timp pentru păreri de rău. Cred c-ar trebui să mergem la Academie, zise el, lăsând emoțiile la o parte. Îl iau pe David cu mine. Sper doar să...

„Nu." Nu avea cum să spună că spera ca Academia să mai fie în picioare – Laurel ar fi fost distrusă, mai ales că el o trimisese pe Chelsea acolo. Oare greșise? Trebuiau să încerce să ajungă la Academie cu orice preț? Shar îi spusese de multe ori că îndoiala de sine, mai ales în timpul unei bătălii, nu era bună de nimic, dar ajunsese să se întrebe dacă nu cumva teama permanentă că zâna de primăvară

ar fi putut păți ceva îl făcuse, de fapt, să creadă că Jamison era mai în siguranță aici.

– Sper c-o să reușim, încheie el, într-un sfârșit.

După care se întoarse și dădu peste Laurel, care stătea în drum.

– Vin cu tine.

– Nici vorbă.

– Nu mă poți opri.

Se simți neputincios. *Putea* s-o oprească, dar știa că n-ar fi făcut-o.

– Ești mai în siguranță aici. Și poți să-i povestești lui Jamison ce s-a-ntâmplat, dacă se trezește.

– Deja i-am povestit mamei tale. E mai important să vin cu tine și să le spun și celorlalte Amestecătoare ce se petrece în organismul lui Jamison. Ar fi șansa lui, zise Laurel, privindu-l fix în ochi.

Tamani ura să-i dea dreptate.

Capitolul 13

La început, merseră pe lângă copaci. Frunzișul lor îi proteja de priviri străine și aproape că o făcea pe Laurel să se simtă în siguranță, chiar dacă era doar o iluzie. Tamani le făcu semn să înainteze, arătând spre golurile dantelate dintre frunzele copacilor.

– Putem s-o luăm direct pe deal, în sus, și probabil c-o să ajungem acolo mai repede, dar urcușul va fi dificil, zise el. Sau putem s-o luăm pe drum, prin cartierul zânelor de vară, unde trolii mai mult ca sigur că acum atacă în forță.

Se încruntă ca și cum ar mai fi vrut să adauge ceva, dar nu spuse nimic.

– S-o luăm prin cartierul zânelor de vară, zise David hotărât. Putem și să dăm o mână de ajutor în drum. Curățăm locul de câțiva troli și mergem mai departe.

Tamani îl aprobă din cap și se lumină la față.

– Mulțumesc, spuse el, iar Laurel își dădu seama că-și impusese să nu vină el cu propunerea, ci să-l lase pe David să aleagă. Strălucitoarele nu sunt războinice și nici nu au zidurile trainice ale Academiei, care să le ajute; casele lor sunt făcute, în general, din sticlă.

– Dar arme? întrebă Laurel. Trebuie să aibă și ele, nu?

– Arme de recuzită, zise Tamani sec. Din-alea făcute special să *nu* te rănească.

– E și Rowen acolo? întrebă Laurel.

Tamani încuviință din cap și își lăsă privirea în pământ.

– Și Dahlia, și Jade, adăugă el.

Laurel își amintea vag că așa le chema pe sora lui Tamani și pe prietena ei, deși nu le întâlnise niciodată.

Ajunseră destul de repede la periferia cartierului zânelor de vară, dar la început auziră doar niște zgomote. Explozii, sunete de sticlă spartă și multe țipete. Laurel se pregăti pentru ce era mai rău, înainte să ajungă în vârf.

Pe creasta dealului, Laurel încetini pasul, șocată. Tamani se oprise și el. Se aflau în fața unui castel enorm de piatră, înconjurat de un șanț plin cu lavă fierbinte. Până își dădu seama că nu veneau după el, David avansase vreo douăzeci de pași.

– Veniți, oameni buni? întrebă el îngrijorat.

– Nu așa arată cartierul zânelor de vară, zise Laurel.

– Nici pe departe, spuse Tamani uimit.

– E doar o iluzie, își dădu ea seama. Ca să-i intimideze pe troli.

În vreme ce se uitau la construcția uriașă, unul dintre ziduri pâlpâi și se făcu nevăzut. O clipă, Laurel zări o cuvertură de mătase de un roșu aprins, dintre acelea cu care se acopereau casele de sticlă noaptea. Apoi zidul apăru din nou, dar nu mai arăta la fel.

Cineva nu se putea concentra prea bine sau... murise?

– OK, spuse Tamani. Iluziile nu sunt materiale, deci va trebui să trecem prin orice știm că nu are legătură cu zânele de vară.

– Asta sigur o s-ajute, mormăi David.

– Uite, insistă Tamani, de pildă, dacă vedem un obiect de piatră, probabil că nu e real, pentru că zânele de vară fac totul din zahăr candel.

– Dar o să ne și lovim de lucruri, zise Laurel, pentru că există și structuri reale. Deci, aveți mare grijă.

Urcară până la șanț, unde David ezită.

– Aici există vreun lichid, de orice fel?

Tamani clătină din cap.

– Mie mi se pare cât se poate de real, zise David, apropiindu-se de marginea șanțului și uitându-se mai bine.

Făcându-și curaj, Laurel se apropie și ea și atinse cu piciorul ceea ce părea a fi un abur fin, dar simți sub talpă pământul moale al cărării principale, exact acolo unde își amintea că era. Mai făcu câțiva pași, părând că merge pe aburii pietrei topite de dedesubt.

– E OK, zise ea, făcându-i semn cu mâna lui David. Poți să calci liniștit...

Și vocea i se stinse ca și când ar fi lovit-o ceva, tăindu-i respirația și trăgând-o prin zidul castelului ireal. Nu avea destul aer ca să poată striga, iar când dădu peste o suprafață rece și netedă, aceasta se cutremură sub greutatea ei.

– Laurel!

Nu știa prea bine cine o striga, dar se ridică cu chiu, cu vai în picioare, simțind sub palme podeaua de zahăr candel, după care se împiedică de ceva ce bănuia că era un scăunel, care nu se mai vedea din cauza pardoselii iluzorii din dale.

– Sunt OK! strigă ea spre David și Tamani, fără să-i vadă, dar sperând s-o poată auzi în zgomotul infernal al bătăliei. Își dădu brusc seama cât de vulnerabilă era – n-avea nicio armă, și, chiar dacă și-ar fi luat trusa cu ea, poțiunile sale n-ar fi avut niciun efect. Se îndreptă prudentă spre o bucată de perete sfărâmat pe care o putea vedea, dar nu și atinge, și se ghemui lângă ea.

Uitându-se peste peretele fals, Laurel își dădu seama că interiorul „castelului" zânelor de vară era mai înfricoșător decât exteriorul. Creaturi mitologice zburdau de colo colo, dar Laurel știa că majoritatea nu aveau cum să fie adevărate; sau, cel puțin, nu erau ceea ce păreau – dragoni care scoteau flăcări, unicorni în armură, chiar și un ciclop enorm. Mai erau

și troli, și zâne, unele dintre ei copii fidele ale altora de acolo, și mulți bolovani, despre care știa că nu fuseseră acolo înainte. Era cu neputință să-ți dai seama care erau zânele reale și care erau iluzii create din nimic.

„Încearcă să-i facă pe troli să se omoare între ei", își dădu seama Laurel.

Și, în general, așa se și-ntâmpla. Laurel tresări îngrozită când un trol în negru împușcă o zână cu păr portocaliu, după care răsuflă ușurată, văzând că „zâna" scânteie și se rostogoli, luând forma unui trol inferior cu colți. În curtea imaginară a castelului, trolii se împiedicau de garduri ascunse sau se loveau de case și de zâne invizibile, după ce erau amețiți de flashuri orbitoare. Era un haos total, dar, Laurel n-avea cum să nu recunoască, era eficient.

Cu toate astea, nu putea să dureze la nesfârșit. Unele zâne doborâte *nu* se transformaseră în troli, iar iluziile se sfârșeau acolo unde trolii loveau orbește și aveau noroc. Și, cu fiecare zână doborâtă, tot ce-ncercaseră s-ascundă bietele zâne de vară ieșea dintr-odată la iveală și devenea pradă sigură până când se găsea o alta să refacă vraja.

Văzând că Tamani și David nu mai apăreau, Laurel încercă s-o ia înapoi pe drumul pe care credea că venise, însă îi era greu să se orienteze din cauza haosului din jur. Având grijă să nu fie văzută, se furișă încet pe după bolovanii iluzorii.

Își dădu seama c-o luase în direcția greșită când atinse peretele rotund al unei alte case-balon, preschimbate într-un hambar pe jumătate distrus. Luându-și inima-n dinți și întrebându-se cât de riscant era să-i strige pe David și pe Tamani din nou, încercă să se întoarcă pe unde venise, dar decorul se transformase între timp, ceea ce făcea imposibilă orientarea în spațiu cu ajutorul văzului.

Dintr-odată, casa-balon pe care o simțea cu vârful degetelor pâlpâi și deveni vizibilă, peretele ei translucid fiind

pe trei sferturi acoperit cu mătase violetă, lucioasă, o țintă ostentativă în noianul gri de piatră artificială. Un trol, pe care Laurel nu-l zărise pândind în spatele mirajului, se întoarse și lovi cu securea în peretele de zahăr, spărgându-l, după care se năpusti asupra zânelor înghesuite acolo, înăuntru.

Neputincioasă, Laurel se ascunse după un perete fals și se ghemui la pământ, cu mâinile la urechi, ca să nu mai audă țipetele – atât de aproape – care-i năpădeau mintea. Unde era Tamani? Unde era David? Când lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji și pieptul să-i tresalte de suspine, țipetele se potoliră, unul câte unul.

Abia după multă vreme reuși să nu mai tremure atât de rău cât să se miște din nou. Străduindu-se să-și revină, trase cu ochiul după colț. Trolul era prăbușit înăuntru, cu ochii-i ceacâri sticloși și buzele curbate într-un rânjet final, însă cel care-l omorâse nu era prin preajmă. Casa se vedea în continuare – nu mai avea cine s-o ascundă.

– Ajută-mă!

Era un plâns firav, o voce de copil; un copil care, în curând, avea să atragă și mai mulți troli, dacă suspina așa în continuare. Fără să se mai împiedice de obstacole invizibile, Laurel se asigură mai întâi că nu mai era niciun trol prin preajmă, după care se apropie de balonul din zahăr candel pe jumătate distrus, pregătindu-se sufletește pentru ce avea să descopere înăuntru.

– Hei! zise ea cât de încet putu, însă scrâșnetul bucăților de zahăr sub tălpile ei fu singurul răspuns.

„Oare mi-am imaginat?" Nu credea că zânele de vară puteau crea și sunete, dar, cum nu era sigură...

– Ajutor! se auzi din nou vocea.

Laurel porni în grabă spre locul din care se auzea glasul și văzu o mână agitându-se sub un trup moale, fără cap, din care se prelingea o sevă translucidă. Laurel se înfioră, dar încercă

să nu se gândească prea tare la asta când se opinti și întoarse corpul femeii cu fața în sus, descoperind o fetiță cuibărită în brațele inerte ale unei zâne moarte.

Recunoscu copilul pe dată.

– Rowen!

Laurel o luă repede în brațe pe nepoata lui Tamani, încercând să o ferească cu brațul de priveliștea înfiorătoare din jur.

– Laurel? șopti Rowen.

Laurel nici nu-și putea imagina cât de confuză trebuia să fie.

– Eu sunt, zise ea, încercând să nu suspine de ușurare. Aici sunt. E și Tamani pe-aici, pe undeva.

– Unde? întrebă Rowen în timp ce Laurel, continuând să-i ferească privirea, își croia drum printre bucățile sparte de zahăr, după care se ascunse în spatele unui bolovan mic. Acesta era adevărat, dar nu îndeajuns de mare ca să poată rămâne acolo prea mult timp.

– Mă duc imediat după el, spuse Laurel, străduindu-se să pară relaxată și zâmbitoare. M-mama ta era și ea aici, cu tine? întrebă pe un ton blând.

Rowen dădu din cap că da și-și băgă două degete în gură. Cearcănele ei îi spuneau lui Laurel că *ceva* se întâmplase, chiar dacă nu știa încă ce anume.

– Și tata?

Ea clătină din cap.

– A zis că se duce să se bată cu niște băieți răi.

– Asta și face, zise Laurel, cercetând cu privirea haosul din jur, în căutarea unui loc în care să se ascundă. Castelul devenise o adunătură pâlpâitoare de petice, cu case de zâne distruse între pereții falși de piatră și structura iluzorie de lemn, dar încă existau locuri în care te puteai ascunde. Trebuie să mergem, dulceață, șopti ea. Haide să-l căutăm pe Tamani, bine?

– Laurel!

Laurel nu se simțise niciodată mai ușurată să-i audă vocea lui Tamani. Se uită peste zid și-l văzu pe Tamani, care-și folosea sulița ca un orb bastonul, pipăind terenul din jur și îndrumându-l pe David. Bucuros nevoie mare că nu mai trebuia să fie atent pe unde să calce, David își legăna acum sabia în voie, pentru că în preajmă nu mai era nicio zână pe care s-o rănească.

– Tamani! Am găsit-o pe Rowen.

Dintr-odată, Tamani începu să alerge spre ele, dar dădu peste ceva și se împiedică, prăvălindu-se pe burtă, cu David la câțiva pași în spatele lui.

– Ai grijă la... chestia aia, zise Tamani îmbufnat, ridicându-se în picioare.

Îl ajunse rapid pe David din urmă și le îmbrățișă strâns pe Rowen și pe Laurel, îngropându-și fața în buclele castanii și moi ale nepoatei lui.

– Slavă zeiței, șopti el.

David se uită vigilent în preajmă.

– Și acum ce facem?

Tamani își dădu seama de confuzia și de pagubele din jur și dădu din cap.

– N-am ajuns nici măcar la jumătatea drumului, spuse el. Le-am subestimat pe Strălucitoare. Foarte mult. Dacă mergem în continuare înainte, n-o să ajungem la Academie la timp, iar aici nu sunt convins că mai avem ce face. Șovăi, apoi spuse: Eu zic să ne întoarcem pe unde am venit. Spre pădure. Și să ne apropiem de Academie cât de mult putem.

– Dar totul e într-o continuă schimbare, zise Laurel. De unde știi care e drumul bun?

– Ăla e, ciripi Rowen, arătând cu degețelul.

Tamani zâmbi.

– Eu mă orientam după soare, dar acum avem cu noi o Strălucitoare. Memoria vizuală te ajută și când nu-s iluzii-n preajmă, ca să știi.

Laurel și David dădură din cap, iar Tamani își ridică din nou sulița ca pe un baston de orb, pentru orice eventualitate.

– Te descurci cu Rowen?

Laurel dădu din cap. Fetița cântărea cam cât un bebeluș, ceea ce făcea să pară și mai uimitor că părea să fi memorat cartografia împrejurimilor. Laurel se întreba dacă asta făcea parte din antrenamentul zânelor de vară sau dacă era ceva înnăscut. Cu ajutorul lui Rowen, le luă doar câteva minute să parcurgă înapoi distanța scurtă pe care o străbătuseră pe teritoriul zânelor de vară, dar Laurel răsuflă mai ușurată ca niciodată când văzu șanțul umplut cu lavă. Fără să ezite o clipă, trecu peste el alergând și, ținând-o bine pe Rowen, porni în fugă spre pădure. Nu și-ar fi imaginat niciodată că iluziile frumoase pe care le văzuse la festivalul Samhain sau prietenii imaginari atât de drăgălași pe care Rowen îi făcuse să apară cu o vară în urmă i-ar fi putut transforma locul preferat într-o teroare de coșmar.

În timp ce gâfâiau cu toții, Tamani o luă pe micuța zână în brațe, ținând-o ca și cum ar fi fost colacul lui de salvare.

– Acum, ascultă-mă bine, Rowen, zise Tamani, trăgând-o deoparte și luându-i capul între palme. Știu c-ai lucrat ceva ca să-ți schimbi înfățișarea.

Rowen dădu din cap, plină de seriozitate.

– Te-ai uitat cu atenție la băieții ăia răi care au venit peste voi azi?

Ea încuviință iarăși din cap.

– Mi-i poți arăta?

Bărbia micuță a lui Rowen tremură o clipă. Apoi își lăsă capul în jos și crescu sub ochii lor, devenind de douăzeci de ori mai mare decât fetița dinainte și transformându-se

într-un bărbat diform cu blugi negri și un tricou alb zdrențuit. Un bărbat cu un topor uriaș în mână.

– Mamă, zise David și făcu un salt în spate, aproape dând peste Laurel.

Laurel clipi pentru a-și stăpâni lacrimile – Rowen îl văzuse pe trolul care-i omorâse mama. Și se uitase la el îndeajuns de mult încât să-l poată reproduce cu exactitate.

– Bravo, zise Tamani, încă ținând-o strâns de mânuță, care avea acum degete enorme de trol. Vreau s-o iei în jos pe cărarea asta până ajungi la casa lui Rhoslyn. Să nu ieși de la adăpostul copacilor. Încearcă să faci în așa fel încât să nu te vadă nimeni, nici măcar o zână. Nimeni-nimeni. Preschimbă-te într-un tufiș sau într-o stâncă, dacă trebuie. Când ajungi acolo, bați la ușa ascunsă din spate, pe care ți-am arătat-o vara trecută, ai înțeles?

– Ușa din spate, repetă Rowen cu o voce subțire, care suna ciudat ieșind dintr-un corp atât de masiv.

– Imediat ce se deschide ușa, îi arăți lui Rhoslyn cine ești cu adevărat înainte să apuce să-ți facă rău.

Rowen încuviință din cap.

Tamani o îmbrățișă din nou, corpul lui contopindu-se cu iluzia și creând un hibrid trol-Tamani grotesc.

– Acum, fugi, zise Tamani, arătându-i zânei micuțe în ce direcție s-o ia. Aleargă cât poți de repede.

Trolul Rowen dădu din cap și porni în jos, pe poteca șerpuită, cu repeziciunea unei micuțe zâne.

– Ce e? o întrebă Tamani pe Laurel pe un ton absent, urmărind încă din priviri silueta în mișcare, care se făcea tot mai mică.

– Ar fi trebuit să meargă cineva cu ea, zise Laurel, evitând întrebarea lui Tamani.

– O să se descurce, spuse Tamani, deși nu părea deloc sigur. Mai mult mâhnit. Știe drumul, iar noi am pierdut destul timp. E tot ce putem face pentru ea.

Laurel dădu din cap.

– Am găsit-o în... brațele... cuiva. Trolii...

Dar nu suportă să termine propoziția. „Atâta moarte..."

– Dahlia a salvat-o pe Rowen, zise Tamani fără nicio emoție în glas. A fost mândră că a murit în felul ăsta. Se întoarse spre falsul castel și mai aruncă o privire într-acolo, printre crengile copacilor. Să mergem!

Capitolul 14

În timp ce Laurel îi urma pe David și Tamani prin pădure spre Academie, respirația îi devenise hârâită și sacadată. Ajunseră într-un luminiș de unde se vedea clădirea Academiei, iar când Tamani se opri pe nepusă masă ca să-și tragă sufletul, Laurel se feri în ultima clipă ca să nu dea peste el. Prin spărturile din zidul înalt care înconjura școala, se vedeau cel puțin o sută de troli făcând prăpăd în curtea altădată îngrijită, distrugând lucruri doar ca să se distreze, din câte-și dădea seama Laurel.

– Văd câteva santinele luptând acolo, zise Tamani, uitându-se prin brețele micuțe din zidul exterior. Dar mai ales o mulțime de cadavre. În momentul în care santinelele vor fi doborâte, baricadele nu vor mai rezista mult. Nu în fața ăstora.

– Poftim? Și-atunci, de ce-ai trimis-o pe Chelsea aici? întrebă David. Credeam că...

– Am sperat să mai trag de timp până reușeam să-l ducem pe Jamison într-un loc sigur. Trebuia să te ascult, zise Tamani, clătinând din cap. Ai avut dreptate, Laurel. Trebuia să venim întâi aici.

– Nu știm sigur dacă-i așa, zise Laurel. „Nu mai putem face nimic acum." Plus că o salvaseră pe Rowen; asta era ceva. Cum putem intra?

– Am putea ocoli, sugeră David. Poate că în spate sunt mai puțini.

– Posibil, dar intrările alea sunt și ele baricadate și mi-e teamă că-și vor face drum înăuntru, spuse Tamani, în timp ce Laurel era aproape convinsă că văzuse câțiva troli începând să atace chiar clădirea Academiei, smulgând scândurile care protejau ferestrele, rupând iedera care îmbrăca întreaga construcție, dând cu pumnii în pereții groși de piatră. O mână de santinele în armuri albastre se străduiau să apere porțile din față, care, deși lovite și sparte, rămăseseră închise. Dar erau cu mult depășite numeric și era doar o chestiune de timp până când Academia avea să cadă complet în mâinile lor. Va trebui să ne grăbim. David ne va călăuzi; dacă rămânem aproape de el, o să te pot proteja și pe tine din spate.

Sincronizându-se perfect, porniră pe potecă. Intrând pe porțile Academiei, Laurel simți gustul metalic al sângelui; nu era ca atunci când luptaseră în grădină, unde, în ciuda numărului mare de morți, ieșiseră învingători. Gazonul din fața Academiei era presărat deopotrivă cu cadavre de troli și de zâne, al căror sânge se revărsase și se amestecase în bălți care-ți întorceau stomacul pe dos.

Trolii săriră pe ei într-o clipă, repezindu-se din toate părțile la noua lor pradă.

– Fugiți! strigă Tamani în timp ce-și înfigea sulița în brațele care dădeau să-i apuce din toate părțile.

David lovea aprig cu sabia în stânga și-n dreapta, pentru a le face loc să treacă. Cu fiecare rotire a Excaliburului, erau doborâți și mai mulți troli, și în curând începură să-și croiască drum printre cadavre, iar David se apropie de ușile din față. Trolii continuau să se năpustească asupra lor. Călcând peste corpurile care nu se răciseră încă și sângerau, Laurel încercă să-și ferească privirea și să-și țină respirația pentru a nu vomita, uitându-se doar la ușile de la intrare, care păreau acum o șansă de salvare. Când ajunseră cu toții aproape,

două santinele tocmai reușiseră să respingă o suită de troli, împingându-i pe treptele de piatră în jos.

– Am drum liber! strigă Laurel spre Tamani.

El se întoarse o fracțiune de secundă să se uite spre intrare.

– Îți țin spatele. Du-te!

Laurel ieși din sfera de protecție a lui David și Tamani și o zbughi spre intrarea în clădire, așteptându-se ca un trol să-și înfigă gheara în spatele ei în orice clipă. Când ajunse la porțile masive, se repezi la ele, bătând cu pumnii și strigând:

– Sunt Laurel! Lăsați-mă să intru! Vă rog! Sunt Laurel! Avem nevoie de ajutor!

Întoarse capul și-i văzu pe Tamani și pe David nu foarte departe în spate. De pe cele trei flancuri, tot mai mulți troli se apropiau în valuri, câștigând teren cu fiecare clipă.

– Vă rog! strigă Laurel din nou. Lăsați-ne să intrăm!

Nu îndrăzni să întoarcă iarăși capul, doar continuă să bată în lemnul scorojit, chiar dacă pumnii i se învinețiseră și o dureau.

Porțile se întredeschiseră puțin, atât de puțin, încât se gândi că totul ar fi putut fi doar în mintea ei, care îi juca feste. Apoi se deschiseră și mai mult, iar niște degete traseră de lemnul masiv, până când avură destul loc să se strecoare înăuntru. După aceea, porțile se închiseră din nou, punându-i la adăpost de câmpul de luptă cu un sunet sinistru.

Laurel se întinse pe jos gâfâind, abia observând corpurile din jur care împingeau la loc mobila, printre care biblioteci pline cu cărți, baricadând ușile. Laurel își ridică fața de pe pardoseala rece de piatră, pipăind încet zgârietura pe care o avea pe obraz.

Apoi, Tamani o ridică ușor, verificând dacă e rănită și oftând ușurat când văzu că nu pățise nimic.

– Ești OK?

Laurel dădu din cap, deși „OK" nu era chiar cuvântul care să descrie cum se simțea acum. Se uită în jur.

– David. Unde e David?

– Liniștește-te, zise Tamani, ținând-o de braț.

– Ba nu mă liniștesc *deloc*, spuse Laurel, dându-se mai în spate. Unde e?

– E afară. Se luptă cu trolii, răspunse el, întinzând mâna s-o atingă din nou.

– Nu, spuse Laurel, dând să plece. Nu-l putem lăsa singur în toată nebunia aia! Se repezi spre baricadă. L-ai lăsat acolo să moară!

Tamani o apucă de mijloc de data asta și o trase înapoi.

– N-o să moară! zise el atât de categoric, încât Laurel încetă o clipă să se mai panicheze. Are Excaliburul, care nu-l va lăsa să moară. Știu că e înfricoșător; și eu sunt speriat. Dar...

– Ție nici nu-ți pasă! strigă Laurel, cuprinsă iarăși de panică. Nu poți lăsa toată povara pe umerii lui. Are nevoie de noi, Tam!

– Nu i-aș pune niciodată viața în pericol, strigă Tamani, apropiindu-se de ea atât de mult, încât aproape îi atinse nasul. Tăcu și o strânse o clipă de brațe. Dacă n-ar fi rămas afară să lupte, ar fi fost imposibil să mai închidem porțile. Trolii sunt mult prea puternici. El ne-a băgat aici, iar acum ne dă timpul de care avem nevoie. Dacă nu poți avea încredere în *mine*, ai încredere în Jamison. David n-o să pățească nimic.

Ceva din vorbele lui o readuse pe Laurel cu picioarele pe pământ. Se uită la Tamani și se străduí să inspire de câteva ori încet și adânc.

– Nu e nevoie să am încredere în Jamison, spuse ea într-un sfârșit. Am încredere în tine.

– OK, zise Tamani. O mângâie pe cap, fără să-și ia privirea de la ea. Cel mai bun lucru pe care-l putem face e să ne concentrăm la ce avem de făcut aici; imediat ce va fi posibil, o să-l luăm de-acolo. Promit.

Laurel încercă din răsputeri să se gândească la puterea pe care o avea Excalibur, că îl făcuse pe David invincibil și că promisiunile lui Tamani nu fuseseră niciodată vorbe-n vânt.

– Întăriți baricada! strigă cineva, iar Laurel simți o atingere ușoară pe umăr.

– Chelsea! Laurel o îmbrățișă tare pe prietena sa. Nu credeam c-o să te mai văd vreodată.

– Am alergat mâncând pământul! exclamă Chelsea. Cred că azi aș fi putut să câștig și maratonul. Se pare că dacă se ia vreun trol după mine am toate șansele să ajung superstar.

Laurel o strânse de mână și se întoarse să vadă ce se mai întâmpla. Își dădea seama că lucrurile nu erau chiar atât de groaznice pe cât se temuse ea. Porțile erau blocate cu o grindă masivă și un munte de mobilă. Niște zâne refăceau baricada acolo unde fusese dată la o parte ca să intre ei, iar Laurel se minuna că, la cât de mare era, avuseseră totuși pe unde să se strecoare.

Ferestrele erau mai vulnerabile, dar făcuseră o treabă destul de bună, folosind mese de piatră și fixându-le cu placaje groase de tocurile din lemn de stejar. Fiind extraordinar de puternici, pe uriașii troli asemenea măsuri nu puteau decât să-i încetinească, dar, de o parte și de alta a baricadei, erau zâne care stăteau lângă câte o pușcă mare îndreptată spre ferestre, pe fiecare parte a intrării.

„Puști?"

O zână mai înaltă și mai în vârstă, un bărbat cu părul de culoarea nisipului, părea să supravegheze totul, dându-le ordine grupurilor de zâne. Întoarse capul spre ea, iar Laurel văzu că seva i se coagulase în tăietura adâncă de pe obraz.

– Yeardley! exclamă Laurel, fugind spre profesorul ei și îmbrățișându-l fără să mai țină seama de buna-cuviință.

– Laurel, slavă zeiței că ești teafără. Și ne-ai mai și adus o santinelă, zise el, fără să-și ascundă ușurarea.

– Yeardley... Tamani. L-ai cunoscut ultima oară când am fost aici.

– Văd că Chelsea a reușit să vă transmită mesajul, spuse Tamani, privind încântat baricada și pușile.

– Am făcut tot ce-am putut. Îți mulțumesc c-ai trimis-o pe prietena ta, Laurel. Ne-a povestit ce s-a întâmplat în grădină. Înainte să ajungă trolii, am reușit să băgăm înăuntru toți elevii care munceau pe-afară, iar pe ăia mai mici să-i strângem laolaltă într-o cameră mai ferită. Șovăi. Câțiva troli au reușit totuși să intre, dar cred că i-am ucis pe toți. Laboratoarele sunt ca vai de ele... și avem și câțiva morți și răniți. Dar acum sunteți și voi aici. Ați reușit să-l treziți pe Jamison?

Înainte ca Laurel să apuce să-i răspundă, o bufnitură puternică în baricada de la geam reverberă până în atrium.

– Fiți pe față! strigă Yeardley.

O altă bufnitură împinse masa de piatră într-o parte și o mână uriașă trecu prin geam, după care apăru o față bărboasă.

– Acum! țipă Yeardley.

Zgomotul armelor de foc și mirosul înțepător al prafului de pușcă umplură atriumul, iar trolul bătu în retragere, împroșcând cu sânge de jur-împrejur.

Zâna care apăsase pe trăgaci izbucni în lacrimi și fu înlocuită de o alta, care luă pușca și ținti.

– A fost ideea prietenei tale, zise Yeardley, răspunzând la întrebarea pe care și-o pusese și Laurel. Sunt de la trolii pe care i-am ucis până acum. Chelsea a propus să le folosim împotriva lor. Genial, ca să fiu sincer. Făcu o pauză. Pentru elevii noștri e foarte greu. Ei nu sunt făcuți să fie criminali.

– Nici eu nu mi-aș dori să fie, zise Tamani. Ar fi bine totuși să poarte mănuși când mânuiesc fierul ăla rece.

Yeardley dădu din cap și Laurel își zise că rareori o văzuse pe Klea fără mănuși. Probabil că de-asta se descurca așa de bine.

O bubuitură puternică se auzi dinspre ușa din față și Tamani trase o înjurătură.

– După cum se-aude, probabil au adus un berbec, spuse el printre dinți. N-o să rezistăm mult. Yeardley, avem nevoie de ajutorul tău ca să-l trezim pe Jamison. E în siguranță acum, dar se află în cartierul zânelor de primăvară.

– M-aș bucura să pot ajuta, zise Yeardley, dar nu va fi ușor să ajungem la zânele de primăvară.

– Putem s-o facem; îl avem pe David. Sau îl vom avea în curând. Există vreo fereastră care dă în curtea din față sau vreo ieșire pe undeva?

Yeardley schiță un zâmbet.

– Da. Avem un balcon din care am atacat trolii; te duc eu.

– Îmi trebuie o frânghie – sau măcar cearșafuri –, ceva pe care să se cațăre David.

Yeardley îi transmise uneia dintre zânele care erau pe-acolo.

– Vine el după noi, spuse Yeardley, întorcându-se deja. Hai să mergem!

– Arcuri și săgeți aveți? întrebă Tamani în timp ce urca niște scări întortocheate, urmat de Laurel și de Chelsea.

– De ce-am avea așa ceva? întrebă Yeardley, descumpănit. Suntem școală, nu depozit de arme.

– Și cum luptați atunci împotriva trolilor? Ei sunt imuni la magia zânelor de toamnă.

– Ne-a spus și prietena voastră, spuse Yeardley, scrâșnind din dinți. Există însă multe lucruri pe care le putem turna sau arunca peste ei și pentru care nu e nevoie de niciun fel de magie. Acid. Ulei încins. Făcu o pauză. Rafturi cu cărți.

Ușa din capătul scărilor era deja deschisă și ducea spre un balcon mare aflat cu două etaje mai sus, puțin într-o parte față de intrarea principală. Când ajunseră acolo, Laurel văzu câteva zâne împingând un dulap pe o ușă din celălalt capăt al coridorului și se uită la ele cu groază și cu fascinație

deopotrivă cum se chinuiau să ajungă pe balcon cu bufetul acela splendid, după care făcură o pauză, iar când cineva strigă „Acum!", îl împinseră peste balustradă.

O zână blondă micuță își scutură mulțumită praful de pe mâini îndepărtându-se de balustradă.

– Katya! exclamă Laurel, ducându-se repede la ea.

– Pe petalele lui Hecate, ai venit! exclamă Katya. Făcu un pas înapoi, o luă pe Laurel de umeri, după care o trase iarăși spre ea. N-ar *trebui* să fii aici! E-atât de periculos. Dar mă bucur atât de mult că ești!

Laurel rămase o clipă în brațele prietenei ei. Vara care trecuse, când Avalonul era atât de pustiu fără Tamani, Katya fusese singurul sprijin al lui Laurel. N-o întrebase niciodată, dar simțise, într-un fel, că Laurel avea nevoie de *cineva* și făcuse eforturi mari ca s-o țină ocupată și s-o înveselească.

Katya o mai strânse o dată pe Laurel de umeri, iar apoi se uită în sus la Tamani. Ochii îi sclipiră când își dădu seama cine era.

– El e prietenul tău santinelă. Tim... nu... Tam?

– Da, spuse Laurel.

Fără să stea prea mult pe gânduri, Katya sări de gâtul lui și-l pupă pe obraz.

– Mulțumesc, zise ea. Mulțumesc din inimă că ne-ai adus-o teafără înapoi.

– N-am terminat nici pe jumătate ce-aveam de făcut, spuse printre dinți Tamani, dar Laurel știa că se bucura. Se întoarse și o îmbrățișă pe Katya din nou, recunoscătoare că era încă în viață. Era o întâlnire dulce-amăruie, dar pe care Laurel nici nu-și dăduse seama cât de mult o așteptase. Ba chiar râse la un moment dat de bluzele lor roz, asortate, de parcă ar fi fost făcute de aceeași zână de primăvară.

Katya se uită la Chelsea, care stătea chiar în spatele lui Laurel. Laurel se uită la amândouă și zâmbi. Îi povestise fiecăreia atât de multe despre cealaltă, încât faptul că, în sfârșit,

se întâlneau era un moment important pentru ele. Laurel făcu prezentările, fericită văzându-le bucuria pe chip.

– Chelsea, Katya.

– Laurel, spuse Tamani, întrerupându-le momentul de răgaz.

Stătea mai încolo, lângă balustradă, arătând cu degetul.

Îndepărtându-se de prietenele ei, Laurel se duse repede la el și se uită în direcția în care-i arăta. Trolii doborâseră nu se știe cum un copac, îi tăiaseră crengile și-l foloseau acum pe post de berbec. David probabil își dăduse seama că era o amenințare prea mare și stătea lângă berbecul rudimentar, ciopârțind orice trol care încerca să ridice bușteanul de jos. Se părea totuși că trolii încă nu se prinseseră de cât de primejdios era David; se repezeau la el cu duiumul, dar cădeau ca frunzele toamna.

– David! strigă Laurel, care, deși nu voia să-i distragă atenția, simțea nevoia să știe din gura lui că era OK.

– David? șopti Katya lângă ea. Prietenul tău uman?

Laurel dădu din cap, fără să se uite la Chelsea sau să-i dea Katyei explicații.

– E grozav, zise Katya, uimită.

– Chiar e, spuse și Chelsea în barbă.

Laurel știa că aveau dreptate. Trolii se prăbușeau atât de repede, că se adunaseră grămezi în jurul lui, iar David era nevoit să împingă cadavrele cu piciorul pe scări în jos ca să nu-l îngroape de tot. Pe oriunde trecea, raportul de forțe se schimba, și totuși, faptul că-l vedea făcând asta o întrista pe Laurel din nou și din nou.

– David! mai strigă ea o dată, și până la urmă David o auzi.

Se uită în sus la ea, apoi se încruntă concentrat și își roti sabia într-un fel anume, croindu-și drum peste grămezile de cadavre, în timp ce ținea sabia ridicată în față. Ajunse cu greu în dreptul lor, iar Katya le opri pe zâne să mai arunce lucruri de la balcon ca nu cumva să-l rănească.

– E OK, zise Chelsea, cu o urmă de mândrie în glas. E de neatins. Puteți să aruncați în continuare.

– Hei, zise David când ajunse mai aproape. Să știți că n-o să mai pot face asta prea mult timp. Brațele mele... Trase aer în piept și se opri ca să mai spintece un trol. Brațele mele mai au un pic și cedează.

– Unde e frânghia aia? întrebă Tamani, panicat.

Laurel se uită în balcon și văzu două zâne care alergau spre ei, legând cap la cap cearșafuri în timp ce fugeau. Se aplecă peste balustradă și zise:

– Aici... Dar se opri, simțind că vocea începea să-i tremure. Aici suntem, David. Aproape-am terminat.

Tamani luă de la zână primul cearșaf și scoase un cuțit, despicând un capăt în două fâșii, pe care le legă, formând un fel de treaptă. Se uită apoi serios la Laurel și la Chelsea.

– Coborâm legătura asta până jos, iar David va trebui să se grăbească să ajungă la ea înaintea trolilor, altfel vor trage de ea și o vom pierde. După ce pune piciorul aici, îl ridicăm, OK?

Laurel dădu din cap, iar Tamani îi dădu cearșaful. Ea se aplecă peste balustradă și respectă instrucțiunile lui Tamani, iar David făcu semn că înțelesese, fără a se uita în sus la ea. Îi era teamă să-i spună în gura mare ce avea de făcut, când toți trolii o auzeau, dar David îi omora cu atâta repeziciune, încât Laurel se gândea că n-avea cum să mai rămână niciunul în viață până cobora ea scărița improvizată.

– Țineți-o strâns! strigă Tamani, făcându-le semn celor câteva zâne care-l înconjurau.

Toată lumea apucă de capătul cearșafurilor legate, iar Chelsea veni și ea, așezându-se exact în spatele lui Tamani.

– Las-o jos cu grijă, îi zise lui Laurel, după care strânse tare pânza și se propti în picioare.

– David! strigă Laurel, iar el se uită în sus.

– Sunt pregătit, răspunse încet.

Laurel închise ochii, trase aer în piept, apoi îi deschise și încercă să pună în practică ce învățase la softball când aruncă pânza înnodată spre David.

Luând o mână de pe sabie, David o ridică și apucă cearșaful din zbor, trăgându-l jos și lipindu-se de el. După ce încercă să-și găsească echilibrul, se aplecă și băgă piciorul.

Trolii, sesizând momentul de slăbiciune, se năpustiră spre David. Dacă apucau să tabere pe el...

– Trageți! strigă Laurel imediat ce David fu pregătit.

Când cearșaful se întinse, David se agăță disperat de el, temându-se nu de ce i s-ar fi putut întâmpla lui, ci frânghiei fragile care îl putea salva.

– L-am luat! strigă Laurel.

Urlând, câțiva troli încercară să-l apuce de picioare, dar mâinile li se retrăgeau de fiecare dată, pentru că nu-l puteau atinge. Unul dintre ei se deșteptă, într-un final, și, chiar înainte ca David să ajungă prea sus pentru a mai putea fi prins, sări, se agăță direct de cearșaf și începu să-și agite ciomagul spre David.

Arma în sine nu era un pericol pentru el, dar îl făcea să-și piardă echilibrul și să scape cearșaful din mână. David încercă să-l lovească pe trol cu Excaliburul, dar era prea obosit și nici poziția nu-l ajuta prea mult. Laurel îi vedea încheieturile albe de la strânsoare și fața încordată, în timp ce se străduia să nu-i dea drumul nici sabiei, nici cearșafului. Că David ar fi putut să scape sabia vreodată nu mai fusese de mult un motiv de îngrijorare, dar acum Laurel de asta se temea cel mai tare. Fără Excalibur, David era ca și mort.

Dintr-odată, trolul îi dădu drumul pânzei și căzu la pământ, rămânând nemișcat.

Laurel nu avea timp să se întrebe de ce; pe jumătate ușurată acum, frânghia practic zbură până la balcon.

Tamani dădu drumul la cearșaf cu o mână și se aplecă să i-o întindă lui David. Dar mâinile le alunecară imediat ce se întâlniră, iar David căzu înapoi.

David trase de două ori aer în piept, apoi se uită în sus și își învârti sabia, aruncând-o în aer. Laurel auzi în spatele ei un pocnet metalic pe pardoseala balconului și se întinse să-l ia de mână, de data asta cu succes. Tamani îl apucă tare de celălalt braț și, împreună, îl traseră peste balustradă, după care se rostogoliră toți trei pe pardoseala rece de piatră.

Capitolul 15

Zăceau cu toții gâfâind pe jos în balcon când David întinse instinctiv mâna după sabie, pe care o aruncase mai devreme, și o trase mai aproape de el, sprijinind-o pe piept. Apoi se întoarse cu fața spre Laurel, care aproape că nu-l recunoscu. Broboanele de transpirație îi întinseseră tot sângele de pe față, care i se prelingea acum ca niște firicele de la tâmple până la bărbie, iar brațele îi erau pline de pete de un roșu ruginiu. Era plin de sânge uscat, din cap până-n picioare.

– Ești OK? îl întrebă Laurel, ridicându-se de pe burtă, iar Chelsea se așeză și ea în genunchi lângă el.

– Obosit, răspunse el răgușit. Vreau să beau niște apă. Și să dorm. Am nevoie de somn.

– Există vreun loc în care l-am putea duce? întrebă Tamani, întorcându-se spre Katya, în timp ce zânele celelalte aruncau în continuare cu diverse obiecte în trolii de jos.

– În sala de mese, răspunse Katya. Au dus acolo niște leacuri pentru zânele... pentru zânele împușcate de troli, încheie ea, uitându-se în jos.

– Îl duc eu, se oferi Laurel, ridicându-se în picioare și ajutând-o și pe Chelsea să se scoale de-acolo. Se uitară apoi în jos la David, care se sprijini în mâini și se ridică în genunchi. Părea mult prea obosit ca să se țină pe picioare, dar, în schimb, apucase sabia atât de strâns, încât nici Chelsea și nici Laurel nu reușiră să-l despartă de ea.

Chelsea se aplecă spre el și-i spuse încet, aproape atingându-i urechea cu buzele:

– David, lasă-mă s-o duc eu în locul tău.

David se uită chiorâș la ea, de parc-ar fi vorbit limbi străine. Apoi păru că înțelege.

– Mersi mult, șopti el și puse sabia jos, între ei.

Apucându-l de mâner cu ambele mâini, Chelsea ridică solemn Excaliburul și-l ținu lângă ea în timp ce Laurel și Tamani îl ajutară pe David să stea în picioare.

Laurel îl ținu cu o mână de braț și-l conduse spre scări, când o zână de toamnă le apăru în cale cu o tavă cu pocale pline cu un lichid verzui care scotea aburi – o soluție de care Laurel își dădu seama că era un acid obținut din lămâi verzi fermentate.

– Hai să te ștergem puțin, zise ea, întorcându-l pe David, astfel încât să stea cu spatele la câmpul de luptă.

– Avem timp? întrebă David încet, urmând-o pe ușa de la balcon. Sunt tot mai mulți; trebuie să-l ducem pe Yeardley la Jamison.

– O să ne gândim mai târziu, spuse Laurel, aruncându-i lui Chelsea o privire îngrijorată.

Era ușor să te simți în siguranță baricadat între zidurile de piatră ale Academiei, dar cât avea să dureze?

Coborâră toți trei încet scările, iar când ajunseră jos, Laurel se opri, dându-și seama că Tamani nu era cu ei. Rămăsese în capul scării, cu o mână sprijinită de balustradă. Stătea cocârjat și se ținea strâns de umărul rănit, pe care Laurel nu reușise să i-l oblojească la mama lui acasă, pentru că n-o lăsase. Părea că se lăsase o clipă pradă oboselii și durerii, pe care le alungase toată ziua. Ținea ochii închiși, iar Laurel se întoarse repede, înainte ca el să bage de seamă că-l văzuse într-un moment de slăbiciune. Laurel se bucură când îl auzi venind din urmă, câteva clipe mai târziu.

– David, întrebă Chelsea, oprindu-se, tu ești...

– E al naibii de grea chestia aia, știu, zise David, luându-i vorba din gură, și își întinse brațele ostenite, rotindu-și încheieturile.

Laurel se abținu să zică ceva, dar când Chelsea se întoarse să se uite la ea, clătină din cap. N-aveau timp de parlamentări.

Când intrară în sala de mese, se loviră de o zână care căra grămezi de haine albe.

– Aveți grijă, se auzi o voce glacială, iar Laurel făcu ochii mari. În ciuda tăieturii adânci de pe obraz și a părului și veșmintelor răvășite, Mara era inconfundabilă. Și Tamani o recunoscuse, după cum se uita la ea. Mara își înălță capul, dorind parcă să se uite de sus la Tamani, deși nu era mult mai înaltă ca el. El o privi în ochi, dar nu făcu plecăciunea cuvenită, observă Laurel. După o clipă, Mara își luă privirea de la el și ieși numaidecât.

– Și eu mă bucur să te cunosc, zise Chelsea sec.

– Faceți voi ce-aveți de făcut, spuse Tamani aspru când Laurel se întoarse să se uite la el. Eu am niște chestii de rezolvat.

Laurel rămase în spatele lui Chelsea și al lui David.

– Să vii înapoi când termini, îi spuse ea, pe un ton care nu suporta niciun refuz. Trebuie să ne uităm la rănile tale.

Tamani încercă să protesteze, dar Laurel îi tăie scurt elanul.

– Cinci minute.

Tamani scrâșni din dinți, dar se învoi și dădu din cap.

În sala de mese era agitație mare, iar Laurel îl văzu pe Yeardley traversând încăperea și oprindu-se în drum de câteva ori pentru a le lăsa seruri și pansamente zânelor de toamnă care îi îngrijeau pe răniți. Laurel se întreba cum era oare să folosești chiar tu poțiuni făcute de mâna ta, de care nu te-ai gândit c-o să ai nevoie vreodată.

„Muncă de rutină", cum îi spuneau ele când lăsau studiul deoparte pentru a prepara soluții și alte poțiuni pentru zânele de primăvară, pentru santinelele care trebuiau să țină piept trolilor uneori și pentru Îngrijitorii care nu prea

se pricepeau să umble cu secera. Cele mai grave răni cu care se pricopseau, de obicei, zânele de toamnă erau fie vreo tăietură cu o coală de hârtie, fie, eventual, vreo arsură cu acid.

– Stai jos, îi spuse Laurel lui David de-ndată ce găsi un scaun liber.

Chelsea propti sabia de scaun, dar David o luă imediat și și-o puse în poală.

Lăsându-l pe David o clipă cu Chelsea, Laurel se duse să facă rost de un pahar mare cu apă – „apă simplă", le explică ea zânelor, care încercau să adauge picături de azot și fosfor –, după care se întoarse, găsind-o pe Chelsea speriată că David era plin de sânge.

– N-am nimic, sublinie el. Vreau doar... O, mersi mult, zise luând paharul cu apă din mâinile lui Laurel și dându-l pe gât pe nerăsuflate, scăpând doar câteva picături, care i se prelinseră pe bărbie. Le șterse absent cu mâneca, lăsându-și o dâră de sânge sub buze.

– Mai vrei? întrebă Laurel, încercând să nu se uite la dâra cea nouă, dar David se relaxase în scaun, sprijinindu-și capul de perete și închizând ochii o clipă.

– Chiar se simte bine? șopti Chelsea, uitându-se lung la fața pătată de sânge a lui David.

– Așa pare, zise Laurel. Dar ar trebui să-l curăț mai întâi, ca să-mi dau seama. Te duci tu să iei ceva cu care să-l ștergem și ne întâlnim la fântână?

Arătă apoi spre o masă cu tot felul de cârpe împăturite, de unde oamenii luau bandaje și prosoape. Chelsea dădu din cap și se grăbi într-acolo.

– Hai sus, zise Laurel, făcându-i semn lui David. Să mergem să te curățăm.

La început, abia se putu ține după ea, târându-și Excaliburul pe jos, fără să-și dea seama de zgârietura perfect dreaptă pe care vârful lui o lăsa pe plăcile lustruite de marmură. La marginea vasului rotund de marmură căzu în genunchi, puse

solemn Excaliburul deoparte și bagă mâinile în apă, frecându-le bine. În jurul mâinilor lui apa se coloră într-un roșu murdar, căpătând apoi o nuanță rozalie.

Cu coada ochiului, Laurel îl surprinse pe Caelin – singurul Amestecător de vârsta ei – privindu-i. „Perfect."

– Hei, strigă ea. Pot să te rog ceva? Am nevoie de o bluză curată. Pentru el, adăugă, arătând cu degetul spre David, ca nu cumva Caelin să-i aducă o bluză vaporoasă.

Caelin îl cântări din privire pe străin – întotdeauna fusese amuzant de suspicios când venea vorba de teritoriul lui – și încuviință din cap, pornind spre camere. Chelsea apăru o clipă mai târziu cu un teanc de batiste.

– Mulțumesc, zise Laurel, luând-o pe cea de deasupra. Se uită la apa murdară în care David încă își freca mâinile și strâmbă din nas. O apă rece și curată ca cristalul curgea din partea de sus a fântânii, așa că Laurel se cocoță până acolo și udă batista, după care îi șterse sângele uscat de pe față.

– Lasă-mă să te ajut, se oferi Chelsea cu blândețe, udând la rândul ei o batistă și frecându-l pe David pe celălalt obraz, insistând asupra unei dâre groase de sânge care îi brăzda gâtul.

– Dezbracă-te, îl rugă Laurel, după ce aproape îl curățaseră pe față complet. N-o să reușim în niciun chip să scoatem sângele din bluza asta. Scoate-o și las-o acolo.

Cu brațele curate în sfârșit, David apucă tricoul de margine și și-l scoase, având grijă să nu-și păteze iar fața cu sânge, apoi îl aruncă pe podea.

La început, Laurel crezu că liniștea care se așternuse în jur era doar în mintea ei, dar, după încă un minut, constată că aproape nimeni nu se mai mișca în încăpere.

Liniștea se transformă treptat într-un zumzet de șoapte, care se amplifică de la o clipă la alta.

Chelsea bagă de seamă și ea și se uită în jur, agitată.

Dar toate privirile erau ațintite la David. Mai exact, la pieptul lui David, pe care era un peticel de păr negru în deplin contrast cu pielea.

Ei nu-și dăduseră seama până atunci că era om.

Probabil nu realizaseră nici că Chelsea era om, în tot haosul acela al bătăliei, dar și pentru că Chelsea nu avea la vedere nimic aparte, cum ar fi părul de pe corp. Unele zâne se uitau acum la sabie, pe care David o așezase lângă fântână, și șușoteau între ele, cu mâinile la gură.

David observă și el schimbarea din jur și se opri din spălat, uitându-se la zânele acelea îndeajuns de îndrăznețe încât să nu întoarcă, pe dată, capul.

Pășind zgomotos, Tamani intră ca o vijelie în sala de mese, cu o față mânioasă și un teanc de haine albe în brațe. În spatele lui, Caelin părea chiar bucuros că altcineva dusese la bun sfârșit sarcina care îi revenise lui.

– Poftim, zise Tamani, întinzându-i lui David un rând de haine curate și uscate. Măcar un tricou putem să-ți dăm după ce ai salvat Academia.

Tamani privi întâi de jur-împrejur înainte de a-i da tricoul. După un moment lung de tăcere, David își trase bluza peste cap și acum, îmbrăcat ca în Avalon, arăta ca orice altă zână.

Imediat ce-și acoperi pieptul, toți cei prezenți în sala de mese își văzură mai departe de treabă, deși multe zâne continuară să-l privească pe David cu un amestec de reproș și teamă.

– Cum te simți, prietene? întrebă Tamani, lăsându-se pe vine lângă David.

– Mai bine, răspunse el. Aș mai bea, totuși, un pahar de apă.

Chelsea se grăbi să-i aducă unul.

– Vreo șansă să fii pregătit să te duci înapoi?

Vocea lui Tamani suna firesc, însă Laurel știa că ardea de nerăbdare să-l ducă pe Yeardley la Jamison.

David își țuguie buzele. Avea ceva tulbure în privire, dar se uită în jos la sabie și, după o clipă, dădu din cap.

– Cred că da, zise el.

– Îți mulțumesc.

David închise ochii și trase de câteva ori aer în piept, apoi îi deschise și apucă sabia.

– Nu încă, îl opri Laurel, mutându-se de pe un picior pe altul.

– Laurel, începu Tamani, cu disperare în glas.

– Lasă-mă să-ți bandajez mai întâi umărul.

Tricoul gri de pe el era zdrențuit, iar rana făcuse puțină coajă, dar, fără bandaje, avea să se deschidă din nou.

– Sunt OK, zise Tamani și se întoarse în așa fel încât să nu-i vadă umărul rănit, dar nu îndeajuns de subtil.

– Nu ești. Te doare. Ai putea fi mai... eficient, îl ademeni ea, dacă mă lași să fac ceva în sensul ăsta.

Tamani ezită, apoi se uită la Chelsea, care venea cu apa.

– Doar dacă te grăbești, cedă el, într-un sfârșit. Apoi zise mai tăios: Nu avem prea mult timp la dispoziție.

– O să mă mișc repede, îi promise Laurel.

Merse până la cel mai apropiat punct de îngrijire și căută printre consumabilele sanitare rămase.

– Pot împrumuta astea o clipă doar? întrebă ea, înșfăcând două sticle pline cu o soluție transparentă și o mână de pansamente.

Zâna încuviință din cap și abia dacă-și ridică privirea spre Laurel, în timp ce trecea un spin lung de cactus prin rana adâncă de la umărul unui copil, cosând-o.

Laurel alergă înapoi la Tamani.

– Dă-ți jos ăsta, zise ea, atingându-i tricoul.

Tamani aruncă o privire spre David, apoi mormăi, își ridică brațele și-și scoase tricoul, desprinzându-l cu grijă de rană. Cele șase tăieturi superficiale supurau, iar rana adâncă de pe coaste, pe care Laurel i-o bandajase de dimineață, era umedă în continuare.

Rana de la umăr nu era o simplă tăietură, așa cum crezuse; pe partea de sus a brațului avea cam cinci găuri adânci. Tamani scoase un icnet printre dinți când ea atinse locul cu o cârpă umedă.

– Îmi pare rău, zise Laurel, încercând să nu-și piardă sângele rece la vederea rănilor, care arătau de parcă ar fi fost înjunghiat de mai multe ori. O să te simți mai bine imediat.

– Nu, spuse Tamani, oprindu-i mâna când dădu să ia sticla cu soluție.

– Cum adică?

– Nu mi-o amorți, îi spuse el, iar din voce îți dădeai seama cât de rău îl durea. Nu mă pot mișca la fel de bine dacă n-o simt. Pune doar niște dezinfectant și bandajează. Asta-i tot ce te las să faci deocamdată.

Laurel se încruntă, dar dădu din cap. Nu se știa cât avea să mai lupte Tam în ziua aceea.

– Str... strânge-mă de mână dacă te doare, îi zise ea, așa cum făcea tatăl său cu ea când era mică.

Dar, în loc să o apuce de mână, Tamani îi cuprinse coapsele cu brațul sănătos, îngropându-și fața în abdomenul ei și gemând înăbușit. Laurel profită de moment și-și plimbă puțin degetele prin părul lui negru, după care luă sticla cu dezinfectant, hotărâtă să încheie aici.

Încercă să nu dea atenție degetelor lui care o apăsau pe picior, răsuflării blânde care o gâdila pe talie, frunții lui lipite exact sub coaste. Se mișcă rapid, dorindu-și să fi putut savura momentul, dar știind că răsfățul ei ar fi costat multe vieți.

– Am terminat, șopti ea după foarte scurt timp, dorindu-și cu ardoare să fi durat mai mult.

El se dezlipi de ea și se uită la umărul acoperit cu plasturi, care aveau să intre în piele cam într-o săptămână.

– Mulțumesc, zise el încet.

Laurel își strânse consumabilele cu ochii-n pământ, după care le duse repede înapoi la punctul de îngrijire de unde le

luase. Când se întoarse, Tamani era deja cu sulița în mână și stătea în fața lui David.

– Gata?

David avu un moment de ezitare, după care încuviință din cap.

– Va trebui să eliberăm o potecă – nu vreau să riscăm să i se întâmple ceva lui Yeardley –, dar nu cred c-ar trebui să mai umblăm la porți. Haide să ieșim tot pe-acolo pe unde-ai intrat tu, propuse Tamani serios și fără urmă de emoție în glas.

– Peste balustradă? întrebă David, ridicând o sprânceană.

– Ai o idee mai bună? întrebă Tamani, fără să fie sarcastic.

David se gândi o clipă, după care clătină din cap.

– Să mergem.

– Vă ajutăm noi să coborâți, se oferi Laurel, deși o voce interioară îi spune să nu-i lase să plece în niciun chip.

Cei patru părăsiră sala de mese și merseră de-a lungul unui coridor întunecos, iar zgomotul luptei se auzea tot mai tare pe măsură ce înaintau. Academia îi ținea pe troli la distanță, dar cât aveau să mai reziste zidurile, la așa un număr mare de invadatori? Și câte bătălii mai putea Tamani să îndure? Până la urmă, va avea prea multe răni ca să mai supraviețuiască. În ciuda avantajelor Avalonului, trolii câștigau, și asta numai pentru că erau atât de mulți.

Când ieșiră pe balcon, Katya veni la ei cu o privire speriată.

– Slavă zeiței că v-ați întors! Se întâmplă ceva acolo jos.

– Ce? întrebă Tamani, ducându-se repede spre balustradă și aplecându-se să vadă ce era jos.

– *Cad din picioare*, răspunse Katya, uitându-se la trolii care viermuiau dedesubt. S-a-ntâmplat de mai multe ori în ultima oră, dar mi-am zis că au răni care nu se văd. Acum au început să cadă în grup. Cinci, șase, uneori chiar și zece. Uitați, adăugă ea, arătând cu degetul, iar Laurel, David și Chelsea se apropiară ca să vadă.

Trolii continuau să dea cu berbecul în porțile din față, iar Laurel vedea bușteanul fărâmițându-se cu fiecare izbitură. Dar, când se dădură înapoi să-și ia avânt să mai lovească o dată, trunchiul de copac le scăpă din mâini și începu să se rostogolească într-o parte, iar câțiva troli căzură, seceraţi, în genunchi.

– Asta au pățit adineauri și ăștia de-aici, spuse Katya arătând spre trolii de sub balcon.

– Asta a pățit și trolul ăla din cartierul zânelor de primăvară, zise David. Și ăla care se agățase de cearșaf, când mă trăgeați în sus.

– Nu înțeleg, zise Tamani.

Chiar atunci, Laurel mai zări câțiva troli căzând la pământ. Până și trolii mai puțin organizați începuseră să-și dea seama că se întâmpla ceva și încetaseră asaltul, pentru a se consulta, arătând cu degetul. Panica se răspândi ca un foc aprig, iar cei de pe balcon uitară de planurile pe care le aveau, privind perplecși cum tot mai multor troli li se înmuiau picioarele.

– Încep să fugă, observă David cu uimire și ușurare în glas.

Trolii rămași capitulară și o luară la fugă spre porți, dar nici măcar retragerea nu le folosi la nimic. În curând, peste pajiștea cândva frumoasă a Academiei, călcată acum în picioare și plină de trupuri inerte de troli, se așternu liniștea.

Capitolul 16

– Sunt morți? întrebă Chelsea, după un răstimp îndelungat în care nimeni nu spuse nimic.

– Ăla din cartierul zânelor de primăvară era... foarte, foarte mort, glumi David.

– Și-acum ce? întrebă Laurel, privind carnajul din jur. S-a terminat?

– Ce se întâmplă aici? întrebă Yeardley, dând buzna și rupând tăcerea de pe balcon, în care plutea o tensiune pe care-o tăiai cu cuțitul. Ținea în mână un sac de pânză – probabil trusa lui, se gândi Laurel.

– E greu de zis, răspunse Tamani, cercetând terenul de dedesubt. Par morți, dar numai zeița știe de ce. Eu, unul, n-am încredere.

– Ce-i aia?

O pată mișcătoare de pe coasta verde a dealului le atrase tuturor atenția – mai multe siluete își croiau drum în sus, pe cărarea dinspre Grădina Porții.

– Alți troli? întrebă cineva.

Laurel cercetă o clipă siluetele care se apropiau și, dintr-odată, i se tăie răsuflarea.

– E Klea, zise Laurel încet. E și Yuki cu ea.

– Nu înțeleg, spuse Yeardley.

– Sălbăticita, zise Tamani. Cea pe care încercam s-o deconspirăm ultima oară când am fost aici; o zână de iarnă.

Katya strigă:

– Vin încoace?

– Nu știu, răspunse Tamani. Dacă nu cumva o iau spre palat. Nu știu cum e mai rău. În orice caz, e prea târziu să mai putem face ceva. De-asta aveam nevoie de Jamison, ca să lupte cu ea.

– Are intenții rele? întrebă Yeardley, în a cărui voce se simți un fior de teamă.

– E greu de spus sigur, zise Tamani.

Laurel nu credea că era deloc greu; Yuki era singurul motiv pentru care trolii ajunseseră chiar și în Avalon, ceea ce o făcea răspunzătoare pentru atâtea distrugeri și vieți pierdute.

– Dar nu e decât marioneta unei zâne de toamnă exilate – Callista, zise Tamani.

De data asta, în privirea lui Yeardley nu mai era o groază subtilă deloc.

– Callista?! E... Se întoarse spre zânele de toamnă de pe balcon. Trebuie să plecăm. Acum!

– Nu putem pleca, pur și simplu, se opuse Laurel, ducându-se după Yeardley, care se îndrepta spre ușa de la balcon. Suntem baricadați aici. E probabil cel mai sigur loc din Avalon în momentul ăsta.

Yeardley se opri brusc și întrebă încet, cu un glas care îi dădu fiori pe șira spinării:

– Și cât crezi că le va lua zânelor de iarnă să demoleze baricada asta, care e în întregime din *lemn*?

– Are dreptate, spuse Tamani peste umărul lui Laurel. Ar trebui să fugim. În partea de vest e o pădure destul de deasă – e o soluție, nu?

– Este, îl aprobă Yeardley.

– Luați ce puteți și porniți în direcția aia. Fără Jamison, nu... nu știu ce altceva să facem.

Laurel ura să-l vadă pe Tamani atât de speriat. Toată ziua se luptase cu trolii și învinsese, și iată că două zâne erau de-ajuns să le strice moralul.

– Bine. Tu du-te la baricada din vest, îi porunci Yeardley unei zâne cu ochi negri, pe care Laurel avu impresia că o recunoaște dintr-o clasă de avansați. Trebuie s-o dea jos imediat! Apoi, întorcându-se spre Tamani, spuse: O parte din personal se află cu lăstarii la etaj, și ai văzut câți elevi sunt în sala de mese. Toți ceilalți încearcă să-și pună la adăpost experimentele și...

– Să-și pună la adăpost *ce*? exclamă Tamani.

– Experimentele, repetă Yeardley, fără să dea vreo explicație când era cât se poate de logic.

– Atunci, convoacă-i pe toți acum! zise Tamani. La naiba cu experimentele lor!

– Tam, strigă Katya de lângă balustradă. Au trecut de răscrucea cu drumul care duce la Palatul de Iarnă. Sigur vin încoace.

O clipă, Tamani nu zise nimic, apoi trecu la fapte ca și când ar fi fost băgat în priză deodată.

– OK, cei care n-au armă, afară – acum! zise el, uitându-se la David și clătinând din cap. Începe evacuarea.

Începu să mâne pe toată lumea de pe balcon înăuntru și apoi pe scări în jos.

– Eu nu plec nicăieri, zise Laurel, opintindu-se când Tamani încercă s-o alunge împreună cu ceilalți.

– Laurel, te rog, nu poți face nimic împotriva ei.

– Nici *voi* nu puteți! Laurel se rușină chiar în momentul în care vorbele îi ieșiră din gură. N-am... n-am vrut să...

Tamani rămase tăcut un moment care păru o eternitate.

– Poate că nu, șopti el, într-un sfârșit. Dar poate reușim să tragem de timp ca să te salvezi. După ce te scoatem pe tine de-aici, mergem în față s-o întâmpinăm, iar restul se vor adăposti în pădure.

Laurel se uită la David, dar acesta dădu din cap, aprobându-l pe Tamani.

– OK, zise ea încet. Ura să se simtă inutilă. Mă duc înapoi la Rhoslyn cu Yeardley și-l aducem pe Jamison cât de repede putem.

– Perfect, spuse Tamani, încercând să-și ascundă ușurarea.

– Ia-o și pe Chelsea, zise David și întinse mâna s-o împingă înainte, după care apucă sabia cu ambele mâini.

– Sigur. Laurel încuviință din cap și o luă pe Chelsea de mână. Vino! Hai să vedem dacă putem da o mână de ajutor ca să grăbim evacuarea.

– Mulțumesc, spuse Tamani încet, strângând-o de mână.

Laurel îl strânse și ea, dar nu se uită în ochii lui; nu voia să vadă cât de neputincioasă se simțea. Știa ce făcuse Yuki din blocul lui, ce le făcuse Jamison trolilor... cât sperau David și Tamani că aveau să le țină piept zânelor de iarnă? Cu siguranță nu suficient de mult ca ea și Yeardley să-l trezească pe Jamison și să-l și aducă.

– Mai întâi, trebuie să evacuăm toți lăstarii, le dădea Yeardley instrucțiuni în timp ce-l urmau în atrium. Duceți-i pe toți spre ieșirea dinspre vest!

Zânele o luară la fugă să dea de veste, multe dintre ele abia reușind să-și păstreze sângele rece.

– Laurel! strigă Tamani coborând scările, cu David în spatele lui, pe când de afară, din față, începură să se audă niște bubuituri.

– Pe ochiul lui Hecate! înjură Yeardley. Ce-a fost asta?

– Soldați la intrare! zise Tamani printre gâfâieli. Au venit prin spate. Prea mici ca să fie troli, dar au pușți. Cred că sunt ai Kleei.

– Ai Kleei? întrebă Laurel, confuză. Dar nici n-a ajuns măcar.

– Probabil că i-a trimis înainte, explică Tamani sec. Eu unul așa aș fi făcut: aș fi rămas în spate până își ocupau pozițiile. Ar fi trebuit să mă gândesc. Suntem exact în locul în care vrea ea să fim – și nu mai avem ce să facem.

Ilustrând parcă ceea ce tocmai spusese Tamani, vitraliile aflate la cincisprezece metri deasupra lor se sparseră, iar peste mobila din atrium se împrăștiară cioburi colorate și fragmente din cele șase borcane de plastic care erau acolo. Din ele curgea un lichid transparent, care umplea aerul cu un miros specific de benzină.

– Ce facem? întrebă Yeardley. Ne strângem laolaltă? Ne împrăștiem? Eu...

Vocea îi fu acoperită de bubuitul asurzitor al unei explozii. Porțile din față fură cuprinse de flăcări, care le pârjoliră și aprinseră benzina cu care se îmbibase baricada, iar încăperea fu inundată de o fierbințeală care venea în valuri. Cei aflați în apropierea flăcărilor luară foc pe loc, dar focul era atât de intens, încât țipetele nu se auziră prea mult.

– Pe odraslele lui Uranus! urlă Yeardley. Fugiți!

Părăsiră atriumul înainte ca vălătucii de fum negru să-i sufoce, în timp ce flăcările patinau pe băltoacele de benzină și începeau să-și facă drum spre covoarele și tapiseriile care decorau camera.

În vreme ce fugeau spre sala de mese, Yeardley era să fie dărâmat de zâna cu ochi negri pe care o trimisese înainte să deblocheze baricada din aripa vestică a clădirii. Avea ochii căscați de spaimă, iar cuvintele îi ieșeau din gură ca un torent greu de descifrat.

– Incendiu! Baricada de vest a luat foc!

Laurel era aproape sigură că vedea rotocoale de fum negru șerpuind de-a lungul tavanului și ajungând pe coridorul care ducea la ieșirea din vest.

– Elevi, vă rog să vă liniștiți! strigă Yeardley, dar Laurel știa că vorbele lui nu ajutau la nimic. Fumul se aduna deja deasupra lor, gros ca niște nori înecăcioși care se răspândeau din atrium și, bănui ea, de la celelalte ieșiri.

Era atâta panică în învălmășeala zânelor de toamnă, încât Laurel abia sesiză șuieratul ciudat dinaintea bubuitului unei explozii, care se auzi de undeva de deasupra lor.

– Ce-a fost asta? întrebă Chelsea, nevoită să strige ca să se facă auzită în tot vacarmul acela.

Laurel clătină din cap, iar Tamani arătă spre tavan.

– Ce-i acolo sus?

– Săli de clasă, camere, spuse Laurel fără să stea pe gânduri.

– Nu, explică Tamani, exact în locul ăla.

– Turnul, răspunse Laurel după ce se gândi o clipă. Cu cinci sau șase etaje mai sus; se vede de-afară.

Tamani trase o înjurătură.

– Probabil și mai multă benzină. Ne-a încolțit din toate părțile.

Când îl ajunseră din urmă pe Yeardley, acesta deschisese un dulap mare și împărțea găleți unor zâne mai în vârstă – profesori și personal format din zâne de primăvară, în general.

– Folosiți fântâna din sala de mese. Aurora, dacă nu putem aduce lăstarii în sala de mese, ar trebui să-i ducem la ferestre. Jayden, ia două zâne și mergeți pe platforma cu scripete ca să deschideți lucarnele.

– Aerul va înteți focul, îl contrazise Tamani.

– Dar va lăsa și fumul să iasă, zise Yeardley, scoțând încă două găleți. Fumul ne va omorî înaintea focului. Imediat ce avem situația sub control, vom putea să ne organizăm pentru evacuare. Avem o mulțime de ferestre și frânghii, ca să nu mai vorbesc de ziduri de protecție ignifugate în toată Academia. N-ar mai fi tocmai un centru de cercetare, dacă n-am fi pregătiți de incendiu.

Tamani se încruntă.

– Soldații Kleei așteaptă afară înarmați. De ce n-ar ucide toată lumea care-ar ieși pe fereastră?

– Mă tem că ăsta nu e domeniul meu, spuse Yeardley, uitându-se cu subînțeles la sulița lui Tamani.

Laurel trase aer în piept și își simți imediat gâtul arzând, la fel și ochii; fumul cobora tot mai mult.

– Sala de mese, spuse cu o voce răgușită Yeardley, aplecându-se mult și făcându-le semn cu mâna să-l urmeze.

Când se apropiară de ușile duble, Laurel zări brigada cu gălețile cărând apă din fântână de-a lungul coridoarelor, ca să țină focul în frâu. Alții luau de pe pereți și de pe podea materialele inflamabile, pentru a nu lăsa focul să se întețească. Din păcate, eforturile lor erau îngreunate de fumul mușcător, și, la fiecare zână care făcea ceva util, mai existau trei care alergau orbește pe coridoare, strângând la piept cărți și experimente. Altele se adunaseră sub scară, certându-se dacă să o ia în sus sau în jos. Laurel încercă să strige la ele s-o urmeze, dar înghiți o gură de fum și începu să tușească groaznic.

– Zânelor! Pe-aici! răsună vocea lui David prin vălătucii de fum ca un far în ceață. Cu statura lui impunătoare, părea indiferent la norii negri care se învârteau nebunește în jur, iar Laurel se abținu să exclame când văzu că fumul era respins de magia Excaliburului. Stratul de aer care-l înconjura nu era mai gros ca o geană, dar aerul pe care îl respira el era curat. Strigă din nou: Spre sala de mese! O să deschidă lucarnele!

La început, zânele înghesuite pe scări păreau paralizate de neputința de a lua o decizie, iar Laurel își dădu seama că stăteau acolo, ținându-și respirația ca să nu inhaleze fum, și se întrebau dacă ar trebui să urmeze sau nu ordinele lui David.

„Pentru că e om."

Atunci, o Amestecătoare pe care Laurel nu o recunoscu începu să-și facă loc prin mulțime, mergând spre locul de care spusese David. O clipă, Laurel făcu ochii mari de mirare

și se întrebă dacă nu cumva David avea s-o încaseze. Dar Amestecătoarea stătu o clipă în fața lui, apoi dădu din cap și se aplecă să o ia pe coridorul plin de fum care ducea la sala de mese. În cele din urmă, zânele înțeleseră mesajul și, încet, foarte încet, o luară și ele pe coridor spre sala de mese, mergând aplecate ca să poată respira.

Dar nu toată lumea făcu la fel. O zână chipeșă, un tânăr, se zbătea în mulțime ca s-o ia în direcția opusă. Pusese un picior deja pe prima treaptă, când cineva strigă la el de după perdeaua de fum:

– Galen, oprește-te!

Galen rămase pe loc.

Ceva negricios curgea foarte încet în casa scării. O clipă, Laurel crezu că era ulei, dar apoi își dădu seama că era roșu și ciudat de fin, ca fumul care se aduna peste tot în jurul lor. Numai că nu era ca gazul cu efect somnifer, care se răspândea și se ridica în aer; pâcla aceasta era grea și se lăsa până aproape de pământ, ca vaporii lenți de gheață carbonică, îngreunându-ți pasul de parcă ai fi călcat prin noroi, după care un alt vapor era eliberat ca să-ți îngreuneze pasul următor.

Galen scrâșni din dinți.

– Mai sunt zâne acolo sus, strigă el. Trebuie să le pun în gardă.

Și, fără să mai aștepte, continuă să urce scările.

De-ndată ce fumul roșu, viclean, îi atinse piciorul, Galen se clătină și căzu, fața i se albi, iar mâinile și picioarele începură să i se zbată, cuprinse de spasme. În timp ce zăcea pe scări, ceața roșie se încolăci în jurul lui. Chiar și prin aerul acela îmbâcsit de fum, Laurel își dădu seama, de la trei metri, că era mort.

Mai fuseseră și alții care-l văzuseră; se auziră câteva țipete ale zânelor care fugeau de pâcla târâtoare, unele dintre ele luând-o direct spre porțile în flăcări.

– Opriți-vă! Opriți-vă! Vocea lui Yeardley fu înăbușită de fumul înecăcios. Nu avem voie să ne mai panicăm, le rugă el. Lucarnele din sala de mese au fost deschise; toată lumea să treacă în sala de mese!

– Galen a avut dreptate; o parte din personal a rămas la etaj. Nu putem face nimic? întrebă una dintre zânele care rămăseseră pe loc.

Yeardley se uită la gazul roșu amenințător care se înălța pe scări, spre etajele superioare.

– Zeița să le aibă în pază! zise el fără vlagă.

În cele din urmă, majoritatea zânelor ajunseră în sala de mese, dar câteva mai încăpățânate rămaseră să se uite pe scări în sus. Când Laurel le căută cu privirea, pâcla roșiatică se revărsă peste platforma de deasupra lor, separată acum în lujeri lungi de balustradă, revărsându-se ca o cascadă uleioasă.

– Păzea! țipă Laurel, trăgându-i în spate lângă ea pe Tamani și pe Chelsea, aflați la un pas să fie atinși de șuvoiul fin de ceață, care se prelingea sub formă de grilaj acum.

Nu toată lumea se mișcase suficient de repede, iar acum, valuri negre năvăleau peste ei ca pârâiașele de nisip și căzură, pur și simplu, din picioare, fără să scoată vreun sunet.

– Să mergem! zise Tamani, luând-o pe Laurel de mână.

În prima clipă se gândi să se împotrivească, să ridice zânele căzute și să le ducă într-un loc sigur, dar Tamani o strângea tare de mână, așa că îl lăsă s-o ducă de-acolo.

În sala de mese, Yeardley dădea instrucțiuni unor elevi să pună în pragul ușilor cârpe umede. Cei din brigada găleților, care scăpaseră din ghearele ucigătoare ale otrăvii roșii, vărsau gălețile cu apă direct pe uși, umezind lemnul. Datorită lucarnelor mari, deschise acum spre cerul ușor întunecat de la lăsarea serii, fumul plutea în sus, iar Laurel putea acum să respire cu spatele drept. Se uită la Chelsea, care avea fața și hainele negre de fum, și presupuse că și ea arăta

la fel. Aruncând o privire în jur, rămase șocată de cât de puține zâne mai erau acolo și chiar mai șocată de cât de multe dintre ele erau conștiente, tratându-i pe răniți, numai că acum răniților li se mai alăturară câteva zeci, care leșinaseră din pricina fumului.

– Ce facem acum? întrebă Laurel.

– Eu și David o să ieșim primii, răspunse Tamani, legănându-și sulița spre zânele care așezau o scară de lemn sub una dintre ferestrele înalte din sală. Nu sunt condițiile ideale pentru o evacuare, dar, între lucarne, pereții ignifugați și fântână, ar trebui să avem timp să scoatem pe toată lumea – *dacă* reușim să intrăm și să ieșim pe ferestrele astea fără să fim împușcați.

Laurel își dădea prea bine seama că altceva îl frământa pe Tamani, după felul în care se uita la cer.

– Ce e? îl întrebă ea, atingându-i brațul.

După câteva clipe, se întoarse spre ea.

– Klea n-are de ce să mai rămână în zonă; știe că a câștigat aici. O să meargă mai departe la Palatul de Iarnă, iar cineva trebuie s-o oprească. *Eu trebuie s-o opresc.*

Oricât de mult ura gândul că Tamani avea s-o înfrunte pe Klea din nou, Laurel știa că are dreptate.

– Ia-mă cu tine, se rugă ea.

– Laurel, te rog, o imploră el, dar o văzu imediat clătinând din cap.

– Nu să mă iei cu tine la Klea, ci să mă scoți de-aici. Pe mine și pe Yeardley. Să mergem după Jamison. Se duse mai aproape de el, pentru ca nimeni, nici măcar Chelsea sau David, să n-o audă. Știi că e ultima noastră șansă.

– Crezi că Yeardley va fi de acord să vină cu tine? întrebă Tamani, iar Laurel rămase cu privirea la el în timp ce acesta continua să le organizeze pe zânele cuprinse de panică.

Astăzi fusese lumina călăuzitoare a Academiei, iar ea voia să-l ia odată de-acolo.

– O să trebuiască să fie, n-are încotro, nu? zise Laurel, înecându-se de la fum.

O mișcare îi atrase atenția, iar lumina din jur căpătă o nuanță ciudată, toxică. Laurel își dădu seama pe dată că lumina venea prin lucarnele de deasupra. Ceața roșie probabil că se revărsase prin ferestrele de pe casa scării, iar acum își croia drum peste acoperișul întins al sălii de mese, învăluind lucarnele și, când Laurel își ridicase privirea, revărsându-se înăuntru.

Cascada de otravă mortală se revărsă de la cel puțin șase metri înălțime, lovind o zână inconștientă, murdară toată de funingine, întinsă pe o masă. Aceasta se zvârcoli în tăcere și apoi rămase nemișcată, în vreme ce gazul roșiatic și uleios se răspândea pe podea.

Un murmur colectiv de groază se desprinse din grupul zânelor, care, imediat după aceea, intrară în panică. Se întoarseră toate odată, iar Laurel abia reuși să se țină pe picioare când se îmbulziră pe lângă ea, de parcă nici n-o vedeau – nu vedeau nimic în afară de propria disperare.

Laurel rămase cu ochii ațintiți la ceața rubinie, în timp ce-l ținea strâns de mână pe Tamani, când adevărul o izbi brusc.

Nu scăpaseră de otrava Kleei; jucaseră exact cum le cântase ea.

Și acum nu mai aveau nicio cale de scăpare.

Capitolul 17

Moartea roșie se mișca lent, foarte lent, târându-și pe podea cârceii fumegânzi și aducând mai mult cu o creatură vie decât cu un simplu gaz. Se înfășura în jurul victimelor, alegând întâi prada cea mai ușoară – cum era zâna care zăcea inconștientă pe jos.

„Trebuie să le salvez." Disperarea alungă orice gând rațional din mintea lui Laurel, care se repezi spre corpurile căzute la pământ, lovindu-se însă de pieptul lui Tamani, care-i stătea în cale.

– Laurel, nu poți face asta.

Încercă să-l dea la o parte și să ajungă la zânele neajutorate, care-și pierduseră cunoștința. Tamani își pusese brațele în jurul mijlocului ei, iar Laurel simți degetele lui David pe față, mângâind-o și străduindu-se s-o liniștească.

– Laurel, îi șopti David. Oprește-te. Blândețea cu care spusese asta o paraliză, ca și când ar fi țipat la ea. Trebuie să ne gândim la ceva, adăugă el, iar Laurel renunță treptat să se mai zbată.

Toată lumea care mai era în picioare se cocoțase pe mese, majoritatea la marginea încăperii, cu ochii căscați de groază. Focul bloca ieșirile; otrava se infiltra peste tot unde focul nu reușea să ajungă... Laurel aproape că *simțea* satisfacția cu care Klea plănuise fiecare detaliu al acestui asalt. Aici erau profesorii, prietenii – familia ei, de fapt. Dar din tot ce făcuse

în ziua aceea era limpede că își dorea să moară toți și, mai mult decât atât, să moară îngroziți.

Laurel își dădu seama că tremura de furie. Trolii erau mici copii pe lângă Klea – cel mai mare monstru din Avalon.

Laurel îi dădu lui David mâinile la o parte și se duse la o zână care zăcea leșinată la câțiva pași de fumul ucigaș. Laurel o luă de piept și o târî în spate, departe de primejdie.

Tamani o apucă de mână, dar Laurel se smuci din strânsoare. El întinse mâna s-o apuce iarăși și o ținu strâns de data asta.

– Laurel, ce-ai de gând să faci? Unde ai de gând s-o duci?

– Habar n-am! strigă Laurel, în timp ce lacrimi de furie îi șiroiau pe obraji. Doar... departe de *aici*!

Spunând acestea, merse mai departe și mai scăpă o zână de imediata amenințare a pâclei roșii. Oricum aveau să moară cu toții, dar Laurel își spunea că măcar să nu moară *acum*, cât încă putea să le prelungească viața. Mai apucă o zână de umeri și începu s-o târască înapoi, lângă prima pe care o salvase.

Dând din cap, Tamani se duse și el și făcu același lucru, ridicând o zână și punând-o la loc ferit de fumul care se apropia tot mai mult, încet, centimetru cu centimetru, acoperind intrarea în sala de mese și infiltrându-se mai departe în încăpere. Intra acum serios prin lucarnele deschise și, în curând, podeaua avea să se transforme într-o mlaștină rubinie a morții.

Chelsea și David mai ridicară și așezară pe masă o zână, apoi pe altele, luând exemplul lui Laurel și al gestului ei umanitar zadarnic și târând pe margine celelalte zâne rănite sau leșinate, până ce nu mai rămase decât o porțiune de piatră goală între fum și următoarele sale victime.

Când David dădu să se ducă iarăși după o zână, Tamani îi puse mâna pe piept și îl împiedică.

– Trebuie să-ți iei sabia de-acolo. Fumul era la doar câțiva pași de locul în care o lăsase, cu lama înfiptă câțiva centimetri în dalele de marmură. Nu ne permitem s-o pierdem.

David încuviință din cap și se întoarse s-o recupereze. Dintr-odată, făcu ochii mari.

– Stai! zise el, apucându-l de braț pe Tamani. Sabia. Laurel! Unde duce peretele ăla? răcni David, arătând spre peretele din spate al sălii de mese.

– Afară, răspunse gâfâind Laurel, trăgând în continuare o altă zână spre marginea încăperii. Spre grădini et cetera.

– Atât? insistă el. Nu tu, ăăă, vreo anexă, ceva?

– Mai sunt serele în partea aia, interveni Caelin, și Laurel rămase surprinsă că i se adresa direct lui David.

– Perfect, murmură David în barbă. Ele o să ne ascundă de cei care ar putea să ne pândească acolo.

– Dar n-ai cum s-ajungi la ele, zise iar Caelin. Nu e nicio ușă, doar un zid despărțitor.

– Mulțumesc, spuse David, strângând mânerul sabiei, pe care o scosese din teaca ei provizorie, dar ușă o să-mi fac singur.

Laurel îl urmări luând-o la fugă spre zid, plecându-și fruntea o clipă, ca și când s-ar fi rugat, ridicând apoi sabia și aruncând-o spre peretele de piatră. Lacrimi pline de speranță îi umplură ochii când văzu linia lungă, verticală, pe care o făcuse în piatră. Încă două crestături în lateral și Laurel începu să zărească lumina intrând pe acolo.

– Ajutați-mă să împing! strigă David, și zânele se strânseră imediat în jurul lui, ocolindu-le cu grijă pe cele leșinate pe care le depuseseră la marginea încăperii. Împinseră cu toată puterea în timp ce David tăia în partea de jos și, cu un scrâșnet puternic, bucata decupată în piatră cedă și căzu la pământ, lăsând lumina soarelui care apunea să pătrundă în încăpere.

Următoarele cincisprezece minute fură ca un coșmar pe repede înainte. Pe Laurel o dureau brațele de câte zâne trăsese afară prin breșa îngustă făcută de David spre una dintre sere. Picioarele ei, obosite după o zi lungă în care fugise de troli, amenințau să-i cedeze. Dar fiecare zână pe care o scoteau din sala de mese însemna încă o Amestecătoare salvată.

O frică paralizantă le făcu pe zâne să încremenească pentru câteva momente, când otrava roșie începu să curgă peste marginea acoperișului sălii de mese și, de acolo, pe tavanul de sticlă al serei. Părea că zânele își țineau toate respirația când acoperișul în pantă începu să se facă roșu, dar, îmbinările fiind etanșe, erau în siguranță.

Transpirația șiroia pe fețele celor care munciseră cot la cot cu Laurel – mai mult ca sigur o experiență nouă pentru majoritatea zânelor de toamnă –, dar intrau deja în criză de timp. În sala de mese, băltoaca de gaz acoperise aproape complet podeaua și continua să curgă prin ochiurile de geam de pe acoperiș, de data asta nu doar sub formă de firicele subțiri, ci de valuri la fel de mari ca lucarna.

– Trebuie să ne oprim, zise Yeardley într-un sfârșit.

Sala de mese devenise o cursă de obstacole mortală a cascadelor ruginii.

– Încă una, zise Laurel cu respirația tăiată. Mai pot lua una.

Yeardley se gândi o fracțiune de secundă, după care încuviință din cap.

– Toată lumea să mai ia una, dar apoi trebuie să găsim o cale de a sigila gaura asta; altfel, ne-am chinuit în zadar.

Laurel fugi spre cel mai apropiat grup de zâne căzute. Pe asta avea să o târască mai bine de șase metri. Cu brațele înțepând-o de durere, o apucă de subsuori pe prima zână pe care o găsi, suferind la gândul că pe atât de multe altele

le-ar fi putut atinge, atât de aproape erau – atât de multe pe care nu spera să le mai poată salva vreodată.

Când se întoarse, un nou fuior de fum intră printr-o lucarnă de deasupra, împiedicând-o să mai vadă ieșirea. Când atinse podeaua de piatră, otrava cumplită păru să stropească în jur, aruncând cu stropi atât de aproape de Laurel, încât abia apucă să se ferească din calea lor ca să n-o atingă.

Scrâșnind din dinți, Laurel ridică mai mult trupul inert. Trebuia să iasă.

O târî pe zână ocolind cascada, în timp ce durerea de picioare nu-i dădea pace. Se uită în față și văzu că avea cale liberă. Încă patru metri. Trei. Știa că poate.

Brusc, se împiedică de ceva și căzu, julindu-se la cot când aterizâ pe pardoseala de piatră. Se uită să vadă ce era.

Mara.

Probabil că lucrase mai devreme aici, dar leșinase din cauza căldurii și a fumului înainte ca lucarnele să fie deschise. Laurel se uită în spate. Gazul târâtor era la doar câțiva centimetri de picioarele Marei.

„N-o să te las să mori."

Aruncând încă o privire spre ieșire, Laurel se întoarse și, încercată de un sentiment de vinovăție, o apucă pe Mara cu o mână, lăsând-o pe cealaltă zână acolo. Brațele ei se răzvrăteau, tremurând de oboseală când o târî pe Mara stângaci câțiva pași mai încolo. Și încă câțiva. Se întoarse ca s-o strângă mai bine și se dădu în spate clătinându-se; alte zâne, care nu-și petrecuseră ziua urcând povârnișuri și alergând, treceau în viteză pe lângă ea, cu poverile lor. Pe Laurel o înțepau pieptul și gâtul de la fumul care plutea încă în aer – stătuse prea multă vreme acolo –, iar pâcla părea acum că o urmărește pe ea, înaintând centimetru cu centimetru, la fel de repede pe cât reușea ea să se miște.

„E viața lor sau a ta în joc." Gândul o seceră pe nepusă masă, și, chiar dacă își dădu seama de asta, o mai târî pe Mara un pas.

„Nu sunt în stare. Ba sunt!" Se uită în spate spre ieșire. Părea atât de aproape și, totuși, atât de departe. Trăgând cu toată puterea, ceva o făcu să se uite în sus exact când o cascadă de fum începu să curgă printr-o lucarnă, stropind podeaua și revărsându-se spre ea într-un val de picături otrăvitoare.

Capitolul 18

Tamani azvârli slăbit trupul inert al zânei prin gaura din față și se clătină în prag, chinuindu-se să ia o gură de aer. Rana îi supura din nou și îi venea să se facă ghem și să se țină de ea. Nu mai făcuse niciodată atât de mult efort și nu-și dădea seama cum de mai rezista.

„Ce nu te omoară, te face mai puternic."

Șocat, Tamani își îndreptă spatele și se uită în jur. Sera era enormă, cel puțin de cinci ori mai mare decât casa lui Laurel din California. Și prin pereții de sticlă văzu mai multe sere, un șir lung, exact așa cum spusese băiatul zână. Tamani își amintea vag serele din copilărie, când hoinărea cu Laurel și cu mama lui prin Academie, dar pe atunci crezuse că i se păreau gigantice doar pentru că era el un lăstar subțirel. Erau adăpostul perfect pentru supraviețuitori.

Acum nu mai ieșea nimeni, iar Yeardley și câteva zâne se ghemuiseră lângă gaură, strigând la cei care probabil că rămăseseră înăuntru. Unde era Laurel?

Dădu cu ochii de David, care se chinuia cu niște zâne să ridice bucata de zid dislocată, ca s-o împingă la loc. Chelsea se așezase în genunchi lângă cineva care zăcea pe jos și tușea – probabil o zână care inhalase prea mult fum.

Dar nici urmă de Laurel. Tamani cercetă cu privirea mulțimea, o dată, și încă o dată, însă nu o văzu nicăieri.

Frica i se strecură în suflet când își dădu seama că probabil rămăsese înăuntru. Toată oboseala îi dispăru într-o

clipă și o luă la fugă spre gaura din zid, făcându-și loc prin mulțime cu coatele.

– S-a terminat, îi zise o zână mai în vârstă, punându-i o mână pe piept.

– Trebuie doar să mă uit, spuse Tamani, împingând-o deoparte. Trebuie să...

Dar nimeni nu-l asculta. Nu mai spuse nimic și încercă să-și facă drum până mai aproape, reușind să arunce rapid o privire peste creștetul unei zâne mai scunde.

Acolo era! La doar trei metri de ieșire, cu spatele la ei, chinuindu-se să salveze ultima zână, un băiat, pe care îl trăgea spre deschizătură.

– Dă-i drumul! țipa Yeardley, dar capul blond se scutura frenetic.

Tamani blestemă încăpățânarea lui Laurel și încercă să se împingă și mai în față.

– Mă duc s-o scot de-acolo, zise el.

Dar nimeni nu părea să-l audă, mâinile împingându-l înapoi cu tot mai multă putere pe măsură ce panica se așternea.

„De ce nu renunță?"

– Trebuie să... trebuie să... continua Tamani să se lupte cu zânele, fără a mai putea vorbi coerent, bântuit de un singur gând: „Trebuie să ajung la ea."

I se tăie respirația când Laurel se dezechilibră și căzu pe spate, iar bucata aceea de carne pe care o trăgea după ea îi căzu peste picioare, țintuind-o locului. Încerca să dea din picioare pentru a împinge greutatea la o parte, dar, într-un fel, Tamani știa că acele câteva secunde prețioase aveau să încline balanța în defavoarea ei.

– Nu! urlă el, năpustindu-se înainte și avansând foarte greu prin aglomerația din seră.

Îl auzise – era sigur de asta; dădea din mâini și din picioare și întorcea capul spre el. Dar apoi se liniști și o cuprinseră

spasmele, cârceii otrăvitori o împresurară, iar bluza ei roz păru să sclipească în întuneric când fumul roșiatic o învălui.

Tamani se prăbuși în interior, ca și cum niște lame ascuțite i-ar fi ciopârțit fiecare părticică a corpului pe dinăuntru.

– Ăștia suntem, zise Yeardley îndurerat, făcându-le semn lui David și celorlalte zâne să termine de așezat bucata de piatră. Nu mai putem salva pe nimeni. Blocați ieșirea.

Tamani parcă prinsese rădăcini.

– Nu! urlă el din nou. Zeiță milostivă, nu!

David împinse piatra cu toată puterea.

„Nu cred că-și dau seama; altfel n-ar fi părăsit-o pe Laurel în felul ăsta." Tamani deschise gura să-l avertizeze disperat pe David, dar vorbele îi rămaseră în gât, alungând și ultima rază de speranță.

Nu putuse articula cuvintele.

Nu fusese în stare să spună nimic.

Nu putea să respire.

Nu putea să vadă.

În el se căsca un gol. Trebuia să ajungă la ea – nu putea să trăiască fără ea, nu știa cum. Nu știa cum să inspire și să expire într-o lume în care ea nu mai era.

Niște mâini puternice îl izbiră de perete și dădu cu capul de piatră, iar durerea îl ajută să-și revină puțin și să-și recapete ultimul strop de rațiune. Reuși să clipească și să-și limpezească vederea – să vadă ce era la doar câțiva centimetri în fața lui. N-o cunoștea pe zâna aceea – era un Amestecător ca oricare altul –, însă suferința din privirea lui oglindea propria lui suferință.

– Nu trebuie să te agăți de ea, îi spuse acesta. Iar Tamani își dădu seama că și el pierduse pe cineva drag. Lupta încă nu s-a terminat, adăugă zâna care-l lipise de perete. N-am scăpat încă de zâna rebelă și o să avem nevoie de tine.

„Klea."

Îi furase totul... *totul*.

Avea să se îndrepte în curând spre Palatul de Iarnă; Tamani știa asta. Era singurul pas logic.

Nu mai avea vreme să-i aștepte pe ceilalți. Trebuia să pornească la drum chiar în clipa aceea.

O să-l ucidă, știa asta. Iar Shar nu va mai fi acolo să-l salveze.

Și, cu voia zeiței, va merge atunci la Laurel.

Se strădui să dea din cap și să-și recapete răsuflarea. Să nu se mai certe cu această zână care-l ținea pe loc. Nu voia s-o aștepte pe Chelsea și să trebuiască să-i spună că Laurel murise; să-i vadă fața lui David în momentul în care și-ar fi dat seama ce făcuse. Nu credea că putea suporta să le împărtășească suferința lui.

Zâna din fața lui spuse ceva – Tamani era surd, dar dădu din cap, lipindu-și fruntea de peretele de sticlă, ca și când s-ar fi dat bătut. Dar privirea îi rătăci peste pământurile de afară, abia vizibile în lumina din ce în ce mai slabă. Acoperișul înclinat al serei făcu gazul roșiatic să alunece pe margini. Asta însemna că ușa din față, unde tavanul era cel mai înalt, era un loc sigur. Nu era păzită – cine s-ar fi gândit s-o păzească?

Numai un nebun de legat putea să-și dorească să plece acum.

Tamani se apropie de ușă, încercând să nu atragă atenția și lăsând tot mai multe rânduri de plante în urmă, între el și mulțimea de Amestecătoare. Aproape ajunsese, când băiatul care vorbise cu el mai devreme se uită în spate. Tamani îl privi și el, dar era prea departe, așa că se strecură afară, iar ușa de sticlă se închise în urma lui, stingând vociferările dinăuntru.

Apoi o luă la fugă. Se simțea ușor, imponderabil, ca și când ar fi putut zbura în timp ce călca în noroi și în iarbă; fugea de zidurile cu verdeață ale Academiei, ignorând cu desăvârșire minionii Kleei, care ar fi putut sta la pândă.

Avea s-o ucidă pe Klea.

Ori Klea avea să-l ucidă pe el.

În momentul acela, nici nu mai conta.

*

Pe Laurel o durea tot corpul și își strânse brațele la piept. Abia o scosese pe Mara înainte să cadă la pământ, cuprinsă de o criză de tuse. Apoi veni și Chelsea, care se aplecă peste ea, cu o figură îngrijorată.

– E OK, spuse ea blând. N-ai pățit nimic.

În jurul ei se adunară și alte zâne când Laurel trase adânc aer în piept.

– Acum sunt bine, zise după alte câteva reprize de tuse. Sunt bine.

Dar nu se ridică. Voia să stea câteva clipe întinsă, doar să inspire și să expire. Doar câteva clipe.

Auzi țipete și strigăte dinspre zidul Academiei, dar închise strâns ochii ca să nu mai vadă nimic. Nu voia să asiste la momentul în care aveau să pună lespedea la loc sau să știe câte zâne fuseseră lăsate să moară. Îi era greu și numai să se gândească, așa că rămase întinsă, cu ochii închiși, stăpânindu-și lacrimile până când agitația se potoli. Mai trase o dată aer în piept, își luă inima în dinți și deschise ochii, pregătită să înfrunte realitatea.

– Unde sunt David și Tamani? întrebă Laurel, ridicându-se cu greu în picioare și dându-și la o parte părul de pe față.

– David e acolo lângă zid, răspunse Chelsea arătând cu degetul. Iar pe Tamani nu-l văd în momentul ăsta, dar a ieșit la câteva secunde după tine, te asigur, adăugă Chelsea, care probabil că văzuse spaima care începea să se aștearnă în privirea lui Laurel.

– OK, zise Laurel neliniștită.

„E aici. O să-l găsesc eu."

Pe zidul care separa sala de mese de seră, zânele lipeau cu un pământ cleios din jardiniere crăpăturile din jurul lespezii, pentru a nu lăsa pâcla otrăvitoare să se răspândească. Câteva zâne, bărbați, își dădură jos tricourile și le foloseau

pe post de evantai, nu doar ca să usuce noroiul, ci și pentru a împrăștia eventuali lujeri de fum toxic care era posibil să fi pătruns în seră.

Laurel se uită de jur-împrejurul grădinii la zânele care supraviețuiseră, mai mult de jumătate dintre ele fiind rănite sau inconștiente, și văzu că toate erau murdare de funingine din cap până-n picioare. Ar fi trebuit să fie mândră că erau în jur de o sută de supraviețuitori, dar nu se putea gândi decât la sutele de zâne rămase înăuntru. Sute de morți. Lăstari, profesori, colegi de clasă și prieteni. Dispăruți cu toții.

„Prieteni."

– Chelsea, unde-i Katya? Laurel cercetă grădina cu privirea, căutând un păr blond și un tricou roz ca ale ei. Unde e?

Laurel se ridică pe vârfuri, gândindu-se că, dacă s-ar fi uitat mai bine, sigur ar fi găsit-o pe prietena ei.

– N-n... n-am văzut-o, răspunse Chelsea.

– Katya! strigă Laurel, învârtindu-se pe loc. Katya!

– Laurel. Yeardley îi cuprinse brațele și vocea lui îi răsună în urechi. N-a reușit să iasă. Îmi pare rău.

Katya. Moartă. Laurel îl auzi ca prin ceață pe David venind lângă ea și-i simți mâna atingând-o ușor pe braț.

– Nu, spuse ea în șoaptă – dacă ar fi spus prea tare, totul ar fi devenit adevărat.

– Îmi pare rău, repetă Yeardley. Am încercat... am încercat s-o conving să se salveze pe ea, dar știi cum e Katya; n-ar fi făcut așa ceva.

Laurel încercase până în acel moment să fie tare, dar imaginea proaspătă a chipului Katyei în minte – zâmbetul, hotărârea cu care acționase pe balcon – era prea mult. Se prăbuși în brațele lui Yeardley și începu să plângă, udându-i umerii în timp ce o ținea în brațe.

– O să ne fie cumplit de dor de ea, îi murmură el la ureche.

Laurel se dezlipi de cămașa lui Yeardley.

– Am s-o ucid, zise ea, cu o ură care nu părea a ei.

În sufletul său se aprinse o scânteie de furie, iar Laurel o lăsă să mocnească, să se înteţească. Mai întâi Shar, acum Katya... Pentru prima oară în viaţă, Laurel îşi dădu seama că îşi dorea sincer ca cineva să moară; îşi dorea cu atâta ardoare, încât ar fi sugrumat-o pe Klea şi cu mâinile goale, dacă ar fi trebuit...

– Laurel. Vocea blândă şi pătrunzătoare a lui Yeardley o făcu pe Laurel să-şi vină în fire. Se uită la profesorul ei de noţiuni fundamentale. Laurel, tu nu eşti o războinică.

Avea dreptate. Dar mai conta oare? Terenul din jurul Academiei era, practic, plin de puşti în momentul ăsta; tot ce trebuia să facă era să-şi aleagă una şi s-o împuşte pe Klea în spate. Ar fi fost la fel de uşor ca la vânătoare.

– Am văzut doar ce-ai reuşit să faci. Tu nu eşti o distrugătoare. Eşti mai puternică de-atât.

„Ce e mai puternic decât distrugerea?" Laurel văzuse cu ochii ei ce însemna forţa. Tamani era plămădit din ea. Yuki era atât de puternică, încât aproape că-i omorâse pe toţi. Klea era chiar mai puternică – îl învinsese pe Shar, despre care Laurel credea că e imbatabil. Până şi Chelsea şi David puseseră umărul şi respinseseră invazia a sute de troli într-o singură după-amiază. Până în ziua aceea, Laurel nu făcuse decât să fugă.

– Tu eşti o vindecătoare, Laurel; mereu ai fost. Şi, chiar dacă acum eşti mânioasă, tu nu eşti aşa cu adevărat.

– Dar aş putea fi, insistă Laurel. Aş putea s-o fac.

– Nu, n-ai putea, zise calm Yeardley. Nu în felul ăsta. Şi asta nu înseamnă că eşti slabă, Laurel. E tot un fel de putere – aceeaşi care te face o atât de grozavă Amestecătoare, aşa cum Callista n-ar putea fi niciodată. Oricine poate smulge o floare, Laurel. Adevărata putere e a celui care dă viaţă.

Spunând acestea, îi strecură ceva în palmă. Laurel se uită în jos la floarea de un roşu aprins – castilleja. Mama

ei o numea pensulă indiană; creștea și aici, și în lumea oamenilor. Preparată corect, putea deveni una dintre cele mai puternice plante tămăduitoare din Avalon.

Furia lui Laurel se potoli, lăsând în urmă o durere adâncă și searbădă. Dar tristețea îi era cunoscută: cu tristețea se putea descurca. Nu o transforma, așa cum o făcea furia. Putea rămâne ea însăși, simțind totuși durerea mistuitoare.

Cu Chelsea și David în stânga și-n dreapta, ținând-o pe după umeri, Laurel își recăpătă curajul de a privi Academia – casa ei din Avalon. În spate nu se vedea nicio flacără, însă otrava roșie a Kleei curgea pe acoperișul sălii de mese, învăluind întreaga seară. Vălătuci de fum negru și gros se rostogoleau încă pe zidurile de piatră, contopindu-se într-o ceață întunecată ca niște nori de furtună, care trecea pe deasupra ei. Nu era sigură că se va mai putea uita vreodată la Academie fără să-și amintească de felul în care fusese devastată.

– Și prietenul tău Tam a fost distrus, zise Yeardley, rupând tăcerea. A încercat să ne oprească să închidem zidul, dar nu mai aveam ce face. Au murit cu toții.

Laurel încuviință în tăcere din cap și lacrimile i se prelinseră pe obraji privind în depărtare.

– Urăște să se dea bătut, zise ea. Dar unde o fi?

Ca un răspuns la întrebarea ei, câteva zâne veniră alergând la Yeardley.

– Zâna de primăvară... a plecat, zise una dintre ele gâfâind.

– A plecat? întrebă Yeardley, și în vocea lui era prima oară când se simțea panica.

– Când ați închis zidul a luat-o razna, zise alta. N-am mai văzut pe nimeni în asemenea hal. Am crezut că l-am liniștit, dar, când nu m-am mai uitat la el, a fugit. S-a strecurat pe

ușă afară și a sărit gardul. Făcu o pauză. Cred că a pierdut pe cineva acolo înăuntru.

– Dar de ce ar...? Laurel se uită în jos la bluza ei roz și răspunsul îi tăie răsuflarea. A confundat-o pe Katya cu mine, șopti ea.

– O, nu! spuse Chelsea, strângând-o pe Laurel de braț. S-a dus după Klea.

– O s-o omoare, zise Laurel.

– Sau ea pe el, spuse Chelsea, albă la față.

– Există vreo ieșire acolo? întrebă Laurel, întorcându-se ca să se uite-n jur.

– Jos, în colțul ăla, răspunse Yeardley, arătând cu degetul. Dar, Laurel, eu zic să nu te duci. Ce crezi că poți tu să faci?

– Nu știu, spuse Laurel. Ceva. Se întoarse spre David. Vii cu mine? Nu avea niciun drept să-l întrebe, însă avea nevoie de el. Ușa din față e încă sigură... știu și eu, după tot ce s-a-ntâmplat...

– Sigur că vin, răspunse el, luându-și imediat sabia de unde o înfipsese.

– Chelsea...

– Nici să nu te gândești, spuse Chelsea, ridicând mâna. Vin.

Nu era vreme de ceartă, mai ales din cauza unui lucru pe care Laurel știa că l-ar fi făcut și ea – de multe ori o făcuse – în locul lui Chelsea.

– Atunci, să mergem! spuse Laurel dând din cap. N-avem timp de pierdut.

*

Încetinind doar ca să se poată afunda în pădure fără să fie auzit, Tamani grăbi pasul când ajunse la adăpostul copacilor, recuperând repede timpul pierdut. Klea și suita ei schimbaseră brusc direcția spre Palatul de Iarnă, dar

n-aveau să ajungă acolo înainte să-i prindă din urmă. Încă zece secunde și era gata de atac.

Nouă...

Cinci...

Doi...

Unu...

Tamani se avântă printre copaci, învârtindu-și sulița, cu un strigăt sălbatic despre care nu știa de unde venise. Două zâne în negru căzură răpuse de sulița cu vârfuri strălucitoare de diamant; alta se prăbuși la pământ. După ce doborî ambele gărzi de corp, Tamani se repezi la Klea. Scoțând un țipăt de uimire, ea ridică o mână ca să se apere; hainele sale din piele groasă și neagră amortizară lovitura, dar lui Tamani i se păru că aude un trosnet în brațul Kleei.

Păcat că nu era mâna dreaptă.

Klea scoase un pistol și-l îndreptă spre el, dar Tamani era pregătit și, lovind cu piciorul, făcu să-i zboare arma din mână cât colo. N-avea de gând s-o lase să trișeze; de data asta, era care pe care, iar cel mai bun avea să câștige.

– Tamani!

Cu coada ochiului, Tamani o zări pe Yuki, care arăta aproape uman în blugi și un maiou care-i lăsa floricica de pe spate să respire. Strigătul ei îi distrase atenția, iar Klea profită și îl lovi în obraz cu tocul ei de oțel. Tamani făcu un salt în spate, după care o prinse pe Klea de picioare și-o trânti. Când își ridică sulița să atace, mai primi o lovitură, de data asta în genunchi. Era imun la loviturile ei, dar, împingându-l, avusese răgaz să se ridice în picioare.

Câteva zâne-gardian urmăreau lupta cu pistoalele îndreptate spre el; Tamani se îndoia că aveau să riște să tragă câtă vreme stătea atât de aproape de Klea. Câteva încercaseră să intervină cu cuțite, dar Tamani le atacă cu sulița, atingând-o pe una care nu se ferise la timp.

Deși Klea își proteja brațul fracturat, era destul de rapidă cu celălalt. Reuși să scoată un cuțit, cu care lovi sulița lui Tamani când o îndreptă spre gâtul ei, dar nu făcu decât să devieze lovitura, iar sulița i se înfipse adânc în umăr. Din rană îi curgea sevă, dar Klea nu dădea nicio atenție.

– Yuki, strigă ea cu o voce aspră și autoritară. Fă și tu ceva!

Tamani o văzu pe Yuki ridicând mâinile și făcând un mănunchi de rădăcini de copac să iasă din pământ și să se înalțe în văzduh, așa cum făcuse și Jamison în Grădina Porții. Rădăcinile groase și pline de pământ se năpustiră spre Tamani, care se pregăti sufletește pentru plesnitura înțepătoare, așteptând-o aproape cu seninătate.

Dar nu se întâmplă așa. Rădăcinile încremeniră la câțiva centimetri de el. Când Tamani aruncă o privire spre Yuki, aceasta avea o față crispată, ca și când rădăcinile ar fi atacat-o pe *ea*, nu pe el.

– N-nu pot! strigă ea, încercând parcă să se scuze.

Klea înjură și se repezi la Tamani cu cuțitul, dar fu nevoită să facă un salt în spate când acesta începu să-și rotească aprig sulița-n aer. Tamani avea impresia că privea lupta cumva din afară și simți o forță imensă punând stăpânire pe mâinile lui și aruncându-l spre inamic, cu vârful suliței înainte. Era însetat de dreptate; avea s-o facă să plătească pentru faptele ei. Însuflețit de furie, devenise la fel de puternic ca orice Luptător.

În fața atacurilor lui Tamani, Klea pierdea teren; cuțitul ei nu făcea față suliței pe care o avea el. El îi lăsă cale liberă spre pieptul lui, ofertă pe care nu o putu refuza, și se alese cu o tăietură ușoară de-a lungul umărului rănit, prinzându-i însă gâtul între el și suliță. Apucând sulița cu ambele mâini, o trase pe Klea mai aproape de el, apăsându-i beregata cu sulița. Din reflex, Klea scăpă cuțitul ca să-și ridice mâinile pentru a se elibera.

– Tu, exclamă el, cu mâinile tremurânde, dar cu o luciditate sinistră – foamea de a ucide. Mi-ai luat tot ce aveam, și vei muri pentru asta.

Klea scoase doar un sunet strangulat, iar mintea lui nu reuși să cuprindă spaima care scânteia – pentru prima oară – în privirea ei.

– Nu!

Țipătul lui Yuki spintecă văzduhul, iar universul se opri în loc când auzi un altul.

– Tamani!

Încercă să respire, dar era amorțit, paralizat. Mintea lui refuza să creadă.

– Nu face asta!

Mai aproape acum. Trebuia să se miște. Trebuia să vadă.

Capitolul 19

– Tamani, stai! strigă Laurel, fără să știe sigur ce își dorea cu adevărat; după tot ce făcuse, Klea merita să moară... nu-i așa?

„Răspunsuri", își spuse ea. „Avem nevoie de răspunsuri."

Laurel mai mult îl simți pe David ajungând în spatele ei și făcu ochii mari când gardienii ridicară armele și le îndreptară spre ea.

– Nu!

Țipătul lui Tamani îi răsună în urechi, dar, când începură împușcăturile, David se aruncă în fața ei. Laurel fugi și aproape că dădu peste Chelsea, care stătea ascunsă după un stejar cu trunchiul gros. Laurel rămase lângă ea în timp ce David era asaltat de gloanțele gardienilor, care spulberau liniștea din jur. David nici nu se clintea măcar; se uita doar în jos, la gloanțele care cădeau în țărână.

Laurel își luă inima-n dinți să arunce o privire și o văzu pe Klea scăpând din strânsoarea lui Tamani și luând ceva de jos. În timp ce-și îndrepta pistolul semiautomat spre pieptul lui David, Tamani profită de ocazie ca să fugă la Laurel, alunecând lângă ea în țărână și strângând-o la piept, cu degetele tremurând de emoție.

– Presupun că dacă ți-ai adus prietena aici, să-mi salveze viața, ar trebui să uit că mi-ai făcut ziua asta al naibii de neplăcută, zise Klea sec, după care ținti și apăsă pe trăgaci.

Laurel și Chelsea își astupară urechile, iar Tamani încercă să le protejeze cu corpul său, în vreme ce David părea amuzat. Își puse mâna liberă în șold, uitându-se la grămada de gloanțe care se înălța la picioarele lui.

Klea prinse ideea și se lăsă păgubașă, băgând cu grijă pistolul în tocul de la mijloc.

– David Lawson, zise Klea lent. Ți-am văzut mașina în Orick și mi-am închipuit c-a venit Laurel cu ea, dar, trebuie să recunosc, sunt foarte surprinsă să te găsesc aici. Nu au mai călcat oameni în Avalon...

– De o mie de ani. Să știi că mi s-a tot spus chestia asta.

– Da, mă rog, probabil că și asta e una dintre minciunile lor, zise Klea. Aproape nimic din ce-ți spun zânele de pe-aici nu e adevărat.

– Sabia asta e adevărată, o contrazise David, apropiindu-se de ea. Ai văzut doar cum au picat gloanțele.

– Și văd că vii spre mine, și știu ce ai de gând. Dar ascultă la mine, omule. Eu sunt singurul motiv pentru care Barnes nu v-a omorât pe tine și pe Laurel toamna trecută, așa că-mi ești dator.

– Îți sunt dator? Mai știi ce i-ai spus lui Shar când ți-a zis la fel de dimineață?

Laurel îl simți pe Tamani crispându-se lângă ea.

– O pierdere tragică, zise Klea fără să clipească. A fost probabil cel mai bun luptător pe care l-am întâlnit vreodată. Dar s-a aflat de partea greșită a istoriei, David. Toată insula asta e așa. Uită-te-n jur! E un paradis fragil, cu oameni frumoși din naștere, cărora nu le lipsește nimic și care-și irosesc potențialul uriaș pe diferențe sociale mărunte.

– Vorbești ca la școală, răspunse David.

Yuki râse, părând surprinsă de ironie, și-și duse mâna la gură; dar Klea nu se lăsă.

– Gândește-te ce-ar putea oferi acest loc lumii întregi, David. Și întreabă-te de ce nu o face. Zânele se ascund,

pentru că se cred mai bune, mai curate, superioare. Iar după ce acest conflict se va-ncheia și le vei da sabia înapoi, tu ce vei fi? Un erou? Poate că-ți dorești să crezi asta, dar în adâncul sufletului știi adevărul. O să fii din nou un om mărunt, inferior, prea puțin important pentru a fi băgat în seamă. Și asta după tot ce-ai făcut pentru ele, după toți trolii pe care i-ai ucis?

David încerca să rămână impasibil, dar până și Laurel vedea durerea pe care o avea în ochi.

– Ai măcar vreo idee câți ani de coșmar ai câștigat astăzi? zise Klea, învârtind cu bună știință cuțitul în rană. Și pentru ce? Pentru o specie care te va arunca la gunoi după ce nu va mai avea nevoie de tine.

Văzând că David nu-i răspunde, Klea continuă:

– Dacă vrei să fii cu adevărat erou, ar trebui să mă ajuți să pun pe picioare locul ăsta. Avalonul e distrus. Avem nevoie de o viziune nouă, de un nou conducător.

– Doar n-are de gând să-nghită toate rahaturile astea, nu? șopti Tamani, dar Chelsea doar ridică din sprânceană.

– Cine? *Tu*?! Haida-de, zise David.

Chelsea îi aruncă lui Tamani un zâmbet triumfător.

Klea oftă, dar păru mai mult plictisită decât dezamăgită.

– Ei bine, să nu zic că n-am încercat. Bucură-te de momentul tău de glorie, David; se va sfârși înainte să apuci să-ți dai seama. Acum chiar trebuie să plecăm. După cum spun oamenii: „Avem chestii mai importante pe cap."

– Nu te las să treci, zise David, tăindu-le calea, în timp ce Tamani se ridica și el în picioare.

Klea își scoase ochelarii de soare și și-i puse pe cap, jucându-se cu degetele în păr ca și când n-ar fi avut altceva mai bun de făcut. Era ciudat s-o vezi fără veșnicele ei lentile negre – să-i vezi ochii verzi-deschis cu gene negre, dese, care-i dădeau chipului ei o frumusețe care intra în contradicție cu orice altceva legat de ea.

– David, ar trebui să joci pocher mai des; blufezi ca un copil. Să știi c-am auzit de legenda Excaliburului – care pare să fie ce ai tu în mână acolo – și bănuiesc, după felul în care tragi de timp, că ceva din puterile pe care le are te împiedică, de fapt, să-mi faci rău cu el. Așa că, acum, voi trece pe lângă tine. Oprește-mă, dacă poți, glumi ea sec, după care se întoarse să o ia spre Palatul de Iarnă, scoțându-și din nou pistolul.

Excaliburul luci când David îl roti în direcția Kleei. Ea nici măcar nu tresări.

Dar lovitura nu era pentru ea.

Cu un zăngănit, sabia trecu prin pistolul pe care îl avea în mână, iar apoi David se întoarse și termină rapid și cu pistoalele soldaților ei. De uimire, câțiva făcură un salt în spate ca să-și salveze pielea, fără să-și dea seama că ținta erau *armele* lor. Unii încercară să tragă din nou în el, dar, în final, se aleseră cu pistoalele retezate în două. Butoaie, paturi și arcuri metalice zăceau împrăștiate în țărână, alături de alămuri distruse și gloanțe care nu-și găsiseră ținta.

Tamani profită de haosul din jur și ieși dintre copaci, repezindu-se la Klea, căreia îi răsuci brațul la spate și-i lipi din nou sulița de gât; însă ea îl lovi cu piciorul și Tamani țipă când tocul îi atinse genunchiul. Laurel strânse din pumni de frustrare, urându-se pentru că nu putea face nimic care să nu-l încurce pe Tamani.

– Oprește-te! răcni Yuki, întinzând spre David un braț cu palma întinsă și degetele răsfirate.

Își strânse apoi degetele în palmă și din pământ ieșiră trei rădăcini care se înălțară până la pieptul lui David, într-o explozie de pământ și de piatră. Rădăcinile crescură brusc până la el și Laurel auzi un țipăt strangulat din gâtul lui Chelsea, dar, imediat ce îl atingeau pe David, rădăcinile se uscau și se prăbușeau la pământ.

Yuki pufni și întinse mâinile spre iarba de la picioarele ei, iar rădăcinile intrară la loc în pământ, împrăștiind o ploaie de firimituri de pământ în jur. Ea se uită spre Klea, pe care Tamani o îngenunchease acum și o ținea aplecată, apăsând-o cu sulița pe spate.

– Chelsea, șopti Laurel, fără a-și lua ochii de la Yuki, stai aici. Hai s-o luăm prin surprindere. E singurul lucru care ne-a mai rămas de făcut.

În afară de David, Chelsea era singura care o putea lua prin surprindere pe zâna de iarnă, singura pe care Yuki nu o putea simți de la distanță. Se folosiseră de avantajul ăsta ca s-o captureze la bal – cu o seară în urmă, își dădu seama Laurel, deși i se părea că trecuse o veșnicie de-atunci – și poate mai mergea o dată. Chelsea încuviință din cap când Laurel se ridică.

– Yuki, zise Laurel ducându-se timid spre ea, cu mâinile la vedere.

– Rămâi unde ești, Laurel, spuse Tamani, încordat.

Dar Laurel clătină din cap. Yuki era prea puternică pentru ca Tamani să poată lupta împotriva ei fără ajutorul lui Jamison. Poate că Laurel reușea să-i vină de hac.

– Te rog, nu cred că vrei asta cu adevărat. Ai stat cu noi – cu noi toți – în toate aceste patru luni. Niciodată n-am vrut să facem rău cuiva, cu atât mai puțin să ucidem. Da, Avalonul are problemele lui, dar merită să faci asta?

– Omoar-o, Yuki, îi porunci Klea.

Bărbia lui Yuki începu să tremure.

– E o societate construită pe minciuni, Laurel. Nici nu știi ce fac ei în secret. E pentru binele majorității, pe termen lung.

– Cine zice asta? întrebă Laurel tăios. Ea? Arătă spre Klea, care se zbătea încă să scape din mâinile lui Tamani. Am văzut cum se poartă cu tine. Nu e nici bună, nici puternică; e doar

o bătăușă speriată. A *ucis* toate zânele alea de la Academie. Sunt *moarte*, Yuki.

Yuki se uită cu suspiciune la ea.

– A fost un simplu incendiu, Laurel.

– Și gazul roșu? Aproximativ o mie de zâne de toamnă au murit din cauza ei – fără să mai pomenim de zânele omorâte de troli.

– Nu sunt moarte, doar adormite.

Lui Laurel îi căzu fața și se întoarse spre Klea.

– Nu i-ai *spus*?

– Habar n-am despre ce vorbești, răspunse imperturbabilă Klea.

– Despre fumul roșu. Știu la ce folosește, zise Laurel.

Zânele muriseră. Ea știa asta; Klea știa. Și o mințise pe Yuki.

– Yuki, trebuie să mă asculți – nu noi te mințim. *Klea* te minte. După foc, a trimis o chestie roșie care a *ucis* tot ce i-a ieșit în cale. Nu a adormit, a ucis. Nu e așa cum crezi tu. E o criminală.

Yuki se uită chiorâș la ea, iar Laurel îi citi în privire că se hotărâse deja.

– Mi-a zis c-o să spui asta, mărturisi Yuki încet. Se întoarse și se uită la Tamani. Apoi zise atât de încet, încât Laurel abia o auzi: Îmi pare rău.

Rădăcinile țâșniră iarăși din pământ, formând o colivie neagră, acoperită cu mușchi, în jurul lui Laurel. Apoi pământul din jurul lui David se retrase cu ajutorul a milioane de filamente vegetale, creând un șanț ca o gogoașă goală în mijloc – prea mare pentru a putea sări peste el fără să-ți iei avânt din fugă și prea adânc pentru a putea ieși cu ușurință.

– Uită-l! răcni Klea. Nu mai poate face nimic.

Yuki se întoarse și se uită la mentorul ei și la Tamani, iar după o clipă de ezitare, strânse din pumni.

– Tamani! strigă Laurel înainte ca niște rădăcini groase să țâșnească de sub el, să-i azvârle sulița cât colo și să-l pună în genunchi, țintuindu-i încheieturile de pământ.

– Nu-i face rău, zise Yuki în momentul în care Klea scoase un cuțit dintr-o teacă ascunsă. Hai să plecăm, și gata.

Dar dinspre cărăruie se auzi o voce cunoscută:

– De data asta, ai mers prea departe.

Capitolul 20

Toate privirile se întoarseră spre silueta care urca pe potecă șchiopătând și care se sprijinea într-un baston superb de abanos.

– Jamison! strigă Laurel.

Era tras la față și părea că mai mult se târa decât mergea. Yuki și Klea rămaseră o clipă înmărmurite. Șanțul care-l înconjura pe David se astupă de la sine, iar colivia lui Laurel reintră în pământ, împreună cu legăturile lui Tamani. Tamani o atacă pe Klea – gardienii rămași erau confuzi, iar unul dintre ei părea că încerca să-și repare pistolul distrus, cu toate că se vedea de la o poștă că era imposibil de reparat. Laurel alergă spre Jamison și-l luă de braț, înainte să-i treacă cuiva prin minte s-o oprească.

– Te-ai trezit, spuse ea într-un suflet.

– M-am trezit cât am putut, pentru moment, răspunse el zâmbindu-i obosit, după care o bătu încetișor pe umăr. Dar eu zic să rămâi mai în spate, dacă poți.

Laurel șovăi, dar se dădu înapoi. Jamison ridică o mână, cu un aer firesc, iar o rădăcină groasă de stejar apăru din senin și se opri, cu o plesnitură, în palma lui. Laurel se întoarse să se uite la Yuki, cu mâinile întinse și tremurând din toate încheieturile. Nu-și dădea prea bine seama dacă fața acesteia exprima teamă, furie sau sforțare. Probabil câte puțin din toate.

Un foșnet de frunze se auzi dinspre locul în care stătea ascunsă Chelsea și Laurel își dădu seama că se pregătea să iasă de după copac.

– Destul! răcni Laurel cât de tare putu și, cu toate că nimeni nu se retrase, se opriră cu toții. Pentru o clipă. Toată lumea pe loc, adăugă ea, aruncând o privire spre copacul după care Chelsea, slavă zeiței, stătea încă ascunsă.

Cu toate că Jamison le venise în ajutor, Laurel tot nu îndrăznea să renunțe la singurul ei avantaj secret, deși știa cât de greu îi era prietenei sale să privească totul și să nu poată face nimic.

Timpul în care rostise acele cuvinte era tot ce-i trebuia. Klea izbucni într-un râs forțat după ce reuși să scape de Tamani, iar Yuki se apropie tot mai mult de Jamison.

– De când mă știu, destinul meu a fost să te înfrunt pe tine, zise Yuki pe un ton calm în momentul în care David se duse lângă Laurel, stând cu sabia ridicată ca un scut uman între ea și gărzile care înaintau tot mai mult.

– Subtil, șopti el din colțul gurii.

– A funcționat, răspunse Laurel, uitându-se din nou la Yuki, care se apropia din ce în ce mai mult de Jamison.

– Să mă înfrunți? Ce fel de destin e ăsta? întrebă Jamison calm.

– Am fost creată s-o răzbun pe Klea, răspunse Yuki. Ăsta a fost singurul meu scop pe lume.

– N-ai cum să crezi asta, zise Jamison, iar Laurel se minună câtă fermitate și blândețe, totodată, erau în cuvintele înțeleptei zâne.

– De ce n-aș crede? întrebă Yuki, încruntându-se.

Își întinse mâinile în față, iar pământul de sub picioarele lui Jamison se dechise cu un trosnet, mai-mai să-i înghită pe Tamani și pe Klea, fiecare chinuindu-se să-l împingă pe celălalt.

O plasă din fire de iarbă șuieră prin aer și îl prinse pe Jamison, chiar înainte să cadă, țesând un pod compact, incredibil de solid, peste groapa pe care Yuki o făcuse sub el.

– Viața nimănui n-ar trebui să se învârtă în jurul unui singur țel, mai ales dacă nu e ales de bunăvoie, spuse Jamison fără a șovăi o clipă. Yuki, tu *cine* ești, de fapt?

Yuki se uită la Klea, care scosese din nou cuțitul, repezindu-se la Tamani.

– Yuki, tu...

Dar cuțitul atinse gâtul lui Tamani, împiedicându-l să mai continue.

– Ar fi trebuit să mori din clipa în care ai intrat în raza vizuală a luptătorilor mei, șuieră Klea, în timp ce Tamani se chinuia să nu lase cuțitul să-i străpungă pielea. Yuki ar fi putut să te ucidă pe loc.

– Am zis să-mi încerc și eu norocul, răspunse Tamani, îndepărtându-și cuțitul de la gât și recuperându-și sulița.

– E o miză mică. Ai avut noroc.

Cuțitul Kleei se izbi de sulița lui Tamani iar și iar, și Laurel își dădu seama că vânătorul de troli de odinioară nu mai încerca să-l ucidă pe Tamani acum, ci voia doar să treacă de el și să-l atace pe Jamison. Dintr-odată, ca treziți din somn, gardienii ei întoarseră capul brusc și făcură stânga-mprejur de lângă David și Laurel, grăbindu-se să-și ajute stăpâna.

– Oprește-i, David! strigă Laurel.

– Nu-i pot răni, răspunse el.

– N-nu cred că ei știu asta, șopti Laurel.

Ceva nu era în regulă cu gardienii ăștia. David le blocă drumul, ținând sabia într-o poziție amenințătoare. Ei ezitară, iar Laurel reuși să mai prindă o frântură din dialogul dintre Jamison și Yuki.

– Nu te purta de parcă ți-ar păsa de mine, Luptătorule! spuse Yuki pe un ton batjocoritor, descriind cu mâna un cerc deasupra capului. Și de Klea ai pretins că-ți pasă, și știu cum s-a terminat!

Lăsă mâna jos, o îndreptă spre el și în direcția lui Jamison zbură ceva.

– Chiar știi? întrebă Jamison, ducându-și din reflex mâna la față, ca și când ar fi vrut să alunge un fluture, și o sută de așchii de lemn căzură la picioarele lui, fără să-l rănească. Pentru c-aș fi curios mai mult s-aud ce ți-a spus Callista.

– Taci din gură, moșule! urlă Klea, iar Tamani icni când îi dădu un dos de palmă peste tăietura pe care i-o făcuse pe obraz de dimineață; o lovi și el cu sulița peste mâna ruptă, smulgându-i un țipăt de durere.

– Ea nu mai e Callista, zise Yuki sec, atentă la Jamison și abia uitându-se la cei doi.

În timp ce David ținea gărzile Kleei la distanță, Laurel se uită în spatele lui Yuki și se întrebă pentru o clipă dacă putea s-o atace de la spate. Îi aruncă o privire lui Jamison, dar el clătină din cap aproape imperceptibil.

– Pentru mine, întotdeauna va fi Callista. Și știi de ce? întrebă Jamison, cu ochii din nou la Yuki.

Aceasta șovăi, dar Jamison nu așteptă să-i răspundă.

– Deoarece Callista era o fată bună, plină de speranțe și de visuri și, mai presus de toate, de *strălucire*, zise Jamison. Iar eu vreau să rămân cu asta în minte, nu cu creatura care a devenit.

– Tu ai plămădit această creatură. Iar ea, la rândul său, m-a făcut pe *mine*.

Unul dintre copacii de pe marginea drumului – slavă zeiței că nu cel după care se ascundea Chelsea – se îndoi de la jumătate, trosni cu puterea unui tunet și căzu ireal de rapid peste Jamison.

– Mulțumesc, draga mea, zise Jamison oftând când copacul zbură peste capul lui. Trebuie să mă așez. Trunchiul uriaș se prăbuși peste ceea ce mai rămăsese din drumul spre palat și se opri exact în spatele genunchilor lui Jamison. El se așeză pe trunchi, gemând ușor. Îți spun sincer, Laurel și Rhoslyn puteau să reducă doar o mică parte din efectul poțiunii. Asta știu bine, dar cam atât.

Chipul lui Yuki se înroși de furie, iar ea își întinse brațele în lateral și apoi în față, cu un vâjâit puternic. Laurel fu nevoită să se țină de un copac ca să nu fie luată pe sus de tornada de plante care începu să se rotească aprig în jurul celor două zâne de iarnă, sechestrându-le.

Laurel aruncă o scurtă privire prin haosul de crengi și de frunze, dar nu putu să vadă nimic prin vârtejul acela artificial. Rafalele îi făcură pe Klea și pe Tamani să se lase la pământ; părea că Tamani își pierduse din nou sulița, iar acum, neînarmați, începură să se lupte corp la corp. Laurel nu-și dădea seama, de fapt, dacă se luptau sau se țineau unul pe celălalt să nu fie luați pe sus de vântul puternic. David rămăsese în picioare și nu avea nicio problemă; aschiile și rămășițele de frunze îl ocoleau pe el și împrăștiau gărzile fără minte ale Kleei pe iarbă. David trebuia să-și asigure spatele, așa că își învârti sabia de câteva ori pentru a le aduce iarăși laolaltă, ca și cum ar fi mânat o turmă de pisici.

Vijelia se domoli la fel de repede cum începuse, și nici Jamison sau Yuki nu părea să afectat în vreun fel. Cu un țipăt sugrumat, Yuki își împreună brațele în față și din pământ țâșni un nou mănunchi de rădăcini, împresurându-l pe Jamison. Dar acesta se uită fix în pământ, iar rădăcinile se uscară brusc.

– Mi-am dorit ca acea Callista să nu dispară – să-i îndrum pasiunea și inteligența în așa fel încât să devină o forță care să lupte pentru binele Avalonului.

– *Binele* Avalonului? Ai fi transformat-o într-o marionetă!

– În schimb, a făcut din *tine* una.

Lui Yuki i se tăie răsuflarea, așa că trebui să închidă și să deschidă gura câteva secunde înainte de a spune ceva.

– Eu nu sunt o marionetă, zise ea, iar vocea îi tremura ușor.

– Nu ești? întrebă el. Atunci termină cu povestea asta. Abandonează lupta asta inutilă. Du-te la Tamani și spune-i că-l iubești. La urma urmei, nu asta îți dorești *cu adevărat*?

Tamani ridică surprins capul, iar Klea profită de ocazie ca să-i răsucească la spate brațul rănit. El țipă de durere, dar începu s-o lovească cu picioarele în spate și amândoi căzură la pământ.

Bărbia lui Yuki începu să tremure la auzul vorbelor lui Jamison și ochii i se umplură de lacrimi.

– Un adevărat erou îi pune pe alții pe primul loc, îngăimă ea.

– Un adevărat erou știe că dragostea e mai puternică decât ura.

Ea clătină din cap.

– O iubesc pe Klea. E mama mea.

– N-o iubești, ți-e frică de ea, zise Jamison. Și nu e mama ta.

– Ea m-a făcut.

– Asta nu înseamnă că ți-e mamă. Mama lui Laurel, de exemplu, o iubește, chiar dacă n-a făcut-o ea. Laurel se simți mândră de părinții ei umani. Klea te iubește pe tine? întrebă Jamison atât de încet, încât Laurel abia îl auzi.

– Yuki! strigă Klea disperată, dar Tamani îi astupă gura cu brațul și se strâmbă apoi de durere, ceea ce însemna pesemne că-l mușcase.

– Sigur că da, răspunse Yuki cu tremur în glas.

– Dacă m-ai lăsa pe mine în pace, dacă ai renunța la planul ei, la tot, în clipa asta, crezi că te-ar mai iubi?

În loc de răspuns, Yuki își ridică mâinile în față și împinse aerul, ca și când ar fi dat la o parte o barieră invizibilă, stârnind un val de iarbă și pământ, care se năpusti la Jamison pentru a-l zdrobi.

Jamison se uită livid și obosit la valul de pământ, făcându-l să încremenească cu un simplu gest.

Yuki scoase un țipăt amar, de frustrare, care spintecă văzduhul. Valul începu să se onduleze din nou încet, foarte încet.

Apoi mai repede.

Apoi se înălță ca un tsunami și Laurel gemu de frică în momentul în care ajunse la trunchiul pe care stătea Jamison.

Valul de pământ se despărți în două și trecu de Jamison, spulberând ambele capete ale bușteanului căzut. Jamison stătea în continuare pe ceea ce mai rămăsese din stejar, respirând greu, fără să fi pățit însă ceva.

– Am nedreptățit-o pe Callista, dar nu cum crede ea.

– Cum altfel ai fi putut s-o nedreptățești? întrebă Yuki. Ai mințit-o, după ce ai făcut-o să aibă încredere în tine și i-ai promis c-o vei proteja. Dar n-ai făcut-o. Ai trădat-o și ai votat să fie exilată.

Klea ridică rapid capul și încremeni la auzul acelor vorbe, încetând să se mai zbată în mâinile lui Tamani, care îi imobilizase brațele deasupra capului.

Lui Laurel i se tăiase răsuflarea așteptând răspunsul lui Jamison.

– Nu-i adevărat, o contrazise Jamison ridicând glasul, care răsună aproape în toată pădurea.

– Minți, strigă Yuki.

Valuri de pământ se ridicară în cercuri, unele după altele, din dreptul lui Yuki, aruncând cu noroi și trântind-o pe Laurel la pământ, iar ea își înfipse degetele în iarbă, ca să nu fie măturată cu totul. Tamani nu avu nici el încotro și trebui s-o abandoneze pe Klea, ca să nu fie aruncat cât colo.

– Yuki, termină odată! îi porunci Jamison cu asprime, iar pământul se liniști. Jamison se ridicase în picioare acum, lăsându-se în baston și uitându-se la Yuki mânios. N-am votat pentru exilarea Callistei.

– Mie mi-au spus că votul a fost unanim, strigă Klea, ridicându-se în genunchi înainte ca Tamani s-o prindă, cu fața schimonosită de furie. Ai știut că nu eram o zână malefică; ai știut asta! Și totuși ai votat să mă sterilizeze și să mă dea afară.

Laurel scrâșni din dinți. Nu-și putea imagina de ce-ar fi mințit Klea cu asta și nu putea suporta să audă că Jamison votase pentru așa ceva – Jamison, care întotdeauna îi sprijinise pe ea și pe Tamani, care îi primise bine pe prietenii ei umani

în Avalon și care îl tratase mereu pe Tamani, o zână de primăvară, cu respect și demnitate.

– *Fiecare* vot al Consiliului e unanim, explică Jamison încet, întorcându-se spre Klea. E unul din secretele puterii pe care o avem – frontul comun. În spatele ușilor închise, majoritatea hotărăște. Dar, odată ce-a hotărât, votul e declarat unanim. Le-am combătut *ore* întregi pe Cora și pe Marion, care era atât de tânără pe-atunci.

Dar Klea clătina din cap și se apropia încet de el.

– Nu te cred.

– Dacă nu mă crezi tu nu înseamnă că nu e adevărat.

– Oricum, nu contează, zise Klea, scoțând un alt cuțit din arsenalul ei aparent nesfârșit și îndreptându-i amenințător vârful spre Jamison. Fie c-ai votat sau nu, ai fost acolo și ai *permis* asta.

– Și-am să regret toată viața, șopti el. Îmi pare rău.

Yuki făcu ochii mari și timpul păru să se oprească-n loc când Jamison și Klea se priviră în ochi, destul de aproape acum unul de altul ca să se atingă. Laurel îi urmărea cu sufletul la gură, așteptând... nu știa nici ea ce. Lângă ea, David își lăsase jos Excaliburul. Până și subordonații ciudați ai Kleei păreau hipnotizați, la fel ca toată lumea.

– E prea târziu pentru regrete, spuse Klea într-un sfârșit și ridică mâna să-l lovească. Când Tamani se năpusti spre ea, Laurel simți mâinile puternice ale uneia din gărzile Kleei luând-o pe sus, iar țipătul ei speriat îi distrase atenția lui Jamison o fracțiune de secundă.

„Nu!" Laurel își stăpâni strigătul, dar era prea târziu. Bușteanul pe care șezuse Jamison începu să se zguduie și să se rotească, punându-l pe Jamison la pământ. Laurel se înfioră văzând că se lovește cu capul de o creangă, care-l aruncă la marginea drumului. Nu se mai ridică de jos.

Tamani o lăsă pe Klea și se întoarse ca să-l lovească-n față pe gardianul care-o ținea pe Laurel; zâna îmbrăcată

în negru, un bărbat, îi dădu drumul ușor. Dar răul fusese deja făcut – Jamison zăcea neputincios pe iarbă, țintuit de o încrengătură de rădăcini. Laurel se așeză lângă el și începu să-i rupă legăturile cu unghiile, care nu făceau decât să-l strângă și mai tare.

– Acum îl terminăm! țipă Klea la Yuki, cu un braț îndoit la piept și cu celălalt învârtind cuțitul.

Yuki ridică o mână, dar Laurel observă că-i tremura. Pieptul tinerei zâne se ridica și cobora vizibil și respira zgomotos, cu dificultate, în timp ce se străduia să treacă la fapte. Laurel se aruncă peste trupul căzut al lui Jamison, deși știa că n-avea cum să-i țină piept lui Yuki.

Tamani se puse în fața Kleei, când Yuki păru să-și vină în fire.

– Yuki, nu face asta, te rog! strigă Tamani.

Klea se repezi la el cu o furie nebună. Tamani o apucă de mâna în care ținea cuțitul și încercă s-o trântească jos, dar ea se folosi de forța lui ca să-l răstoarne și să se urce peste el. Vârful cuțitului era îndreptat acum spre pieptul său.

– Nu! țipă Yuki, iar pământul dintre Klea și Tamani se crăpă în două și se despărți, lipindu-l pe Tamani de sol și împroșcându-i cu țărână pe Laurel și pe David. Ai promis! Ai zis că n-o să-i faci nimic. Ai jurat!

– Taci din gură, copilă! șuieră Klea printre dinți. Sunt în joc lucruri mult mai importante decât amorurile tale de doi bani! Omorâți-i pe toți! urlă ea.

La auzul comenzii, soldații Kleei trecură din nou la fapte, chipurile lor impasibile trezindu-se la viață simultan.

– Nu! țipă Yuki din nou. De data asta, ajunse prin aer la bărbații care-l prinseseră pe Tamani. Din pământ țâșniră plante agățătoare verzi și maronii și se înfășură în jurul soldaților Kleei, de la glezne până la gât. Am făcut tot ce mi-ai cerut, iar ăsta e singurul lucru pe care ți l-am cerut eu *vreodată* în schimb, și *n-o să mă refuzi*!

Laurel privea înmărmurită, neștiind cum să reacționeze la schimbarea bruscă de atitudine a lui Yuki, în timp ce tânăra zână de iarnă alerga la Tamani, care reușise să se ridice în genunchi. Îi puse mâinile pe umeri.

– Tam, avea dreptate Jamison. Te...

– Mucoasă nerecunoscătoare!

David sări s-o dezarmeze pe Klea, dar lama sabiei lui alunecă pe lângă ea când Klea înfipse cuțitul lung și subțire direct în mijlocul inflorescenței albe, mototolite, de pe spatele lui Yuki.

– Yuki! strigă Laurel, îngrozită, și încercă să se ducă la ea, dar David îi bloca drumul.

– Rămâi acolo! îi șopti el.

Tamani se repezi la Klea, iar Yuki căzu la pământ, țipând de durere. Klea îndreptă cuțitul spre pieptul lui Tamani; el făcu un pas într-o parte și o apucă de brațul rupt, forțând-o să vină aproape de el, cu un scâncet înăbușit. Apoi o răsuci și-i aduse mâna cu cuțitul sus, făcând-o să se apese cu propria armă pe gât.

– Predă-te!

Cuvintele lui spintecară văzduhul întunecat.

Pe drum se așternuse liniștea, cu excepția gemetelor înăbușite ale lui Yuki. Laurel abia mai putea să respire.

Klea se prăbuși peste Tamani, înfrântă.

– Dă drumul la cuțit!

Mâna Kleei zvâcni și, pentru o clipă, Laurel crezu că o va face. Dar, cu un răcnet, Klea își duse cuțitul la gât și își crestă propria piele, înfigând apoi vârful cuțitului prin tricoul lui Tamani, în umărul rănit. Luat prin surprindere, Tamani o eliberă și se dădu în spate, iar Klea se clătină, scăpă cuțitul și își apăsă cu mâna rana supurândă.

O singură rădăcină zveltă ieși șerpuind din pământ și se înfășură în jurul gleznelor Kleei, trântind-o în țărână.

Laurel se întoarse și văzu o mână a lui Yuki zvâcnind ușor. Era încă în viață!

Întinsă pe iarbă, Klea izbucni într-un hohot de râs asurzitor, aproape macabru.

– Ei bine, acum putem muri împreună.

– Poate tu, zise Tamani cu răceală în glas.

– Uită-te la rănile tale! spuse Klea cu un calm desăvârșit.

Tamani ezită întâi, dar când Klea îi aruncă o privire cumplită, el își țuguie buzele și trase de gulerul tricoului ca să-și vadă umărul.

– Pe ochiul lui Hecate! șopti el.

Rana se înnegrise pe margini, iar din tăietură ieșeau cârcei negri.

Capitolul 21

– Lasă-mă să văd, zise Laurel grăbindu-se să ajungă la Tamani.

– Nu-l atinge, o avertiză Yuki, pe un ton blând, dar autoritar. O să te năpădească și pe tine.

Yuki stătea în patru labe, iar dâre negre se prelingeau din mijlocul inflorescenței ei și seva îi picura peste petale.

Klea aruncă o privire spre Yuki.

– Ani de educație duși pe apa sâmbetei de o proastă de *Ademenitoare*.

Laurel căscă îngrozită ochii la cârceii negri care începuseră să se adune în jurul rănii lui Tamani. Nu-și dădea seama ce erau, dar păreau incredibil de toxici – asemenea fumului roșu împrăștiat de Klea la Academie. Încă un motiv pentru care se bucura că Chelsea rămăsese în continuare ascunsă, în siguranță. Și Jamison la fel, deși rămânea de văzut cât de în siguranță era.

– E un amestec de care sunt extrem de mândră, zise Klea, văzând fața stupefiată a lui Laurel. Ceva care merită folosit doar când nu mai ai ce să faci, dar pare să fie o ocazie specială. Ar trebui să te simți onorată.

– Ce-i asta? întrebă Tamani, uitându-se în jos la Klea.

– E ca treaba aia roșie de la Academie? întrebă Laurel cu glasul tremurat.

– Vă rog, spuse Klea batjocoritoare, poțiunea aia era mic copil pe lângă asta. Eu nu m-aș agita prea tare, în locul tău, adăugă ridicând din sprâncene și aruncându-i un zâmbet lui

Tamani. Stai jos și relaxează-te, dacă nu vrei să se întindă mai repede.

– Și tu ai.

Laurel văzu negreala răspândindu-se din tăietura superficială de la gâtul Kleei. Un zâmbet viclean apăru pe fața acesteia.

– Numai că, spre deosebire de tine, *eu* am și leacul.

În sufletul lui Laurel încolți o speranță când Klea întinse o mână și scoase două sticlute din zahăr candel pline cu ser. Laurel se repezi la ea, să pună mâna pe ele.

– Nu te grăbi, o opri Klea, retrăgându-și mâna și închizând pumnul peste sticlute. Vreau să mă asculți mai întâi. Și să nu crezi că poți scăpa de asta preparând tu vreun leac, adăugă ea. În afară de viridefaeco, nimic nu te poate salva de toxina asta. Iar prepararea ei te depășește, oricum, chicoti Klea. Depășește pe oricine de la Academie.

„Viridefaeco." Era un cuvânt pe care Laurel îl auzise în prima ei zi de școală la Academie, cu două veri în urmă. Atunci aflase că era o poțiune tămăduitoare pe care nimeni nu mai știa să o prepare – nici măcar Yeardley.

– Ce vrei de la mine? întrebă Laurel.

– Vreau să treci de partea mea, răspunse Klea cu un aer firesc, învârtind cu măiestrie sticlutele între degetele ei agile. Să fii ambasadorul meu.

– De ce-aș face asta? șuieră Laurel.

Klea pierduse! Era pe moarte! Cum de continua să se poarte ca și cum totul decurgea conform planului?

– Adică, în afară de a-ți salva prietenul? Pentru că, la urma urmei, amândouă ne dorim același lucru.

Laurel miji ochii și își încrucișă brațele.

– Nu înțeleg cum ar fi posibil așa ceva.

– Asta pentru că ești un copil superficial și naiv, zise Klea rânjind. Nu vezi decât ce e la suprafață; de-asta mi-a fost așa ușor să te manipulez ani întregi. Mie... și lor.

Klea înclină din cap spre Jamison, care încă zăcea întins pe burtă în iarbă, la marginea drumului.

Laurel strânse din buze la auzul insultelor.

– Eu însă sunt cea mai talentată Amestecătoare pe care a avut-o Avalonul vreodată. Nici măcar tu nu poți nega asta. Am inventat lucruri dincolo de tot ce-și puteau imagina cățelușii ăia plictisitori de la Academie. Uneori chiar lucruri pe care nu doreau să le vadă. Otrăvuri, cum e asta, mai zise ea, arătând spre gâtul ei.

Ce n-au înțeles ei însă este că doar cunoscând otrava poți crea cel mai bun antidot. E-adevărat, adăugă Klea, văzând că Laurel ridică din sprâncene. N-ai decât să zici ce vrei despre otrava pe care m-au ajutat s-o prepar pentru mama ta, dar în perioada aia de cercetare am descoperit formule care să facă pentru oameni ceea ce făceau deja pentru zâne – să trateze orice boală, să vindece orice rană, chiar și să întinerească! Avalonul a uitat cât de multe au oamenii de oferit, ba chiar preferă să uite că aceștia există – și mai mult ca sigur nimeni nu vrea să prepare poțiuni ca să-i ajute pe *ei*.

Consiliul era furios. Mi-au spus c-am sărit calul. M-au catalogat Malefică și m-au exilat. Klea se aplecă. Așa fac ei de fiecare dată. Minciuni, dublă măsură. Avalonul e construit pe înșelăciune – înșelăciune și prejudecată.

Dar Laurel refuza să se lase manipulată de vorbele ei meșteșugite și de jumătăți de adevăr; chiar dacă Klea fusese acuzată pe nedrept, nimic nu justifica prăpădul pe care îl făcuse.

– Așadar, ai decis să-i ucizi pe toți? Cum poate fi mai bine ce faci tu? Toți soldații ăia de la poartă, zânele din Academie.

„Tamani, Yuki", adăugă în sinea ei, dar încercă să alunge gândul înainte s-o cuprindă disperarea. Laurel trebuia s-o facă pe Klea să vorbească întruna. Trebuia să pună mâna pe antidotul ăla.

– Ești prea sensibilă.

Laurel se gândi la cuvintele lui Yeardley și la floarea roșie micuță pe care o avea în buzunar.

– Nu sunt mai sensibilă decât ar trebui să fiu – decât ar trebui să fie orice zână de toamnă.

– Irațională, atunci. Mă consideri un monstru, nu-i așa? Care umblă, pur și simplu, să omoare oameni, strigând în sinea lui: „Uraaa, moarte!" Clătină din cap și zâmbi. Niciodată nu sacrific nimic de dragul de a sacrifica. Zânele de toamnă s-ar fi opus cel mai mult schimbării. Ele nu se simt asuprite și lucrează ca să-și păstreze privilegiile. Li se pare *justificat* să aibă statutul ăsta. Dar acum, că majoritatea nu mai sunt, Avalonul are nevoie de calitățile mele, iar zânele de primăvară și de vară vor fi mai deschise la schimbarea care va veni.

– Ai distrus Academia, laboratoarele, grădinile pline de specii de plante; talentele tale de Amestecătoare nu fac două parale fără toate astea.

– Tu chiar mă crezi proastă, nu-i așa?

Laurel se abținu să zică ceva.

– Una dintre specialitățile mele este crearea efectului întârziat. Am reușit să-mi ascund ani întregi cercetările amestecând poțiuni care, aparent, n-aveau niciun efect – pentru ca mai târziu, când aveau să-și facă efectul, să pară că vina era a vreunei Amestecătoare. Ceața pe care am creat-o în turn e pe termen scurt – se neutralizează chiar acum, în momentul ăsta. Pereții ignifugați vor păstra o mare parte din preparat – ca să nu mai zic de ingrediente. Distrugerile cauzate de fum vor fi mai mari, recunosc, însă laboratoarele vor putea fi folosite la capacitate maximă cam într-un sfert de oră. Am tot ce trebuie pentru a reclădi Avalonul.

– Și miile de zâne pe care le-ai ucis? întrebă Laurel.

– Moartea zânelor e prețul pentru serviciul imens pe care i l-am făcut Avalonului. Datorită serului și eforturilor mele de a reface forțele, de astăzi trolii au fost exterminați de pe toată coasta Pacificului.

– Deci, vaccinul tău a făcut asta, gândi Laurel cu voce tare, amintindu-și de felul în care trolii căzuseră din picioare și muriseră brusc. I-a ucis.

– După cum spuneam, efecte întârziate, murmură Klea zâmbind.

– De ce i-a ucis așa de repede? De ce nu i-ai mai ținut să te ajute să iei în *stăpânire* totul?

– Să mă încred în *troli*? Klea râse. Animalele alea mizerabile nu voiau decât să jefuiască Avalonul. Credeau c-o să mă folosească pe *mine* ca să ajungă aici și sigur aveau de gând să mă omoare, așa cum aveam și eu. Din secunda în care au trecut de poartă nu i-aș mai fi putut convinge să mă apere de un *copil* de zână, darămite de un Luptător. Sincronizarea a fost problematică și aproape distrusă din cauza tâmpitului vostru de bal, dar, în cele din urmă, trebuiau să moară; acesta a fost planul *de la bun început*.

– Groaznic! exclamă Laurel.

Klea ridică din umeri.

– Ei bine, nu poți face omletă fără să spargi ouă.

– Iar santinelele au fost câteva din *ouăle* alea? întrebă Tamani. Ai măcar idee cât de multe zâne au murit azi?

– Mii, răspunse Klea pe un ton cât se poate de serios. Iar martiriul lor e fundația pe care o să clădesc o nouă ordine. Ezită. Recunosc, lucrurile ar fi putut decurge mai bine. Nu m-am așteptat la Excalibur – mai ales nu cu Marion la cârmă –, așa că a trebuit să fac niște modificări și să trimit niște gaz de adormit la poartă.

Era oare *regret* în vocea ei? Pentru că fusese nevoită *să schimbe planul*? Femeia era nebună de legat.

– Dar ce-a fost a fost. Acum nu mai am vreme de stat la povești. Fumul de la Academie le va distrage Strălucitoarelor și Ademenitoarelor atenția de la petrecerea noastră de-aici, dar e posibil să fie și o invitație pentru Luptători și să mă ia pe nepregătite. Laurel, uită-te aici, o îndemnă Klea și își

desfăcu pumnul pentru a-i arăta iarăși cele două sticluțe – una conținea o soluție verde-închis, iar cealaltă, una violetă. Una dintre ele le-am injectat-o trolilor. Cealaltă e viridefaeco. Fă ce-ți spun și vei primi poțiunea. Dacă refuzi – își încleștă pumnul, dar nu atât de tare încât să spargă sticluțele –, serurile se vor amesteca, ingredientele lor se vor neutraliza reciproc, iar leacul va deveni ineficient.

Laurel ezită, dar, în situația dată, n-avea nimic de pierdut dacă îi asculta măcar condițiile.

– Ce vrei să fac? întrebă ea.

– Nu contează, Laurel. N-o ajuta! strigă Tamani, cu disperare în glas.

– Crezi că doar viața ta e în pericol aici, Ademenitorule? șuieră Klea. Chiar în timp ce noi stăm și trăncănim, părând atât de nevinovați și de jalnici aici în iarbă, toxina ți se împrăștie în corp, în iarba pe care stai, în rădăcinile cu care Yuki a fost atât de drăguță să mă înfășoare. În copacii din pădure, în Jamison, care zace acolo, bătând deja la poarta morții. Nu se va opri, iar în timp, va transforma Avalonul într-un loc arid și stâncos. Iar fără mine, n-o să fii *niciodată* în stare să faci la timp antidotul.

Klea se întoarse din nou spre Laurel.

– Du-te la Marion și la Yasmine, îi zise ea sec.

– De unde știi de Yasmine? o întrebă Laurel. A înmugurit după ce ai fost tu trimisă în exil.

– De câte ori ai vorbit tu cu ea, crezând că nu te aude nimeni?

Laurel închise brusc gura.

– Tu vei putea trece de santinele, continuă Klea. Spune-le despre otrava pe care o am și că Avalonul e în pericol să piară. Își pot salva prețioasa insulă dacă se prezintă aici și își dau viața ca să mă ajute să vindec pe oricine și orice.

– Și dacă acceptă? întrebă Laurel.

– Atunci vor fi executați în Piața Primăverii, o execuție publică exemplară, care să declare sfârșitul jalnicei dinastii a Luptătorilor. Avalonul va supraviețui, iar eu voi prelua puterea.

– Yasmine e doar un copil, zise Laurel scârbită de brutalitatea Kleei.

– Sacrificii, Laurel. Cu toții trebuie să facem sacrificii.

– Și Jamison?

– E necesar ca toți Luptătorii să dispară.

Laurel trase adânc aer în piept în timp ce Klea continuă lin:

– Știi că Marion nu e o regină bună. Mă îndoiesc profund că un copil crescut de ea ar fi mai bun. Luptătorii trebuie să dispară. Avalonul are nevoie de schimbare. Iar eu pot face asta. Adu-mi-i aici, și-ți voi da leacul pentru Tamani.

Lui Laurel i se părea că nu putea simți mai multă ură față de zâna asta îngâmfată.

– Și nu doar atât. O să prepar o cantitate mai mare, iar ca dovadă a bunei mele credințe, o să te-nvăț și pe tine. Pentru că vei avea nevoie. Cu sticluța asta, zise ea, ridicând mâna, poți vindeca cel mult doi oameni.

– Și dacă aleg s-o folosesc pentru ei? întrebă Laurel arătând spre Tamani și Yuki, ce-o să se-ntâmple? O să mori.

– Atunci, cine o să te mai învețe să faci antidotul care să-i salveze pe ceilalți?

Lui Laurel îi venea să urle. Indiferent ce alegere făcea, cineva avea să moară.

– Ai omorî tot Avalonul doar ca să iasă cum vrei tu? întrebă Laurel cu glasul tremurat.

– Nu e alegerea mea, Laurel. E a *ta*. Ai omorî întregul Avalon doar ca să iasă cum vrei *tu*?

Laurel se strădui să tragă aer în piept. Acum chiar că nu mai aveau cale de scăpare. Fără Yeardley, fără Jamison. Dacă nu făcea cum îi cerea Klea, Tamani avea să moară.

Și, treptat, toată lumea.

Dacă i le aducea pe tavă pe Marion și pe Yasmine, Tamani avea să rămână în viață.

Toată lumea avea să rămână în viață.

Trei vieți în schimbul întregului Avalon.

Și în schimbul vieții lui Tamani.

Nu-i rămânea de făcut decât un singur lucru.

– Bine, zise Laurel încet, uitându-se în ochii Kleei. O să ți le aduc pe zânele de iarnă.

– Laurel, nu! strigă Tamani, sprijinindu-se într-un genunchi ca și când ar fi dat să se ridice.

– Nu te mișca, îi zise Laurel lui Tamani, dându-și seama de disperarea pe care o avea în glas în timp ce se-ndrepta spre el. O să am nevoie de tine în viață când mă întorc!

– Nu face asta! o imploră el. Mai bine să mor decât să trăiesc condus de o regină ca ea.

– Dar nu e vorba doar despre tine, șopti Laurel. E vorba despre toată lumea.

– Și Klea? zise Tamani și, din reflex, vru să o ia de mână, dar, când își dădu seama, își încleștă pumnul și-și lăsă brațul jos.

Laurel clătină din cap.

– Nu pot să stau deoparte și să-i las pe toți să moară, când pot face ceva. Dându-și seama că vorbea prea tare – aproape că striga –, trase adânc aer în piept și încercă să se liniștească. Apoi, cu o voce care parcă nu era a ei, spuse: Nu pot și nu voi sta deoparte.

– Laurel.

Glasul lui David o făcu să se oprească.

– Vin cu tine.

– Nu te grăbi așa, spuse Klea. Se duce singură sau sparg sticluțele și moare toată lumea.

– Rămâi aici, zise Laurel, atingându-l pe braț. În caz că lucrurile merg prost. Ajută-l pe Jamison. Fă tot ce poți pentru el.

Apoi spuse puțin mai tare: O s-o iau pe drumul principal care duce la palat.

Îl fixă cu privirea pe David, sperând ca măcar o dată să aibă încredere în ea; după un moment, acesta încuviință din cap.

– Ai face bine să te grăbești, îi spuse Klea. Nu se știe cât le va lua Ademenitoarelor și Strălucitoarelor să ne găsească și să vină să investigheze – ca să nu mai spun c-o să calce peste tot și-o să se infecteze și ele. Aș zice că prietenii tăi de-aici ar mai avea de trăit cel mult o oră. Poate mai puțin. Și, bineînțeles, ar fi bine să te întorci înainte să-mi sune și mie ceasul, adăugă Klea cu un rânjet viclean, care o făcu pe Laurel să-i vină să-i tragă o palmă. Chiar crezi că ești în stare să convingi două Luptătoare speriate într-un timp atât de scurt?

Fără să scoată un cuvânt, Laurel se apropie de minionii captivi ai Kleei. Aceștia erau incredibil de docili; niciunul nu se împotrivi când le verifică centurile, găsind la cel de-al treilea un cuțit de cincisprezece centimetri.

– Ce faci acolo? întrebă Klea.

Laurel se uită la ea, cu ochi mari și inocenți.

– Trebuie să conving o regină, spuse ea relaxată. Îmi va trebui un cuțit.

Înainte ca cineva să mai zică ceva, Laurel se întoarse și o luă pe drumul lung și abrupt care ducea la Palatul de Iarnă.

Capitolul 22

După ce Tamani o urmări pe Laurel dispărând în pădure, se uită la Klea. Era tot ce putea face, asta ca să nu ia sulița de jos și să termine odată cu ea, aici și acum. Dar îi încolțise, și ea știa asta. Stătea pe spate, cu o mână îndoită sub cap, uitându-se la lume ca un visător neghiob, cu excepția pumnului strâns pe care îl ținea pe piept. Nici măcar nu se obosise să se elibereze de rădăcinile care-o înlănțuiau și care-i dădeau lui Tamani o oarecare satisfacție.

David se așezase în genunchi lângă Jamison, încercând să-l așeze în așa fel încât să stea mai comod. Îi făcu lui Tamani semn că totul era OK, ceea ce însemna că încă respira, dar nici măcar faptul că zâna de iarnă trăia nu reușea să risipească negura situației lipsite de speranță în care se găseau.

Tamani n-o scăpa din privire pe Klea, de teamă să nu bea cumva poțiunea viridefaeco în momentul în care ei s-ar fi întors cu spatele la ea. Dar Klea părea că nu se grăbește deloc.

Soldații ei erau chiar mai liniștiți decât comandantul lor. Erau trași la față, iar mâinile le atârnau inerte pe lângă corp. Creaturile astea ciudate îl intrigaseră de când le văzuse.

Tamani se uită la Klea și o întrebă direct:

– Ce e în neregulă cu ei?

Klea se uită în sus la el și un zâmbet mic îi apăru în colțul gurii.

– Nu e nimic în neregulă cu ei. Sunt perfecți.

– Nu sunt zâne, zise Tamani, punând punctul pe „i". Sunt niște cochilii goale.

– După cum spuneam, perfecți.

– Tu i-ai făcut să fie așa?

– Genetica, Tamani. Un domeniu fascinant. Apoi întoarse capul, încheind conversația.

– N-are importanță când se întoarce Laurel, spuse încet David, care se așezase din nou lângă Tamani, după ce-l verificase pe Jamison. David arătă cu degetul spre locul în care căzuse cuțitul Kleei; otrava care mânjise lama înnegrise iarba de dedesubt, iar negreala se răspândea de jur-împrejur ca razele soarelui. Dacă nu oprim chestia asta, cred că nici leacul Kleei nu va mai fi de ajuns.

– Nu știu ce să fac, zise Tamani, lăsându-și privirea în pământ. Își stăpâni impulsul de a se ridica și a o lua la fugă după Laurel. Și dacă Klea nu l-ar fi infectat cu nimic, ce spera Laurel să facă? Mai mult ca sigur că n-avea de gând s-o ajute, nu-i așa?

Nu, bineînțeles că nu. Va face cum va fi mai bine.

Presupunând că exista un „mai bine".

Tamani se uită în sus la David, care înfipse Excaliburul în pământ, îngropându-i vârful câțiva centimetri. Apoi începu să-l tragă ca pe un plug.

– Ce faci? întrebă Tamani.

– Sap un șanț, răspunse David.

– Un șanț? se miră Tamani.

– Nu va opri otrava, spuse David săpând în continuare, dar cel puțin va trebui să coboare până la rădăcina ierbii înainte de a urca să se răspândească mai departe. Vom câștiga timp.

Tamani nu se putu abține să zâmbească, chiar dacă numai din colțul gurii.

– Genial.

David îi întoarse un rânjet și-și văzu în continuare de treabă.

– Tam?

Vocea lui Yuki era slabă și răgușită. Se ridicase în picioare cu mare greutate, iar după numai câțiva pași picioarele îi cedară. Tamani se rostogoli spre ea ca s-o prindă, trăgând-o spre el ca să nu cadă. Îl surprinse cât de mult obosise doar că o întinsese cu grijă pe jos, un lucru mărunt care îl lăsase, practic, fără suflu.

„Otrava asta nu e glumă." Și abia i se inoculase; rănile lui Yuki erau grave, amenințându-i chiar viața.

– Tam, îmi pare rău. Pentru toate astea. Pe obrazul ei ca de porțelan alunecă o singură lacrimă, strălucind în lumina asfințitului. Își trase nasul și-și întoarse stânjenită privirea în altă parte, respirând sacadat. N-am știut. Ezită. N-am înțeles, pur și simplu, cât de mult își...

– Yuki...

– Când am văzut flăcările de la Academie, m-am gândit... mi-a fost așa frică...

– Yuki, te rog!

Nu putea suporta să retrăiască coșmarul acela și frica pe care o simțise atunci.

– Eu doar... Nu vreau să mor cu gândul că mă urăști.

– Șșșt! făcu Tamani, ștergându-i lacrima de pe obraz și lăsând în urmă un firicel strălucitor de polen. Nu te urăsc, Yuki. Eu...

Șovăi, neștiind ce să spună.

– Îți amintești... după bal? Când m-ai dus la tine acasă?

Tamani ar fi vrut să închidă strâns ochii. Atunci când o mințise? Când o trădase cât de mult putuse? O, da, își amintea.

– Voiam să-ți mărturisesc totul. Voiam să vin cu tine și să luptăm împotriva Kleei. Ai avut dreptate – mereu mi-a fost teamă de ea. Dar în noaptea aceea m-ai făcut să mă simt puternică. Ca și când aș fi putut face orice. Și exact asta aveam de gând. Aveam de gând să încerc.

– Știu, zise Tamani cu blândețe și se întinse după ea, trăgând-o lângă el așa cum o făcuse la balul de iarnă care avusese loc doar cu o noapte în urmă. Dar, de data asta, vorbea serios. Îmi pare rău că nu te-am lăsat.

– Ți-ai făcut, pur și simplu, treaba, șopti Yuki. Când David m-a băgat în cercul ăla, m-am enervat așa de tare... Trebuia să fac atunci ce aveam de gând să fac: să cooperez. Chiar și după ce-am ieșit din cerc, trebuia să vorbesc cu tine. Dar n-am făcut-o, pentru că eram supărată.

– Aveai tot dreptul să fii, zise Tamani. Știam că te-ai îndrăgostit de mine și m-am folosit de asta. E cel mai urât lucru pe care l-am făcut vreodată.

– Șșt! îl opri Yuki atingându-i buzele cu un deget. Nu vreau să aud că te scuzi. Părea că avea vocea mai stinsă cu fiecare clipă, iar Tamani se întreba dacă încerca să-și conserve energia sau doar atâta îi mai rămăsese. Vreau doar să stau aici și să mă gândesc că am făcut bine. Că am avut încredere în tine și că am fost de partea ta înainte să se întâmple toate astea. Vreau să-mi imaginez că sute de zâne n-au murit din cauză că nu i-am putut ține eu piept Kleei. Că... că noi doi am avut o șansă.

Tamani încercă să riposteze în timp ce îi mângâia părul negru, lucios. Chiar dacă o ținea pe Yuki în brațe, se gândea tot la Laurel. Se întrebă dacă avea s-o mai vadă vreodată – dacă se vor mai săruta și mângâia ca în ziua aceea, la cabană. Dar nu; chiar dacă rezista până se întorcea, tot nu va mai putea vreodată s-o atingă.

Nu-și dădu seama că fredona un cântec până când Yuki se ridică și-l întrebă:

– Ce-i asta?

– Poftim? A, un cântec de leagăn. Mi-l cânta mama; era preferatul ei.

– Un cântec de adormit copiii de zâne?

– Așa credeam pe-atunci, zise Tamani, cu un zâmbet trist.

– Cântă-mi-l și mie, îl rugă Yuki, cuibărindu-se în brațele lui.

În întunericul nopții, David, Klea și soldații acesteia păreau să nu mai existe, iar Tamani cânta ușor, poticnindu-se, un cântec despre Camelot pe care-l învățase în poala mamei sale. Știa cuvintele pe de rost, dar cântându-le, avu impresia că atunci le auzea prima oară.

Dar la-nnoptat secera tace
Sub stive de orz vânturate
Ascultând șoptesc: „E zâna,
Ea, Doamna din Shalott."

Se uită în ochii verzi-deschis ai lui Yuki, plini de lacrimi din nou, și-i văzu bărbia tremurând de durere, de la otravă și de la regrete. Tamani înțelegea exact ce simțea. Își dorise ca acel cântec s-o adoarmă, ca viața să i se scurgă din corp în timp ce visa și călătorea într-un loc în care durerea nu mai putea s-o atingă. Moartea nu-i era străină, dar, deși își văzuse mulți prieteni murind – mult mai mulți decât voia să-și amintească –, nu mai ținuse niciodată în brațe pe cineva în timp ce viața i se scurgea din ochi. Iar momentul ăsta îl înspăimânta.

Însă nu avea de gând s-o abandoneze, lăsând-o să se chinuie de una singură.

Dar Lancelot căzu pe gânduri.
Spuse: „Avea o față preafrumoasă
Și Domnu-n slavă s-o ocrotească
Pe Doamna din Shalott."[1]

– Lord Alfred Tennyson, zise Klea când Tamani termină de cântat, iar el ridică încet capul de parcă ar fi rupt o vrajă. Până și David se oprise din săpat ca să asculte,

[1] Fragmente din poemul *Doamna din Shalott* de Alfred Tennyson, în traducerea Crinei Miron (n.tr.)

aruncându-i o privire urâtă Kleei înainte de a-și vedea din nou de șanțul lui. Cenzurat de vreo Strălucitoare care făcea pe poetesa, fără îndoială, încheie ea sec.

Chiar dacă Yuki auzise comentariul caustic al Kleei, nu reacționă în niciun fel. Își ținea ochii închiși și degetele relaxate pe brațul lui Tamani.

– Tam?

– Da.

– Există vreo șansă ca totul să se sfârșească cu bine?

– Întotdeauna există o șansă, se străduí el s-o liniștească. Numai că nu prea vedea cum ar fi putut el sau Yuki să mai prindă vreodată un răsărit de soare. Otrava era, pur și simplu, prea puternică.

Yuki zâmbi absentă, apoi aruncă o privire spre Klea, care revenise la starea ei contemplativă. Tamani simțea teama care o domina încă pe Yuki în prezența mentorului său.

– Nu vreau să mai câștige. Și aș putea să fac în așa fel încât să nu se mai întâmple asta niciodată.

– N-o poți omorî pe Klea, zise Tamani, deși era îngrozitor de tentat s-o lase pe Yuki să acționeze; dar își aminti că trebuia să aibă încredere în Laurel, lăsând-o pe ea să decidă.

Dar Yuki clătină din cap.

– Planul ei nu poate să funcționeze dacă nu deține controlul asupra zânelor de iarnă. După ce voi muri eu, le va omorî pe celelalte și toată lumea va rămâne blocată aici cu ea. Și chiar dacă Laurel găsește o cale... O să depindeți mereu de ele. Și nu e drept. Eu... trebuia să fac ceva... dinainte. Dar poate mă voi revanșa acum. Păru că se uită departe în zare, după care ridică ochii și îl privi pe Tamani. Ai ceva... de metal?

– De metal? întrebă el, confuz.

– Trebuie să se potrivească, spuse ea, ca și când asta l-ar fi lămurit pe de-a-ntregul.

– Hmm... poate? Trăgând-o lângă el cu o mână, își ridică tivul pantalonilor și scoase un cuțitaș din teaca de la picior. E bun?

Yuki îi luă cuțitul din mână.

– Perfect. Respirația ei era superficială, accelerată; lacrimile îi curgeau pe obraji și vocea îi tremură când spuse: Asta îmi va consuma o mare parte din putere. N-nu știu dac-o să mai rezist mult după ce se va sfârși.

– Nu vorbi așa, șopti Tamani.

– Nu, știu. Simt asta. Tresări și strânse din dinți, încercând să-și stăpânească suspinele. Te rog, nu mă părăsi. Ține-mă în brațe până în ultima clipă.

– Ce-ai de gând să...

– *Shokuzai*, răspunse Yuki, strângând cuțitașul în mână. Ispășire. O strălucire caldă începu să-i radieze dintre degete când Tamani se uită la Klea, care îi privea chiorâș. Tamani era aproape sigur că stătea în așa fel încât să o acopere pe Yuki, dar, pentru orice eventualitate, își făcu mâna căuș peste mâna ei, pentru a ascunde strălucirea stranie.

Yuki trase adânc aer în piept, iar Tamani își lăsă fruntea pe tâmpla ei, în timp ce ea strânse și mai tare mâinile în jurul lamei, încruntându-se. Tamani avu impresia că era din nou în camerele de la etaj ale palatului, atât de palpabilă era puterea pe care Yuki o emana. Acum îi venea să sară-n picioare și s-o ia la fugă, dar se strădui să rămână acolo; treptat, impulsul i se domoli, iar seara începu să se lase, până când stelele rămaseră singura sursă de lumină.

Tamani se lăsă pe spate să se uite la Yuki; avea ochii închiși și era palidă. Se temu că o pierduse, dar încet-încet deschise ochii.

– Dă-mi mâinile, șopti ea cu glasul stins.

Tamani făcu întocmai, reușind să nu tremure, deși simțea fiori pe șira spinării. Ce făcuse?

Ea îi așează ceva cald în palmă – nu știa ce era, dar nu mai era un cuțit. Tamani se uită în jos, cu grijă să țină obiectul ascuns de privirea Kleei. În momentul în care își dădu seama că, în realitate, nu era decât o singură posibilitate, pufni și strânse în pumn darul infinit de prețios.

Simți cum îl cuprinde disperarea și clătină din cap.

– Nu voi fi în stare să-l folosesc, zise el, strângând-o de mână. Într-o oră voi muri.

Dar Yuki clătină iar din cap.

– Laurel te va salva, zise ea hotărât, înghițindu-și lacrimile. Eu nu mai am timp.

– Rezistă, o încurajă Tamani, ținând-o strâns, și își dori să poată crede că mai exista vreun viitor pentru el, așa cum credea ea.

– Nu, spuse Yuki, cu un zâmbet amar. Nu mai am pentru ce să trăiesc. Tu ai.

– Nu... „Nu ce?" Tamani nici măcar nu știa cum să spună; înțelegea pentru prima oară cât de anapoda suna orice în asemenea situații.

– *Aishiteru*, oftă ea și, imediat ce cuvântul îi alunecă printre buze, pieptul ei încetă să mai tresalte, iar trupul îi rămase nemișcat.

– Yuki! Yuki!

Dar ea nu răspunse.

Săgetat de spaimă, Tamani se uită în sus la Klea și la soldații ei captivi, urmărind dacă legăturile aveau să li se desfacă acum, că Yuki nu le mai controla. Dar ele rămaseră la fel. Yuki făcuse... ceva... ca să se asigure că, nici după moartea ei, Tamani nu avea să pățească nimic. Începu să-și dea seama că fusese la fel de calculată cum era Klea, dar în felul ei.

Îi lăsă corpul să alunece pe pieptul lui în jos, până când capul îi ajunse în poală. Nu avea de ce s-o dea la o parte. N-avea unde să se ducă și ce să facă până când nu se întorcea Laurel. Presupunând că avea să reziste atât de mult.

Putea rezista așa de mult? Trebuia să încerce.

Până la urmă, toxina o ucisese pe Yuki? Sau fusese ultimul act pe care îl jucase ca zână de iarnă – o capodoperă care să rivalizeze cu porțile de aur pentru care Oberon își sacrificase viața ca să le făurească? Oricum ar fi fost, Tamani știa că nu-i mai rămăsese mult de trăit. Întotdeauna se gândise că viața avea să i se sfârșească într-o luptă – în vârful armei dușmanului. Sau, dacă rezista atât, ducându-se după tatăl său în Copacul Lumii. Nu întins ca un leneș pe iarbă și așteptând ca moartea să vină să-l ia.

Dar iată-l acolo, sub peticul de lună, cu mâinile și picioarele lui Yuki atârnându-i din poală, mângâindu-i absent părul în timp ce-l privea pe David, care terminase de săpat aproape jumătate din șanțul care avea să încercuiască toate zânele infestate cu otravă.

Cu grijă, fără să atragă atenția, Tamani strecură adânc în buzunar darul primit de la Yuki. Nu putea să-l piardă; nu putea spune nimănui ce reprezenta.

Pentru că nu era un artefact și nu exista vreun obiect în Avalon – nici măcar sabia cu care săpa David – care să fie mai periculos decât ceea ce-i dăduse lui Yuki.

Capitolul 23

Ferestrele Palatului de Iarnă erau la fel de întunecate ca cerul nopții, iar când se apropie, Laurel închise ochii, cuprinsă de disperare la gândul că planul ei ar fi putut să dea greș.

– Laurel! strigă în șoaptă Chelsea de după o tufă de caprifoi.

– Știam eu c-o să te prinzi, zise Laurel, îmbrățișând-o tare pe prietena sa când aceasta ieși din ascunzătoare.

– Ce-ai de gând să faci? Doar n-o să faci ce ți-a zis Klea?

– Nu și dacă am altă variantă, zise răspicat Laurel.

– Eu cum să te ajut?

– Vreau să mergi la Palatul de Iarnă. Spune-le santinelelor că Marion și Yasmine sunt încă în primejdie și să *nu* le lase să iasă decât atunci când le spui tu, personal, că e OK. Klea nu le poate vedea.

– Dar...

– Nici măcar puterile lor de zâne de iarnă nu pot face nimic, pentru că avem nevoie de Klea vie și gata să colaboreze. Ne trebuie ce are ea în cap.

– Jamison nu-i poate... citi gândurile, să zicem? întrebă Chelsea. Dacă se face bine, vreau să zic, adăugă ea când văzu strălfulgerarea de spaimă de pe fața lui Laurel.

– Poate, zise ea, alungând gândurile negre. Dar nu cred. Lui Yuki i-a luat o grămadă de timp doar ca să scoată din mintea mea locul în care e poarta. Pe deasupra, și dacă ar putea extrage o rețetă din creierul ei, nu e de ajuns.

Laurel ezită. Îi luase mult timp să înțeleagă ce voise Yeardley să spună, când o învățase despre procesul de amestecare: „Ingredientul esențial în orice amestec ești tu."

– E greu de explicat, dar așa funcționează amestecarea. Cred că Marion ar ucide-o, de fapt, dar trebuie să împiedicăm asta – pentru orice eventualitate. După aceea, vreau să te întorci la Academie și să-i spui lui Yeardley tot ce a zis Klea despre otravă, mai ales despre fumul roșu. S-ar putea să trebuiască să intrăm iar în clădirea Academiei, așa că vor vrea să știe dacă otrava a fost neutralizată. Spune-i că încerc să găsesc o soluție și mai spune-i... să fie pregătit.

– Pregătit pentru ce? Ce-ai de gând să faci?

Laurel oftă și mărturisi:

– Habar n-am, dar sigur o să am nevoie de ajutor.

– Unde te duci?

Laurel se uită spre creasta dealului din depărtare.

– În singurul loc în care mă mai pot întoarce, răspunse ea.

Chelsea dădu din cap, apoi țâșni ca din pușcă, pe lângă peretele din spate, în direcția arcadelor prăbușite pe lângă care trecuseră mai devreme în ziua aceea. Părea că trecuse o veșnicie de-atunci. Laurel o urmări cu privirea câteva clipe, după care se întoarse și porni și ea.

Avea să mai reziste Tamani o oră? Putea să facă asta la timp? Energia lui Laurel era pe sfârșite, dar se străduia să alerge mai repede, chiar dacă avea dureri tot mai mari când respira, până ajunse pe fundul văii care o separa de destinație.

„Încă un deal de urcat." Numai gândul la asta o făcu să-i dea lacrimile și să simtă cum oboseala amenința să o pună la pământ. Aerul nopții era răcoros, dar picioarele îi ardeau în timp ce urca.

Când ajunse pe creasta dealului, își luă un răgaz ca să-și tragă sufletul înainte de a se duce la cupola generoasă a Copacului Lumii.

Nu mai fusese acolo de când o adusese Tamani, cu aproape un an și jumătate în urmă. Se gândise să treacă pe-acolo vara trecută, când nu știa unde era Tamani sau dacă avea să-l mai vadă vreodată, dar amintirea acelei zile fusese prea dureroasă. Acum își plecă reverențios capul, când puterea copacului o străbătu prin tot corpul.

Sosise momentul să pună întrebarea.

Tamani îi spusese că acest copac era făcut din zâne – din Cele Tăcute. Chiar tatăl lui li se alăturase nu demult. Înțelepciunea lor comună putea fi de folos oricărei zâne care avea răbdare să o primească, dar răspunsul putea dura ore sau chiar zile, în funcție de cel care punea întrebarea. Ea nu avea atât timp la dispoziție.

Își aminti când Tamani o sărutase după ce își mușcase limba – senzațiile care o copleșiseră atunci, ideile care-i inundaseră mintea. Nu funcționase așa cum sperase, și, în loc să găsească o cale de a testa puterile lui Yuki, Laurel descoperise secretul Kleei: că poțiunile puteau fi făcute din zâne la fel de bine ca din orice altă plantă. Însă Yeardley o învățase că putea să facă mai mult decât să amestece doar diverse ingrediente, după bunul plac. Că le-ar putea descătușa potențialul dacă le-ar simți esența.

Gândindu-se la Tamani, cu cârceii aceia negri care îi șerpuiau din rană, cu privirea lui resemnată la gândul morții iminente, Laurel își făcu curaj să ducă la bun sfârșit sacrilegiul pe care avea să-l comită. Se apropie de copac și-și puse mâinile pe trunchiul lui aspru, simțind viața care îi curgea prin sevă.

– Ce urmează să fac mă va răni pe mine mai mult decât pe tine, murmură ea în șoaptă. Apoi adăugă, după o clipă: Îmi pare rău.

Ridică cuțitul și ciopli în trunchiul secularului copac noduros, până când ajunse la un firicel capilar verde. Deși văzuse

cum picăturile de sevă începuseră să curgă din trunchiul rănit, Laurel știa că nu era îndeajuns. „Tu îmi dai, eu îți dau", își zise ea. Apăsându-și palma deschisă cu vârful cuțitului, strânse din dinți și tăie în piele.

Laurel își lipi rana de carnea verde a copacului.

Simți ca și cum ar fi fost lovită de o avalanșă de voci și, în fiecare secundă, milioane de șoapte și de cunoștințe năvăleau peste ea, izbind-o în cap, făcându-i umerii să vibreze, amenințând s-o târască în abis și s-o îngroape de vie. Se clătină sub violența asaltului, încercând să reziste.

Străduindu-se să-și subordoneze conștiința copacului, avalanșa deveni cascadă, apoi torent și apoi parte din ea, curgându-i lent prin minte, năvălindu-i prin viață și prin amintiri. Era gata să se dea înapoi, ca să scape, dar încercă să respire și să se concentreze la ce avea de făcut.

Se gândi la Tamani, retrăind scena în care fusese otrăvit. Rememoră explicația Kleei și situația imposibilă pe care fusese obligată s-o accepte. În această vâltoare a gândurilor, se concentră la amenințarea finală a Kleei – că toxina va distruge întregul Avalon, inclusiv Copacul Lumii.

Râul vieții se transformă din nou într-o furtună de suflete, dar, de data asta, Laurel era ferită, iar în jurul ei se așternuse liniștea. O căldură i se răspândi în brațe și o umplu din creștet până-n tălpi.

Și atunci, copacul vorbi. Laurel mai mult simți decât auzi o voce care spintecă liniștea infinită și amorfă.

„Dacă poți gândi ca Vânătoreasa, poți face și tu ce-a făcut ea."

„Ce înseamnă asta?" imploră Laurel, întipărindu-și cuvintele în minte. Dar căldura începuse să se disperseze încet, începând cu capul, apoi i se adună în piept, după care îi alunecă prin brațe.

– Nu! strigă Laurel, și glasul îi răsună puternic în liniștea aceea. Nu știu ce înseamnă! Te rog, ajută-mă. Nu mai are cine să m-ajute!

Strania prezență i se scurgea din mâini, iar sub degetele ei rumoarea vieții începu din nou, dar acum, nemaiavând-o-n cap, o auzea mai încet. După ce degetele i se răciră cu o gâdilătură, urmă o ultimă rafală, iar dintre toate șoaptele, Laurel distinse un glas pe care parcă îl recunoscu:

„Salvează-mi băiatul."

Apoi căldura se risipi de tot. La fel și șoaptele.

– Nu. Nu, nu, nu!

Laurel își apăsă mai tare mâna pe trunchi, până când simți că palma o ustura, dar știa că era în zadar. Copacul Lumii spusese ce avusese de spus.

Laurel căzu în genunchi, julindu-se de scoarța aspră a rădăcinilor ieșite din pământ, și nu-și mai stăpâni lacrimile. Pusese totul în joc, și pierduse. Copacul Lumii – ultima ei speranță – nu funcționase. Avalonul avea să moară. Nici nu mai conta dacă din cauza toxinei sau a domniei Kleei.

Măcar dacă ar fi interesat-o mai mult viridefaeco. Una dintre colegele ei de clasă lucrase obsesiv cu ea, ani întregi; de ce nu studiase și Laurel cu ea? Nici nu știa de unde să înceapă acum. Nu-și mai amintea nici numele acelei zâne.

Klea îl știa. O înnebunea gândul că informația era atât de aproape, dar inaccesibilă. Încă un drum înfundat. Cum ar fi putut gândi cum gândea Klea? Ideea însăși era revoltătoare; Klea era o criminală. O manipulatoare. O ființă rea, vicleană, otrăvitoare...

„Otrăvitoare." Cuvântul îi trecu fulgerător prin minte în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji.

„Doar cunoscând otrava poți crea cel mai bun antidot." Așa spusese Klea cu nici o oră în urmă.

Dar ăsta era un drum înfundat; până și Marei, specialista în otrăvuri de la Academie, i se interzisese să le mai studieze. Și, la urma urmei, chiar dacă ar fi făcut-o, ce putea s-o învețe pe Laurel într-o oră?

Laurel se sprijini de Copacul Lumii, întrebându-se dacă mai avea rost să se întoarcă la Klea. Ca să-l vadă pe Tamani murind sub ochii ei? Nu-și dorea nimic mai mult decât să-l țină în brațe chiar în momentul ăla, chiar dacă ar fi fost pentru ultima oară. Nu era convinsă că avea vreo importanță dacă toxina avea s-o infecteze și pe ea. Merita oare să trăiască fără Tamani? Merita să-și asume riscul de a-l săruta pentru ultima oară? De a-l îmbrățișa? După aceea avea să moară singură, fără îndoială, otrăvită și de neatins. Dar...

„Doar cunoscând otrava poți crea cel mai bun antidot."

O idee începu să-i încolțească în minte. Încercă să-și imagineze o Klea – Callista – tânără și entuziastă, lucrând de una singură în sala de clasă, în secret. Ar fi avut nevoie de subiecte pe care să-și testeze otrăvurile și, totodată, remediile.

De cine s-ar mai fi folosit?

„Dacă poți gândi ca Vânătoreasa, poți face și tu ce-a făcut ea."

Laurel se ridică în picioare și o luă la fugă într-o clipită.

Stelele îi arătau calea, sclipind printre coroanele copacilor sau umplând cerul când poteca trecea printr-un luminiș. La Academie, incendiul părea să se fi stins, iar clădirea era acum acoperită de funingine. În cartierele zânelor de primăvară și vară se vedeau lumini, iar Laurel încerca să nu se gândească cum rezistaseră ele până atunci, înainte ca trolii să cadă, secerați, la pământ. Nu conta dacă dădea greș.

Se împiedică de câteva ori prin întuneric, dar se apropia de soldații ciudați și docili, iar David îi ieșise în întâmpinare, oprind-o înainte să cadă în șanțul enorm pe care-l

săpase. Clipi în întuneric și, după câteva secunde, înțelese ce făcuse pentru Avalon. Laurel sări să-l îmbrățișeze.

– Îți mulțumesc, șopti ea. Înainte să-i dea drumul, îl întrebă încet, nedorind să-i atragă din nou Kleei atenția asupra lui: Și Jamison?

– În viață, murmură David.

Laurel încuviință din cap și, pe marginea cercului, își făcu curaj să sară peste șanț.

Abia după o clipă îi zări pe Klea, care stătea nemișcată în întuneric, și pe Tamani, aflat în mijlocul cercului, cu capul lui Yuki în poală. El se uită în sus la Laurel, cu ochii rătăciți.

Laurel se uită lung la zâna încremenită.

– A...?

– N-o văd pe regină, spuse Klea tărăgănat, distrăgându-i lui Laurel atenția de la Yuki.

Dar Laurel n-o băgă în seamă mai mult de-o clipă. Îi întoarse spatele și se ghemui lângă Tamani și Yuki. Aceasta părea adormită, dar trăsăturile feței îi erau ca de ceară și nu mai respira. Laurel simți un cuțit în inimă și fiori reci pe șira spinării; dacă Yuki era deja moartă, cât timp mai avea de trăit Tamani?

– Dă-ți jos tricoul, îi ceru ea.

Tamani o ascultă.

Lui Laurel îi veni să vomite. De la zgârietura fină de lângă gulerul tricoului, cârceii negri ajunseseră pe umeri și pe gât. Din rănile de pe abdomen curgea o sevă verzuie, semn sigur că toxina Kleei se răspândea acum și în interior. Nu mai avea mult.

– Ai dat greș, nu-i așa? întrebă Klea, care stătea în continuare nemișcată la doar câțiva pași. Ai dat greș, iar acum tot Avalonul o să moară din cauza ta.

– N-am dat greș, se răți la ea Laurel. Nici măcar n-am fost la palat. Chiar credeai că te voi ajuta? Jamison a avut

dreptate să te trimită la zânele malefice. Laurel făcu o pauză, săgetând-o pe Klea cu privirea. Mai degrabă aș muri decât să trăiesc în lumea ta perfectă.

Laurel auzi un trosnet când Klea își încleștă pumnul și din el începură să-i curgă printre degete picături de ser uleios pe bluza neagră.

– Dorința ți-a fost îndeplinită. Păcat că ai simțit nevoia să-i iei pe toți cu tine.

– Încă nu, șopti Laurel în barbă.

„Acum ori niciodată."

Trebuie să i se fi văzut pe față ce avea de gând, pentru că Tamani se dădu încet în spate.

– Nu!

Dar îl apăsa deja cu palma pe pielea înnegrită, ținându-și ochii închiși. Simțea viața pulsându-i sub piele, o simțea luptând, simțea otrava cu care se lupta. Toxina Kleei nu semăna cu nicio altă otravă cu care Laurel să mai fi avut de-a face până atunci; era chiar mai complexă și mai exotică decât pudra pe care o folosise Klea ca să ascundă locul în care era tabăra trolilor. Laurel reușise să contracareze efectele pudrei, dar avusese nevoie de timp și de o doză mare de noroc.

Din fericire, învățase ceva din asta.

Când luă mâna de pe el, văzu că Tamani avea lacrimi în ochi.

– De ce-ai făcut asta? o întrebă, cuprinzându-i obrajii între palme. Eu trebuia să te protejez pe tine.

– Ești cel mai bun protector pe care o fată și l-ar putea dori vreodată, zise Laurel, aplecându-se și lipindu-și buzele încet de ale lui. Dar acum e rândul meu.

Simțea otrava Kleei în vârful degetelor și în buze, distrugând clorofila și atacând pereții celulelor, răpindu-i energia și întorcând-o împotriva ei. Trebuia să se miște repede, dar vorbea cu sine, iar ea era gata să asculte.

– A, zise ea, ridicându-se în picioare. Salutări de la tatăl tău.

Fără a mai aștepta să vadă ce față făcuse Tamani, Laurel închise ochii și repetă în gând cuvintele Copacului Lumii: „Dacă poți gândi ca Vânătoreasa, poți face și tu ce-a făcut ea."

– Vin repede, mai spuse Laurel, sărind din nou peste șanț.

– Laurel, strigă David, oprind-o. Unde te duci?

– Am fost la Copacul Lumii, răspunse ea, simțind timpul scurgându-i-se printre degete.

– Copacul care vorbește?

Laurel dădu din cap.

– Și ce ți-a zis?

– Să salvez Avalonul.

Capitolul 24

Grădina din spatele Academiei era luminată slab când Laurel ajunse în vârful dealului și coborî în seră. Zânele care supraviețuiseră stăteau jos lângă tovarășele lor leșinate, care începeau să se trezească. Zgomotul provocat de tuse și de hârâieli era puternic, dar la fel și murmurele Amestecătoarelor care-și linișteau și consolau prietenii.

Laurel observă că dăduseră la o parte piatra tăiată în zidul care despărțea sera de sala de mese, dar se părea că puține Amestecătoare mai îndrăzniseră să intre în clădire.

Laurel își croi drum spre zâne, căutându-l din privire pe Yeardley, în timp ce păși cu grijă să nu atingă pe cineva. Nu știa sigur dacă toxina virală pusese stăpânire pe ea suficient de tare încât să fie deja molipsitoare, dar nu voia să-și asume niciun risc. Îl zări, în cele din urmă, pe profesorul de noțiuni fundamentale în mijlocul serei și răsuflă ușurată, dacă nu chiar surprinsă, s-o vadă lângă el și pe Chelsea.

– Laurel! exclamă Chelsea, iar Yeardley o luă de umăr.

– Nu mă atinge! îl preveni Laurel, întinzând mâna. Sunt infectată cu toxina Kleei.

– *Tu*? Cum așa? întrebă Chelsea.

– Poveste lungă, răspunse Laurel. Dar nu-ți face griji; la tine nu are efect, doar la zâne.

Mintea îi era bombardată de senzații – simțea cum otrava o ucidea lent – și toate aveau de-a face cu clorofila. Dar Chelsea și David aveau să fie bine.

Se întoarse spre profesor.

– Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, și nu e prea mult timp.

– Sigur, spuse Yeardley.

– Acum două veri era o zână – cred că puțin mai mică decât mine, cu părul castaniu-închis – care lucra la o poțiune viridefaeco. Știți despre cine vorbesc?

Yeardley oftă.

– Fiona. E foarte dedicată, dar n-a mai făcut niciun progres de-atunci. A decantat o bază care părea promițătoare, cu ajutorul unor notițe mai vechi, și recunosc că am crezut cu toții foarte tare că va reuși. Dar, de atunci, nimic.

– E aici? întrebă Laurel, trăgând speranță ca tânăra zână să nu fie una dintre victimele Kleei. Dacă gândea cum gândea Klea, putea salva Avalonul, dar, în cazul în care viridefaeco necesita o fermentare de durată sau cine știe ce metode de întrebuințare, Tamani n-avea să mai apuce.

Yeardley se posomorî, iar lui Laurel aproape că i se tăie respirația.

– E-n viață, zise el încet. A inhalat o grămadă de fum și, sincer, nu e bine deloc. Dar e conștientă. M-am ocupat eu însumi de ea. Vino pe-aici.

Laurel aproape se prăbuși de ușurare. Îl urmă pe Yeardley în capătul îndepărtat al serei, unde recunoscu buclele castanii-închis și se așeză în genunchi lângă micuța zână, care stătea sprijinită de o jardinieră, cu ochii închiși.

– Fiona, o trezi Yeardley încet, așezându-se pe vine lângă ea.

Fiona deschise ochii și, dându-și seama că Laurel și Chelsea se uitau lung la ea, se chinui să se îndrepte.

– Cum te simți? o întrebă Yeardley.

– Poțiunea viridefaeco, zise Laurel, întrerupându-l înainte ca Fiona să-i răspundă. N-avea timp pentru amabilități. Ai o bază gata făcută pe undeva?

– A... a... aveam, se bâlbâi ea.

– Cum adică „aveai"? o întrebă Laurel, temându-se de răspuns.

– Eram în laborator când au venit trolii. Nu știu dac-a scăpat intactă.

Laurel încercă să-și păstreze calmul. Klea nu-și pierduse cumpătul când situația devenise tensionată. Ba chiar profitase de ocazie. Laurel trebuia să se stăpânească și ea, în același fel.

– Trebuie să ajungem la laborator chiar acum. Poți să mergi?

Yeardley o ajută pe Fiona să se ridice în picioare. Era puțin ametită, dar își reveni repede.

– O poți ajuta tu? o întrebă Laurel pe Chelsea. Te rog. Eu nu pot.

– Sigur că da, murmură Chelsea, luând-o pe sub braț și sprijinind-o de umeri în timp ce Yeardley le arăta drumul.

Când se apropiară de intrarea pe care David o făcuse cu doar câteva ore mai înainte, Fiona se dădu în spate.

– E OK. Incendiul s-a stins, iar toxinele s-au evaporat, o asigură Chelsea, după care adăugă: Și sunt aici, cu tine.

Tânăra zână dădu din cap și trase adânc aer în piept, după care se afundară din nou în întunericul cald și negru ca smoala.

Mergând pe holurile întunecate ale Academiei cu o singură floare fosforescentă era ca și cum ai fi mers printr-o catacombă uriașă. Coridoarele erau pârjolite și distruse, pretutindeni se zăreau cadavre, unele întregi, altele arse, câteva desfigurate de primul val de troli. Laurel simțea panica în gât; oare mai rămăsese ceva cu care să se lucreze în laborator? Cotind pe cel din urmă coridor, Laurel răsuflă ușurată când văzu că cel puțin ușa era intactă.

După un moment de ezitare, Yeardley deschise ușa larg, lăsându-și amprenta în stratul de funingine care-o acoperea. După care intrară. Laurel o auzi pe Fiona icnind. Încăperea arăta de parcă cineva ar fi luat-o pe sus și-ar fi

zgâlțâit-o bine. Sticle sparte zăceau pe podea, ghivecele cu plante fuseseră răsturnate, iar în locul mobilierului rămăsese doar o stivă de lemne frânte. Peste toate se așternuse un strat fin de funingine.

Laurel încercă să nu ia în seamă zânele care zăceau pe jos sau trolii morți din fundul încăperii. Yeardley avea o față plină de stoicism, dar strângea din dinți; Chelsea era puțin palidă. Fiona făcea față destul de bine, concentrându-se la sarcina pe care o avea, tipic pentru zânele de toamnă.

– Bancul meu de lucru este – era – aici, le arătă ea, ridicându-și rochia lungă puțin ca să se poată cățăra pe dărâmături. Podeaua era plină de instrumente zdrobite și de sticluțe sparte care, își imagină Laurel, stătuseră până atunci pe suprafața de lucru. Laurel se mai liniști când Fiona deschise unul dintre dulapurile de lângă masă. Câteva pahare mari de laborator fuseseră depozitate în siguranță înăuntru.

– Unul a fost lovit și a crăpat, dar două au rămas intacte, explică Fiona, îndepărtându-se de dulap cu două sticluțe în mână, pline cu o soluție limpede, de consistența mierii.

– Perfect, zise Laurel, sprijinindu-se obosită de marginea mesei, având grijă să nu se lase atinsă decât cu rochia, nu și cu pielea. Se făcuse târziu, era extenuată, iar toxina făcea ravagii în organismul său. Se uită în jur prin încăperea distrusă. Credeți că putem găsi aici tot ce avem nevoie? întrebă ea, fără să fie prea convinsă.

Fiona așeză cele două sticluțe pe porțiunea curată de masă din fața lor și îi povesti lui Laurel cum obținuse baza. Era cam aceeași explicație pe care o dăduse și atunci, în cerc, în prima vară a lui Laurel în Avalon, dar abia după doi ani de studiu înțelesese Laurel cu adevărat la ce se referea. Fiona turui lista de ingrediente pe care le găsise într-un text vechi: ace uscate de yucca brevifolia, semințe de ficus și castravete pasate, extract de fructul pasiunii. Lista era lungă și, după câteva minute de recitat, Laurel o întrerupse.

– Trebuie s-o *ating*. Îmi poți turna câteva picături într-un vas micuț? Dacă ating baza din sticluță, mi-e teamă ca toxina să nu o distrugă complet. Se uită la Chelsea. Va trebui să mă ajutați voi.

Chelsea căută prin jur și găsi un vas mic și puțin adânc, iar Fiona scoase capacul uneia dintre sticluțe. Turnă câteva picături și Chelsea îi întinse vasul lui Laurel.

– Am reușit să prepar baza până în punctul ăsta, explică Fiona, clătinând din cap. Textul era foarte clar și totul s-a combinat perfect, numai că restul instrucțiunilor au fost scoase și, indiferent ce-am încercat după aceea, nu s-a mai potrivit. E ceva ce-mi scapă, și n-am idee ce-ar putea fi. Oftă. Câte n-am încercat. E ridicol.

În timp ce Fiona trecea în revistă experimentele și eșecurile, Laurel își plimbă degetul prin mica băltoacă de soluție din vasul aflat în fața ei. Avea vârfurile degetelor înnegrite și puțin umflate, dar urmări felul în care mixtura Fionei reacționa la toxina din corpul ei și la modul în care toxina reacționa la baza de viridefaeco. Simți puterea ingredientelor secundare și felul în care le dominau cele principale. Existau câteva ingrediente pe care nu s-ar fi gândit să le combine vreodată – așa cum era pudra creată de Klea, care ștergea orice urmă, baza de viridefaeco era încărcată de electricitate. Avea nevoie de ceva care s-o neutralizeze. Și, undeva în străfundul minții ei, Laurel avea senzația că mai întâlnise undeva elementul care putea să facă asta.

Avea aceeași senzație pe care o avusese când analizase pudra făcută de Klea din propria ei inflorescență amputată – nu că elementul care lipsea acum ar fi fost și el o parte dintr-o zână. Își aduse aminte de ziua aceea cu Tamani, în care testase toate preparatele pe care le putea face pentru el – toxine, blocante de fotosinteză, otrăvuri. Serul pe care Klea îl făcuse ca să-i apere pe troli; și acolo folosise inflorescențe de zână.

Poțiunile care utilizau flori de zână nu le ajutau pe acestea, ci le făceau rău. Nu asta le trebuia ca antidot.

Yeardley îi spusese, când venise prima dată la Academie, că esența magiei era cunoașterea, că ea cultiva intuiția. Ingredientul-lipsă sigur îi era cunoscut, și îl mai întâlnise de multe ori; era ceva care nu i se păruse un element folositor, și poate că Fiona nu aflase de el niciodată. Asta te ducea cu gândul la un element care în Avalon era o raritate.

– OK, zise Laurel. Cred că te-ai gândit bine când ai ales iarbă de grâu uscată. Există și alte feluri pe care nu le folosești de obicei? Poate unele care trebuie să ți se-aducă de la conac? Hai să ne gândim puțin.

Yeardley adunase mai multe ierburi și materiale decât se gândise Laurel c-ar fi putut scăpa intacte din incendiu. Dar nu întrebă nimic, ci se puse pe treabă, pur și simplu, îndrumându-le pe Fiona și pe Chelsea să adune și să prepare aditivi, lăsându-le pe ele să facă, practic, toată munca și testând mostre pe măsură ce poțiunea progresa.

– Suntem foarte aproape. Are tot ce-i trebuie, spuse Laurel după ce adăugă o picătură de apă de trandafiri, singurul lucru care simțea că lipsește. Mai încercă o dată cu degetul. E gata, dar tot lipsește ceva. Toxina încă o anihilează. E ca și cum... ca și cum ingredientele ar fi inerte și ar avea nevoie de ceva care să le activeze. Trase aer în piept și se simți mai bine. Un catalizator, spuse ea încet. Ceva care să le descătușeze potențialul.

„Dar ce anume?"

Fiona clătină din cap.

– De-asta a trebuit să mă apuc de altceva. Am avut și eu ideea asta. M-am dus la conac. Mi-au spus că, din cauza oamenilor, multe plante dispăruseră în ultimele secole. Ingredientul final trebuia să fie o astfel de plantă.

– Nu, o contrazise Laurel. Nu, eu știu ingredientul final. Îmi stă pe limbă. Ce crește în California și nu crește în Avalon?

– Laurel, zise Chelsea cu o voce șovăielnică. Ai... ai o pată neagră pe față.

Laurel ridică mâna și se atinse pe obraji, amintindu-și că și Tamani făcuse asta. Când îi apăruse? Nu conta; n-avea timp să se gândească la asta acum.

„Dacă poți gândi ca Vânătoreasa, poți face și tu ce-a făcut ea."

Poțiunea viridefaeco se pierduse de secole. Dar Klea găsise metoda prin care s-o readucă la viață. De ce era ea așa specială? Niciodată nu se dăduse-n lături să forțeze limitele. Probabil testase atât toxinele, cât și antidoturile pe ea însăși, riscând totul pentru munca ei. Dar oare Laurel nu făcuse la fel? Nu luase și ea otrava ca s-o înțeleagă mai bine? Însă, cu cât înțelegea mai bine otrava care i se răspândea în corp, cu atât mai tare se temea că nu avea să-i vină de hac. Laurel mai luă o mostră și închise ochii, mișcându-și neîncetat degetele prin soluție și spunându-și, ca o mantră: „Gândește ca Klea. Gândește ca Klea."

„Avalonul a uitat cât de multe au oamenii de oferit."

Laurel deschise ochii, iar cuvintele Kleei continuară să-i răsune în cap.

– Chelsea, zise ea încet. Am nevoie de Chelsea! Îmi trebuie ceva de la tine. Niște păr, niște salivă... nu, mai bine niște sânge. ADN uman. Scotoci printre materialele adunate de Yeardley. Poțiunea viridefaeco s-a pierdut după ce porțile au fost ascunse; după ce orice interacțiune cu oamenii a fost întreruptă, corect? întrebă ea, întorcându-se spre Fiona, care încuviință din cap. N-are cum să fie o coincidență, e chiar *motivul* pentru care a fost uitată; motivul pentru care au distrus a doua parte din instrucțiuni. Catalizatorul pentru această poțiune e ADN-ul uman. Chelsea, mai spuse ea, întorcându-se spre prietena ei cu un cuțit mic în mână, îmi dai voie?

Chelsea dădu din cap fără ezitare, întinzând mâna.

Laurel ținu cuțitul aproape de vârful degetului lui Chelsea. „Doar o înțepătură mică", își spuse ea, cu toate că îi era greu s-o taie pe prietena ei.

– Vrei să fac eu asta în locul tău? se oferi Fiona.

– Nu, eu trebuie s-o fac, răspunse Laurel clătinând din cap, ciudat de sigură pe sine. Trase sticla în fața ei și o atinse pentru prima oară. O picătură mică de sânge ieși din degetul lui Chelsea, care părea mai obosită decât Laurel, dar mult prea entuziasmată de ce urma să se întâmple ca să mai simtă durerea.

– Ultima șansă a Avalonului, zise Laurel încet. „Și a lui Tamani", adăugă în sinea ei. Apoi apăsă pe degetul lui Chelsea și mai lăsă o picătură de sânge să curgă în sticluță, amestecând-o cu o lingură de bambus cu coadă lungă.

De îndată ce sângele atinse soluția, aceasta se *schimbă*. Laurel continuă să amestece, extaziată când văzu că mixtura translucidă căpătase o nuanță violetă, leită celei pe care o văzuse în treacăt în sticluța Kleei. Funcționa! Toate ingredientele părură să se trezească la viață într-o clipă, iar puterea bazei crescu înzecit... însutit! Laurel aproape chicoti când Chelsea o apucă de braț.

– A funcționat?

Laurel era atât de încrezătoare, încât își băgă un deget în soluție.

Toxina nu avu nicio șansă.

– A funcționat. Da, Chelsea, a funcționat! Laurel simțea că plutește de fericire. Te rog, zise ea, întorcându-se către Fiona, am nevoie de sticluțe. Chiar acum!

Trebuia să ajungă la Tamani.

*

După ce Laurel trecu de copaci, cercul slab luminat era atât de liniștit, încât nu era sigură dacă mai trăia *cineva*.

Tamani își pusese capul pe piciorul lui David.

– Cred că încă respiră, spuse David când Laurel sări peste șanț și căzu în genunchi lângă corpul lui Tamani. Dar n-a mai deschis ochii de cinci minute.

Tamani era încă dezbrăcat, cu pieptul și umerii năpădiți de negru. Laurel îi luă fața între palme și simți cum toxina din el încerca s-o atace, dar poțiunea, pe care Chelsea se ținuse de capul ei s-o bea înainte să plece de la Academie, o respinse cu ușurință.

– Ai venit înapoi... să-ți iei... rămas-bun? întrebă Klea, înecându-se de râs.

Și umflată de la infecție, pe patul de moarte, tot o scorpie era.

– Te rog, nu muri, implora în șoaptă Laurel, turnând poțiunea în gura lui Tamani și închizându-i apoi buzele.

Așteptă să se scurgă secundele și îl apucă apoi pe Tamani de braț cu ochii plini de lacrimi, dorindu-și nespus să își revină. Pe ea, viridefaeco începuse să o vindece aproape instantaneu; de ce nu acționa la fel și acum? Trecu un minut. Trecură două.

David o atinse pe mână.

– Laurel, nu...

– Nu! țipă ea, dându-i mâna la o parte. O să meargă. *Trebuie* să meargă. Tamani, te rog!

Se aplecă spre el și își lipi fața de pieptul lui ca să-și ascundă lacrimile, dorindu-și ca zânele să aibă și ele ceva asemănător cu bătăile inimii, ca să poată vedea dacă mai era în viață. *Trebuia* să fie în viață. Nu știa dacă va mai putea trăi o clipă în plus dacă el nu mai era. Ce contau toate astea dacă, până la urmă, fusese prea târziu ca să-l salveze? Își îndreptă spatele și căută pe fața lui un semn că era conștient. O șuviță de păr îi atârna pe ochi, iar ea i-o luă ca să i-o dea pe spate, abia mișcându-și mâna de disperare.

Dar, deodată, se opri. Cârceii subțiri și negri care începuseră să se întindă pe fața lui Tamani se retrăgeau acum. Îi privi cu atenție; oare vederea îi juca feste? Era o iluzie,

din cauza întunericului? Nu, cârceii îi ajunseseră până la sprâncene, iar acum îi brăzdau fața doar pe jumătate. Răsuflarea i se tăie și nu îndrăzni să se miște, privind liniile care păleau și dispăreau treptat. Pieptul începu să i se ridice – chiar dacă aproape imperceptibil – și să i se lase din nou.

– Mai respiră o dată, îl îndemnă Laurel în șoaptă.

Nu se întâmplă nimic.

– Încă o dată! îi ceru ea.

Pieptul i se umflă din nou. De data asta, tuși, scuipând de la poțiunea care îi rămăsese pe gât, și începu să transpire abundent.

Lui Laurel îi scăpă un țipăt de exaltare și sări de gâtul lui, trăgându-l spre ea, fericită. Respira încă greoi, dar regulat, și, câteva secunde mai târziu, deschise ochii aceia verzi, superbi, pe care se temuse că nu avea să-i mai vadă niciodată.

– Laurel, îi spuse el cu o voce hârâită.

Lui Laurel, lacrimile îi șiroiau pe față, dar de data asta erau lacrimi de bucurie, iar ea râse și glasul ei răsună în toată pădurea, de parcă fiecare copac ar fi simțit aceeași bucurie.

Tamani schiță un zâmbet.

– Ai reușit.

– Am avut ajutoare.

– Totuși...

Laurel dădu din cap și începu să se joace cu degetele în părul lui, în timp ce Tamani închise ochii și oftă ușurat.

Dar Laurel nu terminase încă ce avea de făcut.

Se ridică de lângă Tamani și se duse la Klea. Avea fața neagră și umflată, dar ochii, verzi-deschis, îi scânteiau de răutate. Probabil auzise totul, probabil știa că planul ei dăduse greș – pentru totdeauna.

– Viridefaeco, șopti Klea. Horcăia la fiecare respirație și stătea încă pe spate, în aceeași poziție în care o lăsase cu o oră în urmă. Laurel se întrebă dacă mai putea să se miște măcar. Ești... ești o *figură*. Pun pariu că te crezi tare... deșteaptă.

– Cred că *tu* ești deșteaptă, zise calmă Laurel. Era un adevăr ciudat în asta. Deschide gura, zise ea, ținând în mână cealaltă sticluță.

– Nu! spuse printre dinți Klea, cu o ardoare pe care Laurel nu și-ar fi putut-o imagina din partea unei zâne pe moarte.

– Cum adică, nu? întrebă Laurel. Toxina asta o să te ucidă.

Klea dădu ochii peste cap.

– Prefer să... mor... decât să trăiesc în „lumea ta perfectă".

Laurel strânse din dinți.

– Nu suntem la concurs aici; ia poțiunea odată!

Când Klea întoarse capul și strânse din buze, Laurel decise să-i arunce pur și simplu poțiunea în față; poate că avea efect și așa.

Cu reflexe întârziate, Klea o apucă pe Laurel de încheietură și, ridicându-se în fund, o strânse atât de tare, încât o făcu să se zbată pentru a se elibera. Unde găsise Klea atâta putere?

– Laurel!

David făcu un pas șovăitor spre ele, apoi se opri și se uită exasperat la sabia pe care o ținea în mână.

– Victoria... va fi... a mea! zise Klea, șuierând fiecare cuvânt printre dinții încleștați.

Împingând cu putere, dădu cu pumnul lui Laurel de pământ, iar sticluța din zahăr candel se zgudui, împrăștiind serul lipicios pe iarba înnegrită. Cu un aer satisfăcut, Klea îi împinse lui Laurel mâna cât colo și se lăsă din nou să cadă pe spate în țărână.

– Arză...

Laurel încremenise, în stare de șoc.

– ... te-ar...

Picăturile de viridefaeco ce se scurgeau din mâna lui Laurel acum poate aveau să fie de ajuns. Doar să poată să...

– ... *focul*.

Expresia întipărită pe fața înnegrită și umflată a Kleei nu era una de furie sau de dispreț. Era dezgust pur, diabolic.

Amorțită, Laurel se duse împleticindu-se înapoi la Tamani și se prăbuși lângă el. David veni și el, înfigând Excaliburul în pământ și așezându-se, cu picioarele încrucișate, de cealaltă parte a lui Laurel. Tamani clipi și deschise ochii, apucându-l pe David de braț.

– Mulțumesc c-ai stat pe-aici, prietene.

– Nici n-aveam unde să mă duc, zise David încet și-i zâmbi.

Laurel își sprijini capul de umărul lui David și-l luă de mână pe Tamani. Aveau o grămadă de treabă – să se pună pe picioare, să prepare viridefaeco, să-și înmormânteze prietenii și să refacă Academia. Dar pentru seara aceea fusese de ajuns. Avalonul era salvat, David era un erou și Tamani trăia.

Iar Klea nu mai putea să-i facă niciun rău.

Capitolul 25

– Laurel!

Ochii lui Laurel se zbătură înainte să-i deschidă, în lumina încă lăptoasă dinaintea răsăritului. Stătea cu capul pe pieptul lui Tamani, iar David își ținea o mână pe abdomenul ei. Nu știa sigur cât timp zăcuse așa – înfășurată ca un cocon în brațele prietenilor ei, lăsase lumea să-și urmeze cursul netulburată, un scurt răgaz după ororile din ultimele douăzeci și patru de ore –, dar, cum soarele nici nu răsărise încă, nu putea să fi trecut prea mult.

– Laurel!

Scrută câteva clipe împrejurimile scăldate în lumina palidă a dimineții și abia apoi văzu de unde venea vocea aceea.

– Jamison! exclamă ea.

Luându-i mâna lui Tamani, Laurel se uită în ochii lui și-i atinse încheietura cu buzele, după care îi dădu drumul și se târî până la Jamison.

În ciuda îngrijirilor atente ale lui David, pe Laurel o frământa gândul că Jamison fusese inconștient atât de mult timp. Stătea în afara șanțului pe care îl săpase David și părea să nu fi intrat în contact cu toxina, dar Laurel îi verifică cu blândețe capul în locul în care îl lovise bușteanul, apoi îl apucă de mâini, ca să simtă dacă avea pe piele vreo urmă de otravă care să-i fi afectat celulele.

– Mă tem că te-am dezamăgit, zise el, cu părere de rău.

– Nu-i adevărat, îl contrazise Laurel, zâmbind când își dădu seama că nu simțea nici urmă de otravă. E totul OK. „Cât de OK se poate, după război."

– Yuki...?

Laurel lăsă capul în jos.

– N-am reușit să mă întorc la timp, șopti ea, iar ochii lui Jamison se umplură de lacrimi, ceea ce lui Laurel i se păru firesc.

– Și Callista?

Laurel dădu din cap și se întristă din nou, amintindu-și cât de neputincioasă se simțise în ultimele clipe de viață ale Kleei.

– Dar Avalonul e în afara oricărui pericol, spuse el, și nu păru nicicum o întrebare.

Laurel nu se simțea victorioasă.

– Ce s-a întâmplat?

Laurel îi povesti foarte pe scurt, pentru a nu o extenua pe zâna de iarnă, dorindu-și să fi fost o poveste cu final fericit.

– Sunt mândru de tine, spuse Jamison după ce termină de povestit, iar în vocea lui se simțea același sentiment de înfrângere pe care-l avea și Laurel.

Da, trolii fuseseră alungați și, da, Klea împreună cu toxina ei fuseseră oprite, dar prețul plătit pentru toate astea era imposibil de estimat. Sute de zâne de primăvară și vară ucise – poate peste o mie. Cât despre zânele de toamnă, era dureros și numai să te gândești la ele. Numărul celor de la Academie scăzuse la mai puțin de o sută și aveau să treacă decenii până să se refacă. Atâtea morți, și pentru ce? Pentru ca Avalonul să se întoarcă la un statu-quo dezastruos.

Laurel auzi un strigăt și o cascadă de pași și se întoarse împreună cu Jamison în direcția din care venea.

– N-am de gând să aștept!

Vocea reginei răsuna limpede, acoperind argumentele propriilor *Am Fear-faire* în vreme ce cobora pe potecă, cu Yasmine urmând-o senină la mică distanță.

Mâna lui Jamison se încordă sub atingerea lui Laurel când văzu monarhul apropiindu-se, dar un zâmbet timid îi apăru pe buze în momentul în care Yasmine îl zări și-o rupse la fugă spre el.

– Stai!

Toți ochii se întoarseră spre regină și anturajul ei în timp ce Fiona și Chelsea ieșeau din întunecimea pădurii împrăștiind frunze în mers.

– Nu. Atinge. Nimic, spuse Fiona printre gâfâieli, legănând în mână o sticluță.

– Mulțumesc zeiței! zise Chelsea, ocolind-o pe Fiona pentru a sări să-i îmbrățișeze pe Laurel și pe Jamison. Regina asta ascultă vreodată de cineva? șopti Chelsea, iar Jamison chicoti încet. Le-am văzut venind pe potecă în jos tocmai când terminam o altă serie de poțiuni și am fugit cât de repede am putut.

– Măcar au reușit s-o țină pe loc santinelele până acum, spuse Laurel, ridicând din sprânceană.

– Așteaptă, Yasmine, te rog! strigă Fiona, încercând s-o oprească pe tânăra zână să se apropie de Jamison.

– E OK, interveni Laurel. Jamison e curat.

Neîncrezătoare, Fiona o lăsă totuși să treacă.

Regina Marion se opri la marginea șanțului săpat de David și privi în jos încruntată, cu brațele încrucișate. Laurel îi ignoră înfățișarea fioroasă și o luă pe Chelsea de mână, trăgând-o pe prietena ei peste tranșeul puțin adânc și conducând-o spre locul unde David stătea în genunchi, cu mâna încleștată pe Excalibur, lângă Tamani, care reușise să se ridice în fund pe jumătate. Pe piept avea încă pielea de culoarea cenușii, arătând ca o arsură extinsă, dar și aceasta pălea treptat.

– Indiferent ce se va întâmpla, șopti Laurel, facem asta împreună. Ceru din priviri aprobarea fiecărui prieten, și toți încuviințară din cap. Și, David, să nu lași sabia din mână, mai spuse ea, uitându-se în treacăt la regină. Nu sunt sigură c-am răpus toți inamicii, încheie apoi cu asprime.

– Veniți încoace, voi toți de-acolo! porunci Marion.

– Lasă-mă să le neutralizez întâi, propuse Fiona, și Laurel se întoarse și o văzu aplecându-se în fața reginei, cu sticluța de ser în mână. În vârf avea un pulverizator. Ca să fim siguri, adăugă, cu ochii ațintiți la umbrele care se plimbau încă pe pieptul lui Tamani.

Laurel încuviință din cap, iar Fiona sări peste șanț.

– Țineți-vă respirația! Fiona pulverizează peste ei poțiune viridefaeco. Scuze dac-o să vă udați puțin.

Laurel își alungă îndoielile și se întoarse să-l ajute pe Tamani să se ridice.

– Poți să mergi? șopti ea.

Tamani strânse din dinți, dar apoi se lăsă păgubaș și clătină din cap.

– Nu fără ajutor, recunoscu el.

– Aici, zise Laurel. Îi trase brațul peste umerii ei, iar Chelsea sări să-i vină în ajutor din partea cealaltă.

Deși regina era la doar câțiva pași distanță, Laurel și Chelsea îl duseră pe Tamani de cealaltă parte a cercului, acolo unde se aflau Jamison și Yasmine; David se întinse peste șanț și-l ajută pe Tamani să treacă peste el ca să stea toți împreună.

– O să vorbim aici, strigă Laurel spre regină.

Marion își țuguie buzele și, o clipă, Laurel crezu că avea să refuze să vină. Dar probabil că își dăduse și ea seama că nu mai avea ce să facă. Flancată de *Am Fear-faire*, o coli șanțul circular și rămase pe partea cealaltă, uitându-se spre ceea ce, altfel, i s-ar fi părut o companie plăcută.

Regina făcu o demonstrație numărându-i o dată, apoi încă o dată.

– Ei bine, Jamison, doi oameni și două zâne – una de toamnă și una de primăvară. Unde e zâna de iarnă despre care mi-ai povestit? întrebă Marion. Ori s-a dovedit a fi vreo plăsmuire a unei santinele cu imaginație bogată?

Ochii ei se opriseră acuzatori la Tamani.

– Iat-o pe cea tânără zăcând moartă în cerc, spuse Jamison, arătând într-acolo.

Marion se uită și făcu ochii mari când își dădu seama pentru prima oară că groteștile siluete negre ofilite din cercul cu iarbă moartă erau, de fapt, zâne.

– Tu ai ucis-o, zise ea încet.

– N-am ucis-o, răspunse Jamison. Yuki a trădat-o pe Callista când a descoperit că n-a fost decât un pion în planurile ei. Callista a ucis-o.

– Un pion? întrebă regina pe un ton batjocoritor, incapabilă să accepte ideea că o zână de iarnă putea fi pionul cuiva.

– Exact ca trolii, adăugă Jamison scurt.

În momentul acela, regina arăta ca și când ar fi pălmuit-o cineva – ca și când ar fi interpretat comparația ca pe un afront personal –, iar pe chip îi apăru încet nesiguranța.

– Ai face bine să începi cu începutul.

Încet și cu numeroase întreruperi, Laurel le povesti tuturor ce făcuseră. Când ajunse la felul în care descoperise ingredientul final al poțiunii viridefaeco, Jamison începu să radieze de mândrie, iar regina să devină tot mai palidă.

După ce Laurel termină, peste luminiș se așternu o liniște apăsătoare. Marion se uita dincolo de cerc, spre locul unde Klea și Yuki muriseră. Iarba se înnegrise iremediabil, dar Fiona și alte două zâne de toamnă pline de funingine pulverizau ser viridefaeco, oprind, în cele din urmă, complet răspândirea otrăvii.

– Jamison, spuse Marion încet, e evident că ai nevoie de odihnă. Îți recomand să te retragi la palat, nu înainte să-i conduci pe acești doi oameni spre cartierele lor.

– De acord. Cred că cel mai bine ar fi ca David să dea înapoi sabia înainte de a-l răsplăti pentru eroismul de care a dat dovadă și să-i conducem pe el și pe prietenii lui

afară din Avalon. Îmi închipui că sunt cu toții nerăbdători să ajungă acasă.

– Nu fi prost, zise regina respingând alternativa lui Jamison la porunca ei. Nu-i putem lăsa să plece.

Chelsea își drese glasul; Tamani o apucă de mână și o strânse în semn de încurajare.

– Știți la fel de bine ca mine că nu e o regulă absolută.

– A mânuit sabia, Jamison.

– Doar pentru că așa s-a făcut în trecut nu înseamnă că trebuie să facem la fel și acum. Circumstanțele au fost cu totul altele, explică Jamison calm.

– Nu văd de ce.

– Arthur n-avea unde să se întoarcă. Viața și regatul îi fuseseră distruse. Băiatul ăsta are un viitor înaintea lui. Nu voi fi părtaș la sechestrarea lui aici.

– Cum adică sechestrare? ceru explicații David.

Jamison se uită în sus la David.

– Regele Arthur n-a mai părăsit de atunci Avalonul. Niciodată. Și nu doar pentru că așa a vrut el.

– O sabie de neînvins e un secret mult prea mare, explică regina, pe un ton autoritar, în care se simțea însă compasiunea. Cu siguranță înțelegi la ce mă refer.

– Știu să păstrez un secret, răspunse David. Sunt chiar bun la păstrat secrete.

– Nu unul ca acesta.

– Am ținut ascunsă identitatea lui Laurel mai bine de doi ani. Ca să nu mai vorbesc de locul unde e poarta.

Regina nu păru impresionată.

– Asta înseamnă că există *două* lucruri care trebuie să-ți fie șterse din memorie, dacă acel *Fear-gleidhidh* al lui Laurel din Avalon și-a făcut treaba. Te rog să nu ne consideri nerecunoscători. E o problemă de diplomație. Conducătorii lumii tale – oameni sau altceva – ar face măcel pentru a intra în posesia unei asemenea arme.

– Știu asta.

– Atunci știi și că e spre binele tău să rămâi aici.

– Am familie. Și Chelsea la fel. Nu vrem să-i părăsim.

– N-aveți de ales, spuse regina cu asprime. Nu suntem monștri; veți fi tratați bine aici. Dar nu puteți pleca.

– Domnia Voastră n-are de ales, o contrazise David, înainte ca oricine altcineva să apuce să deschidă gura. Nu mă puteți ține aici.

Regina miji ochii.

– Cum așa?

– Am Excaliburul.

– Din partea mea, îl poți cără după tine prin Avalon până la moarte, zise ea, dând de înțeles că ea considera discuția încheiată.

– Pe ce puneți pariu că sabia asta va tăia barele acelor porți cât ai clipi? o provocă David cuviincios, dar categoric.

Lui Laurel i se puse un nod în gât; David sigur nu intenționa să distrugă cel mai important punct de apărare al Avalonului, nu-i așa?

– Arthur n-a tăiat niciodată porțile, răspunse regina, dar în ochi i se citea nesiguranța.

– Poate că nu și-a dorit cu adevărat să plece.

– Poate că nu, răspunse Marion. Sau poate și-a dat seama că o asemenea mișcare hazardată ar pune în pericol Avalonul. Poate că a fost prea nobil ca să facă așa ceva.

David și regina Marion se priveau fix în ochi.

– N-o să vă ajut să-i țineți aici, spuse Jamison, întrerupându-le confruntarea. Dacă-mi vor spune să le deschid porțile, o voi face.

– În cazul ăsta, vei fi executat pentru trădare, spuse Marion fără ezitare. Poate că faci parte din Consiliu, *dar regina încă sunt eu.*

– Nu! strigă Yasmine, strângându-l pe Jamison de braț, și vocea ei de copil sună ciudat în miezul acestui soi de discuție.

– Yasmine, și tu vei avea aceeași soartă, spuse Marion, fără să se uite la ea.

– Nu-i corect! interveni Chelsea, ridicându-se în picioare, cu pumnii strânși. Ea n-a făcut nimic.

– Alegerea le aparține oamenilor, decretă Marion, fără să-și poată lua ochii de la David. Ar fi păcat ca, după tot ce-ați făcut pentru Avalon, să vă hotărâți să-l expuneți unui pericol și mai mare.

David rămase tăcut și neclintit, iar încheieturile îi albiseră pe mânerul sabiei de la strânsoare. Oare chiar putea tăia poarta? *Ar fi făcut asta*?

David făcu stânga-mprejur și îi întoarse spatele reginei. Fără un cuvânt, sări peste șanț și rămase în picioare cu ochii la cadavrele care-l înconjurau – Klea, Yuki, războinicii fără minte ai Kleei, iarba încă înnegrită care umplea cercul. Apoi se întoarse și, uitându-se în ochii reginei, înfipse sabia în pământ, aproape până la mâner.

Dar nu-i dădu drumul.

Doar se lăsă pe vine, uitându-se la Marion o clipă. În jur domnea o liniște deplină.

Apoi își luă mâna de pe sabie, ridicând degetele pe rând, își trase mâna și dădu să plece.

Când ajunse lângă prietenii lui, David o cuprinse în brațe pe Chelsea și-și îngropă fața sub bărbia ei, cu tot corpul tremurând.

– Îmi pare rău, șopti. Îmi pare foarte, foarte rău. După toate prin câte au trecut, nu pot... Îmi pare rău.

– Știu, spuse Chelsea, ținându-l strâns. Ea închise ochii și vocea îi tremură: Ai făcut ce trebuia. Și, hei, sunt locuri mult mai rele unde ai putea trăi, corect?

Laurel îi luă în brațe pe amândoi; în spatele ei, Tamani li se alătură împleticindu-se, lăsându-se pe umărul lui Laurel.

– Hei, eu pot... începu el să șoptească.

– N-o să stau cu mâinile în sân și să las să se întâmple una ca asta.

Se întoarseră cu toții și-l văzură pe Jamison în picioare, cu Yasmine cuibărită sub brațul lui, susținându-l.

– O să le deschid poarta. Iar apoi îmi voi accepta pedeapsa.

– Jamison, nu, zise Tamani încet.

– Atât de puțin timp mi-a mai rămas; ar fi o onoare, zise Jamison, cu fruntea sus.

Dar Tamani clătina deja din cap.

– Astăzi nimeni nu se va sacrifica. Nici măcar tu.

Jamison îl cercetă cu privirea pe Tamani, dar după un moment păru că ajunseseră la un fel de înțelegere, pe care Laurel n-o pricepu, dar Jamison făcu un pas în spate și nu mai scoase un cuvânt.

Tamani se întoarse spre Laurel, David și Chelsea.

– Voi face ceea ce trebuie, explică el pe un ton blând.

– Ce? întrebă Laurel. Nu putem pur și simplu să...

– Dacă ați avut vreodată încredere în mine, oricare dintre voi, atunci aveți și acum, șopti el. Se uită în jurul cercului, întâlnind privirea fiecăruia. Cu toții încuviințară din cap.

Cu un efort vizibil, Tamani rămase drept în picioare și vorbi cu voce tare, ca toată lumea să-l audă:

– Am câteva lucruri de făcut. Laurel, zise Tamani, întorcându-se spre ea, îl ajuți tu pe Jamison în Grădina Porții?

– Nu-l poți lăsa să facă asta pentru noi, zise încet Laurel.

– Te rog? răspunse în schimb Tamani.

Acceptase să aibă încredere în el, așa că dădu din cap ușor.

– Chelsea? Vii cu mine să mă ajuți?

Chelsea mustăci.

– Bineînțeles.

– Într-o oră, vreau să fie toată lumea în Grădina Porții. Tamani se uită în sus și întâlni privirea reginei. Și Domnia Voastră ar trebui să fie acolo.

– Nu sunt obișnuită să mi se dea ordine de parc-aș fi...

– O să-ncercați să mă opriți dacă voi fi mai bun decât credeți, nu-i așa? o întrerupse Tamani, ridicând din sprânceană. Niciodată până atunci nu vorbise ca protejatul lui Shar. Laurel își aminti cum tremurase odată în prezența zânelor de toamnă, cum se plecase sub privirea pe care i-o aruncase regina; iar acum, parcă în fața lui era altă regină.

Marion tăcu, iar Laurel își dădu seama că Tamani o prinsese în capcană. Dacă refuza să vină, Tamani avea șanse să reușească. Dar dacă venea, recunoștea că-i era teamă.

Control sau aparențe?

Regina Marion se albi la față, apoi se întoarse și plecă fără un cuvânt. Laurel bănuia însă că, până la urmă, monarhul Avalonului avea să cedeze.

Capitolul 26

Laurel îl urmări cu privirea pe Tamani în timp ce cobora anevoie drumul spre cartierul zânelor de primăvară, sprijinindu-se cu un braț de umerii lui Chelsea. Devenea tot mai puternic cu fiecare clipă, dar serul care-i curăța otrava din organism nu putea lupta cu oboseala acumulată.

Cu toții erau extenuați. Cearcăne adânci se formaseră sub ochii lui Chelsea și ai lui David, iar corpul lui Tamani fusese supus la numeroase chinuri chiar dinainte să-l otrăvească Klea. Dar Chelsea avea să-l îngrijească; Laurel nu se îndoia câtuși de puțin că se putea baza pe prietena ei în privința asta.

– Băiatul ăla a avut ceva în minte, zise Jamison cu o sclipire în privire. Și ard de nerăbdare să aflu ce anume.

Laurel dădu din cap, cu toate că îi era teamă. Tamani îi dovedise că era gata să se sacrifice pentru ea, iar ea nu putea decât să spere că nu asta avea de gând și acum. Nu că ar fi avut vreo putere. Îl ajută pe Jamison să se ridice în picioare și-l apucă de un braț, iar Yasmine de celălalt.

David stătea deoparte și ezita, apoi li se alătură, mergând braț la braț cu Laurel.

– Pare ciudat să o știi pe Klea moartă, recunoscu Laurel în timp ce coborau încet pe potecă. Mi se pare că, timp de peste un an, am încercat în fiecare zi să-i anticipez mișcările și să mă feresc din calea ei.

– Mi-aș fi dorit ca lucrurile să se sfârșească altfel pentru ea, zise Jamison.

– Nu mi-a plăcut că a trebuit să gândesc ca ea, dar numai așa am reușit să găsesc ultimul ingredient, spuse Laurel.

Asta pentru că avea o minte strălucită. Și, poate mai important, avea o minte *deschisă*. Îi plăcea să pună întrebări și să caute răspunsuri în feluri în care alte zâne pur și simplu nu puteau. În final, asta fusese căderea, dar și salvarea ei.

– Mi-ai spus odată c-aș putea fi la fel de bună ca altcineva, dar nu mi-ai spus ca cine. Te refereai la ea?

– Da. M-am gândit de multe ori la ea în ultimii cincizeci de ani și la cât de mult a pierdut Avalonul când a izgonit-o.

Laurel șovăi, după care spuse:

– Cum poți să te mai gândești la potențialul ei, după tot ce-a făcut? Eu când mă gândesc la ea văd doar suferință și moarte.

David o strânse de braț, solidar.

– Atunci încearcă să-ți amintești cât de des ți-a salvat familia și prietenii.

– Niciodată n-am fost în pericol, îl contrazise Laurel, amintindu-și prima noapte în care o întâlnise pe Klea. Prima dată când îi „salvase". La început și-a trimis trolii după noi. Nu-i același lucru. Chiar și atunci când ne-a salvat din mâinile lui Barnes a fost pentru că *ea* îl scăpase de sub control.

– A, dar chiar de la tine știu că ți-a spus că face cele mai bune toxine și antidoturi. Cred că poțiunea pe care ți-am dat-o eu a fost cea care ți-a salvat tatăl și le-a fost administrată și prietenilor tăi umani, când a fost nevoie.

Laurel trase aer în piept, gândindu-se la sticluța albastră pe care o avea acasă.

– Ea a făcut aia?

Jamison încuviință din cap.

– Am întâlnit puține ființe cu adevărat rele în viața mea. Nici chiar oamenii care acționează din invidie, ori lăcomie, ori mândrie, nu-și pierd capacitatea de a face lucruri din iubire. În cele din urmă, până și Yuki a revenit la sentimente mai

bune. Îmi pare rău pentru Callista că n-a putut face la fel, dar cred în continuare că undeva în sufletul ei a avut și bunătate.

– Da, zise Laurel, fără a fi convinsă. După ce-l văzuse pe Tamani cu un picior în groapă, nu avea cum să gândească frumos despre Klea.

Jamison tăcu o clipă, după care spuse:

– Nu știu dacă voi mai fi aici data viitoare când vă veți întoarce în Avalon.

– Jamison...

– Te rog, o întrerupse el, neobișnuit de serios. E important ce-o să spun acum. Foarte, foarte important. Făcu o pauză și cercetă iscoditor împrejurimile, după care îi luă lui Laurel ambele mâini într-ale sale și o privi în ochi. Au trecut mai bine de cincizeci de ani de când am decis să plantăm un descendent în lumea oamenilor și ne-am pus planul în aplicare. Am avut rețineri. Nu am crezut că era un moment bun. Cora nu mai avea mult până să se ofilească, și am văzut ce fel de regină avea să fie Marion. Dar voturile pro au fost mai multe. Apoi, într-o zi, după mulți ani, ne-au adus o nouă zână de iarnă, proaspăt îmbobocită.

Jamison o cuprinse părintește cu brațul pe Yasmine, iar ea îi zâmbi.

– M-am uitat în jos la zâna aceea micuță de iarnă – o zână căreia îi era sortit să nu domnească niciodată, de vreme ce diferența de vârstă dintre ea și Marion nu era mare – și m-am gândit la potențialul ei, care avea să se irosească. Exact ca în cazul Callistei. Și am știut în acel moment că nu puteam lăsa din nou să se întâmple una ca asta. Câteva zile mai târziu, au rămas doi candidați pentru descendența umană.

– Mara și eu? întrebă Laurel, iar Jamison dădu din cap.

– Mi-am dat seama că o cunoșteam pe una din tinerele Amestecătoare. O văzusem de multe ori când eram la Academie, urmărind cum se îngrijea Grădinarul de lăstarul

zânei de iarnă. Această micuță Amestecătoare era cea mai bună prietenă a fiului Grădinarului.

– Tamani, șopti Laurel.

– Și mi-am dat seama că poate acesta era răspunsul. O descendentă – o urmașă bună și blândă, care avea în Avalon pe cineva care o iubea, o iubea *cu adevărat*, cineva care putea să-i fie sprijin, care să o facă să se întoarcă mereu aici.

Dar nu cu mâna goală. Îmi trebuia o descendentă care să nu se uite de sus la oameni, ci să-i iubească, o descendentă care să respingă tradițiile și prejudecățile atât de greu de uitat, încât n-aș fi avut încredere nici măcar într-un elixir de memorie să le șteargă. Și dacă această descendentă avea să le arate zânelor din Avalon că lucrurile puteau fi și altfel? Dacă s-ar fi dovedit un sfetnic bun pentru tron? Era posibil să facă o revoluție pacifistă, să aducă o nouă glorie, un nou mod de a trăi în regatul nostru?

– Jamison! exclamă Laurel.

– Și în vreme ce această descendentă afla cum să facă lucrurile în alt fel, *eu* o învățam pe micuța zână de iarnă să le iubească pe *toate* zânele din Avalon, nu doar pe acelea care aveau putere. Și poate, doar poate, când avea să fie momentul, ea ar fi avut o șansă să domnească, o șansă să facă din Avalon un loc așa cum am visat întotdeauna în secret că ar putea fi.

– Ai plănuit totul! spuse Laurel dintr-o suflare, încercând să afle de ce. Tu m-ai ales pe mine, l-ai ajutat pe Tamani, tu ai plănuit *totul*!

– Nu chiar tot. Nu și asta, zise Jamison, arătând spre dezastrul care-i înconjura. Niciodată asta. Dar după ce Callista a fost exilată, trebuia să fac ceva. *Trebuia* să încep cu o schimbare. E secretul nostru, adăugă, oftând când se uită în jos la Yasmine și apoi iar la Laurel. Și acum e și al tău. Ia lucrurile încet, lăstarul meu! Cele mai bune și mai durabile schimbări sunt acelea care se fac treptat; pentru

a atinge dimensiuni impresionante, un copac trebuie mai întâi să-și fixeze în pământ rădăcini puternice. Dar îți promit: când va sosi timpul, când Avalonul va fi pregătit și când tu vei fi gata să ni te alături, Yasmine va fi și ea pregătită. Atunci vom putea avea o adevărată revoluție. O revoluție pașnică; o revoluție care să se bucure de sprijinul tuturor zânelor din Avalon. Iar dacă tu și Tamani veți lucra împreună, Avalonul va putea fi tot ceea ce noi mereu am sperat să fie.

Cu ochii mari de uimire, Laurel se uită la Yasmine și văzu cum toată bunătatea pentru care-l iubea atât de mult pe Jamison strălucea acum în ochii acestei zâne micuțe.

„Viitorul Avalonului", se gândi Laurel, iar fruntea i se descreți și zâmbi. Se uită la amândoi și dădu din cap, alăturându-se în tăcere cruciadei lor secrete.

Porniră din nou, iar Laurel încercă să înțeleagă tot ce făcuse Jamison – semințele pe care le plantase, la propriu și la figurat, și recolta pe care o prevăzuse, chiar dacă știa că nu va mai apuca s-o vadă. Când ajunseră la poartă, Laurel îl ajută cu stângăcie pe Jamison să se așeze pe băncuța de piatră din fața porților distruse ale Grădinii. Yasmine se așeză lângă el, cu toate *Am Fear-faire* în alertă.

– M-mă întorc, murmură Laurel, având nevoie de câteva minute după care se lipi să se gândească la tot.

Cu David în spatele ei, Laurel trecu de porți și merse înainte după care se lipi cu spatele de zidul de piatră și se așeză pe pământ.

– Nu-mi vine să cred că a plănuit totul, zise ea încet.

– Și acum să moară înainte să apuce să vadă ce a ieșit, spuse David, așezându-se lângă ea. Să se asigure c-am reușit.

Dar Laurel clătină din cap.

– O să găsească Tamani o soluție.

– Sper.

Se cufundară în tăcere vreme îndelungată în timp ce soarele se ascundea la orizont și o briză rece ciufulea părul lui Laurel. Ea își drese glasul și spuse:

– Îmi pare rău c-ai rămas captiv aici din cauza sabiei.

– Mie nu.

– Ei bine, îmi pare rău atunci c-ai fost pus în situația să omori atât de mulți troli.

El nu-i răspunse, dar ea știa cât de tulburat era în sufletul lui.

– A fost... a fost grozav, totuși. Chiar ne-ai salvat. Ești eroul meu, adăugă ea, cu speranța că îl va mai înveseli.

Dar David nu schiță nici măcar un zâmbet.

– Nu-ți poți imagina cum e să ții sabia aia în mână. Ridică din umeri. De fapt, probabil că poți. Probabil că așa te simți și tu când faci vrăji.

– Crede-mă, arta amestecării seamănă mai mult cu arta gospodăriei.

– O atingi, continuă David, ca și când n-ar fi auzit-o, iar Laurel tăcu și-l lăsă să vorbească. Era evident că simțea nevoia să se descarce. Iar puterea ei te inundă. Și nu dispare până n-o lași din mână.

Laurel se gândi la Copacul Lumii și se întrebă dacă semăna oare cu ce simțise ea acolo.

– E o agitație incredibilă, așa cum nu mai există pe lumea asta, și nu te poți abține să te gândești că poți face orice. Se uită în jos la mâinile lui, care i se odihneau în poală. Dar nici măcar sabia aceasta de neînvins nu-mi poate da ce vreau cu adevărat.

Ezită, și Laurel știu ce avea să urmeze.

– N-o să mai fim împreună, nu-i așa?

Laurel lăsă privirea în pământ și clătină din cap.

Îl văzu schimbându-se la față, dar nu zise nimic.

– Mi-aș dori, începu Laurel pe un ton șovăitor, mi-aș dori să existe o cale prin care să nu sufere nimeni în povestea asta. Și mă urăsc pentru că eu sunt cea care a rănit.

– Cred că totuși e mai bine să știu, zise David.

– Nu eram sigură, zise Laurel. Nu până când era cât pe-aci să-l pierd.

– Da, când vezi moartea cu ochii, poți percepe altfel lucrurile, spuse David, rezemându-se cu spatele de zid.

– David, spuse Laurel, încercând să găsească cuvintele potrivite. Nu vreau să crezi c-ai făcut ceva greșit sau că nu ești destul de bun. Ai fost prietenul perfect. Întotdeauna. Ai fi făcut orice pentru mine, și *știu* asta.

Atitudinea lui David nu se schimbă, dar îi evită privirea.

– Și habar n-am, continuă Laurel, dacă e bine sau rău, dar trebuie să știi că te-am iubit foarte mult – am avut foarte mare *nevoie* de tine. Ai fost cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla în liceu. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

– Mulțumesc pentru că mi-ai spus, zise David, părând sincer. Și... nu e ca și cum nu știam ce se va întâmpla. Adică, am sperat să nu se întâmple, dar...

Laurel se uită într-o parte.

– Cred că Tam e singura persoană din lume care te poate iubi la fel de mult cât te iubesc eu, zise David cu jumătate de gură.

Laurel dădu din cap, dar nu spuse nimic.

– Așadar, vei rămâne aici cu el?

– Nu, zise Laurel, luându-l pe David prin surprindere. Locul meu nu e aici, David. Nu încă. Poate într-o zi. Poate... când Yasmine va deveni regină și va avea nevoie de mine, dar, deocamdată, Avalonul are nevoie de cineva în lumea oamenilor, așa cum a zis și Jamison. Cineva care să le amintească mereu că oamenii sunt minunați. Că tu ești minunat, adăugă. Și asta am de gând să fac.

– Laurel?

În glasul lui se simțea o undă de disperare, o tristețe adâncă pe care știa că *ea* o sădise acolo.

– Da?

El rămase tăcut o vreme, iar Laurel crezu că se răzgândise, dar apoi spuse:

– Am fi reușit împreună. Dacă n-ar fi fost... el, am fi făcut lucruri extraordinare împreună. Toată viața. Chiar cred asta.

Laurel zâmbi trist.

– Și eu.

Se aruncă în brațele lui David și-și lipi obrazul de pieptul lui cald, la fel cum îl îmbrățișase de nenumărate ori. Și ea știa, în ciuda faptului că, probabil, avea să-l vadă în fiecare zi până la sfârșitul liceului, că acesta era un rămas-bun.

– Mulțumesc, șopti ea. Pentru tot.

Văzu o mișcare cu coada ochiului; era undeva departe, dar îl recunoscu într-o clipă. Tamani se chinuia să vină singur la ei, abia reușind să pună un picior în fața altuia. Când îi spuse asta Laurel se uită la el, se împiedică și fu cât pe-aci să cadă.

Lui Laurel i se tăie respirația și, într-o clipă, era deja în picioare.

– Trebuie să mă duc să-l ajut, zise.

David se uită la ea câteva clipe, după care lăsă privirea în jos și dădu din cap.

– Du-te, o îndemnă el. Are nevoie de tine.

– David? spuse Laurel. Uneori... Încercă să-și amintească cum îi explicase Chelsea o dată. Uneori suntem atât de preocupați să ne uităm la un singur lucru, o singură... persoană... încât nu vedem nimic altceva. Poate... poate e timpul să caști bine ochii și să te uiți în jur.

După ce îi spuse asta, Laurel se întoarse și porni să-l întâmpine pe Tamani, fără să se mai uite în urmă.

Capitolul 27

– Tamani! strigă Laurel, luând-o la fugă spre el.

El privi în sus și, pentru o clipă, Laurel văzu bucurie în ochii lui. Apoi însă fața i se întunecă. Clipi și se uită în pământ, trecându-și o mână prin păr cu un gest nervos.

Laurel se cuibări sub brațul lui sănătos, gata să-l certe pentru că se forța prea mult. Sub buricele degetelor nu simți nici urmă din toxina groaznică a Kleei, ceea ce era încurajator, însă rănile pe care le avea erau îndeajuns.

– Ești bine?

El clătină din cap, cu ochii goi, cum nu-l mai văzuse niciodată. Ieri abia dacă își dăduse seama că încerca să se detașeze de orice emoție pentru a face ce avea de făcut. Dar aici, cu nimeni altcineva în jur în afară de Laurel, fără să aibă vieți de salvat, lăsase garda jos și își dădu frâu liber emoțiilor. Și se vedea.

– Nu, răspunse cu glas tremurat. Nu sunt bine. Și nu cred că voi mai fi multă vreme. Dar voi supraviețui, adăugă, după o scurtă pauză.

– Stai jos, zise Laurel și-l trase de pe potecă într-o zonă cu iarbă, unde un pin mare le oferea adăpost nu doar împotriva soarelui, ci și a privirilor curioase. Voia să-l aibă numai pentru ea măcar o clipă. Unde e Chelsea?

– Va veni curând, zise el obosit.

– Unde-ai fost?

El rămase tăcut.

– La casa lui Shar, răspunse el, într-un final, răstindu-se la ea.

– Of, Tam, suspină Laurel, luându-l pe după umeri.

– A fost ultima lui dorință, explică Tamani, și o lacrimă îi alunecă o clipă pe obraz, după care și-o șterse cu mâneca.

Laurel voia să-l ia în brațe, să-l consoleze, să alunge acele șanțuri îngrozitoare ce-i brăzdau fruntea, dar nu știa de unde să înceapă.

– Tamani, ce se petrece?

Tamani înghiți în sec și clătină din cap.

– Vă duc înapoi în California; vei vedea. Pe tine, pe Chelsea și pe David.

– Dar...

– Dar nu vin cu tine.

– T-trebuie, insistă Laurel, însă Tamani clătină din cap.

– O să-i spun lui Jamison că nu pot să-mi respect jurământul. O să mă ajute el într-un fel. O să-ți găsesc cel mai bun protector din Avalon, promit, dar... nu voi mai fi eu acela.

– Nu vreau un alt protector, protestă Laurel speriată, simțind un gol în piept.

– Nu înțelegi, zise Tamani, fără să se uite la ea. Nu e vorba de noi; nu pot fi un *Fear-gleidhidh*... eficient pentru tine. Privind acum în urmă, probabil că n-ar fi trebuit să fiu niciodată; dacă-mi făceam treaba cum se cuvine, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Când am... când am crezut c-ai murit, am luat-o razna. Sincer, nu mai eram eu. Mi s-a făcut frică de cel care devenisem. Nu pot trăi tot timpul cu gândul că te-aș putea pierde în orice moment; că aș mai trece iar prin așa ceva. Ezită. E prea mult.

– Nu, nu, Tam, zise ea, mângâindu-l pe cap și pe față. Nu se poate, nu acum, nu...

– Nu sunt atât de bun cum mă crezi, Laurel, spuse el cu disperare în glas. N-am încredere în mine c-aș fi în stare să apăr pe cineva.

– Atunci găsește pe altcineva care să facă asta, dacă trebuie, îi sugeră ea, strângând din dinți, dar nu mă părăsi!

Se apropie mai mult de el și-i luă fața între palme, așteptând până își ridică ochii din pământ și se uită la ea. Oriunde vom merge astăzi, vreau să fii cu mine, și nu vreau să mai pleci niciodată. Respirația lui hârâită îi mângâia fața, iar ea se lipi de pieptul lui și îi simți parfumul atrăgând-o ca un magnet. Nu-mi pasă dacă mă păzești sau mă protejezi; vreau doar să mă *iubești*. Vreau să mă săruți de noapte bună când mă duc la culcare și la fel și când mă trezesc. Și nu doar azi; și mâine, și poimâine, și în fiecare zi a vieții mele. Vrei să vii cu mine, Tamani? Să *fii* cu mine?

Laurel își înălță capul până la el. Tamani închise ochii și își simți obrajii tremurând în palmele ei. Ea își lipi buzele de ale lui, simțindu-le moliciunea catifelată. Văzând că n-o respinge, îl sărută mai apăsat, știind, într-un fel, că trebuia să se miște încet, cu grijă, ca să-i convingă sufletul zbuciumat că spusese din inimă fiecare cuvânt.

– Te iubesc. Și te rog... Deschise gura ușor și-i mușcă blând cu dinții buza de jos, simțindu-l cum tremură. Nu, se corectă ea. Te *implor*, vino cu mine. Apoi își lipi gura de a lui și îi șopti: Pentru totdeauna.

Câteva secunde, el nu spuse nimic.

Apoi gemu ușor și-și înfipse degetele în părul ei, trăgându-i gura înapoi peste a lui cu o sete nebună.

– Sărută-mă, îi șopti ea. Și nu te opri.

Gura lui o cuprinse pe a ei și schimbară gusturi dulci ca de ambrozie în timp ce el o mângâia pe pleoape, pe urechi, pe gât, iar Laurel se minuna în fața ciudățeniei acestei lumi. Îl iubea; întotdeauna îl iubise. Ba chiar știuse asta, într-un fel.

– Ești sigură? murmură Tamani, mușcându-i ușor urechea.

– Sunt *atât* de sigură, răspunse Laurel, ținându-l strâns de tricou.

– Ce s-a schimbat? El îi dădu la o parte părul de pe față, hoinări cu degetele pe tâmplele ei și îi mângâie pleoapele.

Laurel încercă să se adune ca să îi răspundă.

– Când ți-am adus poțiunea, am crezut că era prea târziu. Și o luasem și eu înainte. Și tot ce mi-am dorit atunci a fost să n-o fi băut niciodată, să mor împreună cu tine.

Tamani își lipi fruntea de a ei și ridică o mână s-o mângâie pe obraz.

– Te iubesc de mult, mărturisi ea. Dar mereu a existat ceva ce m-a tras înapoi. Poate că mi-era teamă să mă las devorată de o emoție atât de puternică. Încă mă sperie, recunoscu ea în șoaptă.

Tamani chicoti.

– Dacă te face să te simți mai bine, și pe mine mă sperie de moarte, din același motiv. O acoperi cu o ploaie de sărutări, apăsând-o cu degetele pe spate și pe mijloc, iar Laurel își dădu seama că pieptul lui tresărea.

– Ce e? întrebă ea dându-se ușor înapoi. Ce s-a întâmplat?

Dar Tamani nu plângea, ci râdea!

– Copacul Lumii! zise el. A avut mereu dreptate.

– Când ți-a răspuns la întrebare?

El încuviință din cap.

– Ai zis c-o să-mi spui într-o zi ce ți-a răspuns. Îmi spui acum?

– „Dedică-te."

– Poftim?

– Copacul mi-a zis: „Dedică-te." Își trecu mâna prin păr și zâmbi ușor.

– Nu înțeleg, zise Laurel.

– Nici eu n-am înțeles. Ți-eram deja *Fear-gleidhidh*; mă dedicasem ție ca să te protejez. Când copacul mi-a spus asta, mi-am dat seama că ești a mea. Simplu.

– Iar după aceea eu ți-am spus să pleci, zise Laurel în șoaptă, regretând acea amintire adânc înrădăcinată în ea.

– Înțeleg de ce-ai făcut asta, zise Tamani, luând-o de mână. Și poate c-a fost mai bine pentru amândoi, pe termen lung. Dar a durut.

– Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară. Eu l-am ascultat pe copac și mi-am ascultat dorințele egoiste, în loc să te ascult pe *tine*. Acum cred că știu ce-a vrut să spună copacul, zise, și vocea lui vibră în urechea lui Laurel. Trebuia să-mi dedic viața *ție*, nu ca să te îndrum sau să te protejez, doar *ție* cu totul, din adâncul inimii. Trebuia să nu mă mai gândesc dacă și tu vei face vreodată același lucru pentru mine. Într-un fel, cred că asta s-a întâmplat când am venit în lumea umană și nu eram sigur dacă suportam să mă mai întorc. Își plimbă un deget pe fața ei. Înainte, m-am dedicat unei idei – iubirii pe care am simțit-o pentru tine. Dar nu *ție*. Și cred că ai simțit asta, altfel m-ai fi respins.

– Poate, spuse Laurel, deși în momentul acela nu-și putea imagina că l-ar fi putut respinge vreodată.

Tamani îi atinse bărbia și o privi în ochi.

– Mulțumesc, zise el încet.

– Nu, spuse ea, atingându-i cu un deget buza de jos, *eu* îți mulțumesc. Apoi își lăsă fața în jos și buzele li se întâlniră, contopindu-se. Și-ar fi dorit să stea așa o zi întreagă, un an, o eternitate, dar realitatea își făcea treptat simțită prezența.

– Tot nu mi-ai spus ce pui la cale.

– Încă un minut, o opri el, zâmbind cu gura lipită de buzele ei.

– Nu avem nevoie de minute, spuse Laurel. Avem în față eternitatea.

Tamani se dădu înapoi s-o vadă mai bine, cu ochii lucindu-i de mirare.

– Eternitatea, spuse el în șoaptă și o trase iar lângă el ca s-o sărute cu toată ființa.

– Deci, asta ne face nedespărțiți? întrebă Laurel, simțind o durere săgetându-i fericirea când repetă acest cuvânt folosit cu mult timp în urmă de Katya, pentru a descrie cuplurile fericite de zâne.

– Cred că da, răspunse Tamani, radiind de fericire. Se apropie atât de mult de ea, încât nasurile li se atinseră. O santinelă și o Amestecătoare? O să provocăm un scandal în toată regula.

Laurel zâmbi.

– Iubesc scandalurile.

– Eu te iubesc pe *tine*, șopti Tamani.

– Și eu te iubesc, declară Laurel, simțind dulceața fiecărui cuvânt. Cu o iubire ca a lor, lumea începea din nou; exista lumină, exista speranță. Existau visuri.

Dar, mai presus de toate, exista Tamani.

Capitolul 28

De la Samhain nu mai văzuse Laurel atâtea zâne adunate laolaltă. Cât timp ea se pierduse în brațele lui Tamani, ele împânziseră toate potecile care duceau la Grădina Porții, se aliniaseră lângă zidurile de apărare, formaseră grupuri în jurul intrărilor și se așezaseră printre copaci acolo unde trolii sfărâmaseră zidurile. Cele mai multe purtau veșmântul simplu și practic al zânelor de primăvară, dar scânteietoarele zâne de vară și chiar câteva de toamnă se amestecaseră, și ele, prin mulțime. De fapt, singurul grup pe care Laurel nu-l văzuse în mulțime erau santinelele în uniformele lor de gală, al căror rol ar fi fost, probabil, să împrăștie mulțimea din Grădina Porții. Se întrebă, copleșită de tristețe, dacă vreuna dintre santinelele Grădinii supraviețuise.

David nu se mișcase din locul în care îl lăsase; se ridică în picioare abia când Laurel și Tamani se apropiară, iar Laurel încercă să ignore tristețea care i se citea în privire. Nu-l putuse proteja de asta și o durea nespus că-i provocase o suferință pe care nu o putea trata. Cel puțin, înțelegând acum că sosise momentul să renunțe la el, nu avea să-l facă să sufere mai rău.

– Ar fi trebuit să ajungă deja, zise Tamani încet.

– Cine?

– Chelsea... A! Iat-o.

Laurel se întoarse spre Chelsea, care venea pe potecă însoțită de mai multe zâne de primăvară și vară.

– Tamani, începu Laurel, simțind că îi vine să râdă. Serios acum, trebuie să-mi spui! Ce-ai pus la cale?

– Am pus-o pe Chelsea să le spună Ademenitoarelor și Strălucitoarelor că Marion e pe cale să-l închidă pe eroul lor în Avalon ori să-l execute pe Jamison și că ar trebui să vină să... ăăă... să se uite.

– Nu se poate! scoase Laurel un țipăt de încântare.

– Crede-mă, zise Tamani cu tristețe, ceea ce urmează să se întâmple trebuie urmărit de cât mai multe zâne posibil.

Când Chelsea ajunse la ei, Tamani o trase aproape și o pupă drăgăstos pe creștet.

– Mulțumesc. Și nu doar pentru asta, spuse Tamani, gestul lui fiind observat de mulțimea din jur. Pentru tot.

Chelsea se lumină toată la față, iar Laurel se întoarse și-i făcu semn cu mâna lui David. Astfel, trecură împreună, toți patru, de porțile distruse ale Grădinii; mulțimea le zâmbi și le mulțumi, iar unii îi avertizară în șoaptă că zânele de iarnă îi așteptau la ieșire.

Pe când traversau curtea înțesată de lume, cu aleile ei de pământ fertil și cu uriașii copaci acoperiți cu mușchi, Laurel se minună de cât de *puțin* se schimbase totul, în ciuda bătăliei de ieri. Iarba era călcată în picioare, câțiva copaci arătau de parcă fuseseră rupți în timpul unei furtuni cu grindină, dar cadavrele fuseseră strânse și armele dispăruseră de pe jos. Avalonul fusese grav rănit, însă, la fel ca Tamani, deja începuse să se vindece.

După cum bănuia Laurel, toate cele trei zâne de iarnă ale Avalonului așteptau pe banca de marmură din apropierea ieșirii, înconjurate de o grămadă de *Am Fear-faire* – regina Marion era incapabilă să renunțe la controlul absolut. Amintindu-și conversația sa cu Jamison, Laurel zâmbi în sinea ei. Va dura ceva, dar Laurel se gândea la inevitabila zi în care ea și Yasmine – în fine, tot Avalonul, de fapt – aveau să o îndepărteze de la tron.

Peste tot erau multe grupuri de zâne de primăvară și vară, unele înfășurate în bandaje sau cu tăieturi și zgârieturi la vedere de la luptele din ziua precedentă; și, chiar și aici, câteva Amestecătoare își făceau datoria și tratau rănile care necesitau îngrijire ale celor care refuzaseră, probabil, să piardă spectacolul. Un zumzet deopotrivă plin de entuziasm și de furie plutea peste Grădina Porții, electrizând aerul.

În mijloc tronau porțile de aur cu patru fețe, ale căror flori mărunte sclipeau blând în lumina dimineții.

– Noi plecăm, îl anunță Tamani pe Jamison, fără măcar să ia în seamă prezența reginei.

– Nu prea cred, se opuse regina, ridicându-se în picioare. Hotărârea a fost deja luată; dacă Jamison sau Yasmine deschid poarta, va fi considerat un act de trădare și va fi pedepsit cu moartea.

Toate zânele adunate exclamară la unison.

– V-ați adunat în număr destul de mare, adăugă Marion. Credeți că mă intimidați cu prezența voastră?

– Deloc, spuse Tamani. Vocea lui suna firesc, dar Laurel simțea că era încordat. Am vrut să audă cu urechile lor ce are de spus regina în această privință.

– Nu sunt obișnuită ca prezența mea să fie un subiect de amuzament, zise ea încruntându-se. Gărzi ale porții, faceți-vă datoria! Goliți Grădina! Audiența a luat sfârșit.

De undeva din mulțime, căpitanul gărzilor porții ieși în față cu patru santinele după el. Arătau de parcă s-ar fi târât pe burtă prin iad; purtau încă armura din ziua dinainte și aveau mâinile mânjite de sânge. Laurel își dădu seama că ei strânseseră trolii morți – și pe prietenii lor căzuți – din Grădină. Probabil că stătuseră acolo toată noaptea.

– Îți cer scuze, Măria Ta, spuse răgușit căpitanul. Suntem prea puțini.

Marion miji ochii din pricina șocului. O clipă, Laurel se întrebă dacă era posibil ca regina să fie atât de ignorantă, încât să nu știe câte santinele muriseră apărând porțile.

– Veți face cum am poruncit sau veți fi concediați, amenință ea, dar pe Laurel o surprinse că cineva îndrăznise să-i spună nu.

Făcând o plecăciune, scoase din teaca de la brâu o sabie lucioasă cu mâner lung. Santinelele din spatele lui procedară la fel, și, o clipă, Laurel se temu că vor întoarce armele împotriva celor adunați acolo. Își simți degetele zgâriind în brațul lui Tamani; nu credea că mai putea suporta încă o zi de luptă.

Căpitanul își ținu sabia sus, trecu prin fața lui Laurel și întâlni privirea de oțel a lui Tamani, care-i răspunse cu aceeași privire.

Apoi, el aruncă sabia pe pământ și întinse brațul, poftindu-l să treacă. Celelalte santinele se aliniară în spate și lăsară, de asemenea, armele să cadă pe jos.

Marion era prea furioasă ca să mai poată vorbi, dar oricum nu mai conta; orice ar fi spus ar fi fost înghițit de vacarmul creat de aclamațiile care se ridicau din mulțime. Când, în sfârșit, își regăsi vocea, îi spuse lui Jamison și lui Yasmine.

– Opriți-i, le porunci. Vă ordon! Arestați-i!

– Nu, se opuse Yasmine, ridicându-se în picioare.

– Poftim? făcu Marion, întorcând capul spre tânăra zână care abia îi ajungea până la umăr.

Yasmine ridică o sprânceană și se urcă pe banca de piatră ca să fie la aceeași înălțime cu regina.

– Am spus „nu", zise Yasmine suficient de tare pentru ca legiunile de zâne „inferioare" adunate acolo să o poată auzi. Dacă vrei să-i oprești, va trebui s-o faci tu însăți; și, nu știu de ce, nu cred c-o să-ți câștigi vreun susținător astăzi aici.

– Tam, zise Jamison pășind în față. Dă-mi voie să-ți fac această ultimă favoare. Nu mă deranjează să mor, nu pentru

cineva atât de nobil ca tine, ca să nu mai zic de toți patru la un loc.

– Dar nu te poate executa, pur și simplu, nu-i așa? întrebă Chelsea. Tu și Yasmine tocmai ați înfruntat-o; toată lumea a văzut!

Jamison zâmbi cu blândețe.

– Odată ce veți fi ieșit cu toții în siguranță, n-o să-mi las pământul natal pradă unui război civil, nu atunci când prețul păcii e atât de mic: o viață oricum pe cale să se stingă.

– Nu, zise Tamani ferm. Ai făcut destul. Mai mult decât destul. Ridică vocea și spuse mulțimii: Au fost deja mult prea mulți morți aici în Avalon. Nimeni nu trebuie să moară pentru mine. Îi aruncă scurt o privire lui Marion. Nu astăzi.

– Îl ții în viață pe Jamison în schimbul libertății tale? întrebă Marion, pe un ton neîncrezător.

Înainte ca Jamison să răspundă, Tamani se aplecă în fața bătrânei zâne de iarnă.

– Cred c-a sosit momentul să-mi iau cu totul în primire rolul de *Fear-gleidhidh* al lui Laurel și să demisionez din postul de gardian al porții și de santinelă.

Jamison încuviință din cap, dar îl fixă precaut cu privirea pe Tamani.

Tamani se uită întrebător la Jamison câteva secunde, apoi îl strânse în brațe.

– Știu că ne despărțim aici, zise Tamani. Așa că mulțumesc pentru tot.

Chelsea încă îl ținea pe David de un braț, iar Laurel de celălalt, când Laurel se desprinse și se duse să-l ia în brațe pe Jamison, începând să creadă că nu avea să-l mai vadă vreodată – indiferent ce as avea Tamani în mânecă, căci părea destul de sigur pe sine. Încercă să vorbească, dar nu reuși să spună nimic. Nu conta. Jamison înțelegea.

– Cât despre Domnia Voastră, spuse Tamani uitându-se la Marion, care-l fulgera cu privirea, mă gândesc că zilele pe care le mai aveți ca regină sunt numărate.

Marion deschise gura să spună ceva, dar Tamani o luă din loc, conducându-i pe Laurel, pe David și pe Chelsea spre poartă.

– N-am terminat, spuse Marion tăios, știind că nu mai avea nicio putere.

– O, ba da, răspunse Tamani fără să se întoarcă măcar.

Făcuseră trei pași când auziră urletul lui Marion, iar Laurel se întoarse și văzu niște crengi enorme venind spre ei ca niște sulițe îngrozitoare.

– Tam! țipă Laurel, iar el le acoperi repede cu brațele pe ea și pe Chelsea când se aruncară la pământ.

Bufnituri înfundate răsunară în jurul lui Laurel și, după câteva secunde, ea ridică ușor capul. Fiecare santinelă de la poartă își ridicase scutul și se pusese în calea crengilor, respingând cea mai mare parte a atacului. Aclamațiile din rândul mulțimii se întețiră și mai mult, iar Tamani stătea drept și se uita la regină, care avea încă mâinile ridicate, gata să dea ordine naturii.

După un timp, mâinile îi căzură pe lângă corp.

Dar încă nu câștigaseră.

– Chiar poți să ne scoți fără ajutor? întrebă Chelsea când ajunseră la poarta de aur și dădu cu ochii de întunericul de dincolo de ea.

Tamani încuviință din cap.

– Așa cred.

– De ce nu ne-ai spus mai devreme? întrebă David.

Fără să clipească, Tamani se uită în ochii lui.

– Voiam să văd că refuzi să distrugi porțile.

David înghiți în sec.

– Te-ai îndoit de mine?

Tamani clătină din cap.

– Nici o *secundă*. Veniți mai aproape, spuse el încet. Nu vreau să vadă nimeni partea asta.

Laurel, David și Chelsea formară un semicerc în jurul lui Tamani, care închise ochii și trase adânc aer în piept.

Apoi căută în buzunar și scoase o cheie de aur grea, incrustată cu diamante minuscule ca acelea din mijlocul florilor care decorau porțile. În momentul în care o întinse în direcția barelor strălucitoare de aur care îi despărțeau de California, încuietoarea licări și se transformă ca prin minune.

Iar în locul în care nu existase nicio gaură pentru cheie până atunci, apăru una.

Laurel îl privi cu gura căscată pe Tamani băgând cheia în încuietoare și răsucind-o. Cu mâini tremurânde, trase de porțile de aur.

Ele se deschiseră și mulțimea din Grădină exclamă surprinsă.

– De unde ai luat asta? îl întrebă Laurel în șoaptă.

– Yuki mi-a dat-o, răspunse simplu Tamani, băgând-o la loc în buzunar și ținând poarta deschisă pentru ei. Haideți, să mergem acasă.

Laurel se opri. Apoi îi luă lui David mâna și i-o puse în jurul lui Chelsea. După un moment lung, el dădu din cap și o conduse pe Chelsea pe poartă, afară din Avalon. Laurel mai aruncă o privire în urmă înainte să-i urmeze și o văzu pe regină în stare de șoc; pe Jamison, cu pumnul ridicat triumfător și cu o rumoare de ovații și de aplauze în jur; pe Yasmine, care stătea încă pe bancă și semăna leit cu regina care avea să fie într-o zi.

Zâmbind, îl luă de mână pe Tamani și ieșiră împreună în lumina strălucitoare a stelelor din California. Laurel se gândi la ce spusese Tamani mai devreme. Și era adevărat: în curând aveau să se urce în mașina lui David și să se îndrepte spre casa ei. Dar acum nu mai avea nicio îndoială. Cu Tamani lângă ea – ținându-se de mână – era deja acasă.

Nota autoarei

În ciuda faptului că această carte făcea parte dintr-o serie cu zâne, întrebarea pe care o pune, până la urmă, povestea e următoarea: „Cum ar reacționa un om obișnuit dacă ar descoperi că magia există cu adevărat?“ Și, mai mult decât în cazul lui Chelsea, această întrebare a stat la baza personajului lui David. Într-un fel, toată povestea din *Aripi* îl are în centru pe el. Iar la sfârșitul unei asemenea aventuri epice, ce trebuie să caute cu adevărat mai departe cel care a fost respins dintr-un triunghi amoros supranatural? Mai ales un om.

Ceea ce urmează e cu adevărat finalul, felul în care am decis să închei această serie încă dinainte chiar să termin prima carte. Dar, pentru că e cât se poate de realist, inevitabil are un gust dulce-amărui. Așadar, dacă preferați finalurile fericite sau perfecte, sau dacă, pur și simplu, îl iubiți pe David așa cum îl iubesc eu, poate că ar trebui să închideți cartea acum.

Eu v-am avertizat.

Ultimul cuvânt

Dragă Chelsea,

Felicitări! Mă bucur mult pentru tine și pentru Jason. Nu-mi vine să cred că ai devenit mamă; mi se pare că nunta a fost abia săptămâna trecută. Și chiar dacă nu-ți plăceau buclele deloc, sper ca micuța Sophie să ți le moștenească. Mie întotdeauna mi-au plăcut.

Odată ca niciodată, o zână mi-a furat inima.

Ceea ce n-am știut atunci a fost că n-a furat-o de la mine. A fost la tine ani întregi și ai plătit-o în rate. Dar, înainte să faci plata finală, ea a plecat cu ea. Și ceea ce n-am înțeles niciodată a fost cât de repede ai iertat-o pentru asta.

Dar apoi au existat o mulțime de lucruri despre tine pe care nu le-am înțeles la vremea aceea. Mă gândesc cu drag la timpul petrecut împreună la Harvard – eram extraordinari, în fiecare zi, iar tu îmi alungai gândul de la insula mea îndepărtată și îmi aminteai să respir. Aveam nevoie să mă tragă cineva de mânecă, și încă am. Nu cred că ai idee – mai ales în nopțile acelea groaznice, când îmi era frică să adorm, frică să înfrunt coșmarurile, și tu stăteai pur și simplu lângă mine și vorbeam în acele prime ore ale dimineții – de câte ori mi-ai salvat cu-adevărat viața.

Când ai plecat – poate mai corect ar fi să spun: când te-am făcut să pleci –, nu știam cum o să reușesc să n-o iau razna. Am încercat să-mi țin mintea ocupată, m-am îngropat în învățat... Medicina a fost numai bună pentru asta! Dar am ajuns să înțeleg de ce-ai

plecat și, până la urmă, să accept lucrurile care mă țineau în loc. Știu cât ai suferit din cauza sentimentelor pe care le aveam față de Laurel, dar, în cele din urmă, nu asta a fost povestea peste care nu am putut să trec.

Ci Avalonul.

Când mă trezeam noaptea țipând, nu mă întrebai niciodată ce am. Te-am iubit pentru asta. Bineînțeles, bănuiai probabil că trolii apăreau adeseori în coșmarurile mele. Dar nici coșmarurile astea nu au fost ce-a fost mai rău. Uneori visam că adusesem sabia aia blestemată acasă și, odată cu ea, ajunsesem să conduc lumea. Alteori visam că pusesem stăpânire și pe Avalon, și, cu ajutorul secretelor pe care le dețineau zânele, eradicasem bolile și foametea. În visele acelea, eram în totalitate tiranul care voia Klea să devină, și, mai rău de-atât, aproape toată lumea mă iubea pentru asta.

Acelea sunt cele mai rele vise. Când sunt de gardă și cineva aduce un copil bolnav sau rănit și văd dintr-o privire că șansele lui de supraviețuire sunt la limită, abia mă abțin să-i duc cu avionul la Orick, să bat la ușa lui Laurel și s-o implor să-mi dea sticluța ei albastră care face minuni. Numai că știu că lucrurile nu stau așa. Îți poți imagina ce lupte s-ar duce pentru a deține controlul asupra Avalonului, dacă secretele lui ar fi cunoscute de toată lumea?

Pentru a suta oară am rezistat tentației de a scrie de la început această scrisoare. Nu vreau să te deprim. Îți cer scuze. Dar, Chelsea... câte lucruri știm noi! Zâne, troli, magie. Lucruri pe care mulți le consideră fantezii copilărești. Dar noi știm adevărul – știm că ele există cu-adevărat. Că lumea pe care o vedem în fața ochilor e doar o umbră a ceea ce există în realitate. Nu știu cum de nu-ți vine câteodată să strigi în gura mare de pe acoperiș. Dar amândoi suntem conștienți de consecințe, iar albul pur n-a fost niciodată preferatul meu sau al tău.

În fine, am cunoscut o fată și sunt nerăbdător s-o prezint găștii din Crescent City. Cred c-o să vă placă. De fapt,

suntem împreună, cu scurte pauze, de mai bine de un an și am decis s-o cer în căsătorie. Sincer, a avut foarte multă răbdare cu mine așteptând să-mi revin.

Dar, după ce ne-am despărțit noi, mi-am spus că, dacă dragostea o să mai apară vreodată în viața mea, trebuia să fac lucrurile cum se cuvine. A trebuit să las Avalonul în urmă – să nu mai scormonesc trecutul și să-mi îndrept privirea spre viitor. Și am primit un răspuns evident. Un răspuns pe care niciodată, dar niciodată nu m-am gândit să-l iau în considerare. Și bănuiesc că, în clipa asta, când citești aceste rânduri, știi despre ce vorbesc. Din cauza asta prefer să-ți scriu, în loc să te sun. Nu sunt sigur c-aș suporta să-mi ții o predică, așa cum faci adeseori.

Pe când o să primești scrisoarea asta, faptul va fi consumat, și sper să mă ierți.

Am fost să-i vizitez pe Laurel și pe Tam. Iart-o și pe ea pentru că a fost de acord să păstreze secretul ăsta față de tine. Dacă mai contează, să știi că mi-a fost foarte greu s-o conving.

Laurel a petrecut luni întregi preparând un elixir pentru memorie care să-mi scoată Avalonul din cap. Vor exista o mulțime de goluri în amintirile mele legate de anii de liceu... Laurel nu crede că amintirea ta se va schimba semnificativ, dar se îndoiește c-o să-mi mai amintesc foarte multe despre ea sau despre Tamani. Crede că va lăsa destule date despre ea, astfel încât, atunci când mama îi va pomeni numele – așa cum face uneori –, eu să dau din cap și să spun: „O, da, prietena mea din liceu". Dar nu va fi ea aceea.

Mi-a fost greu să-mi iau rămas-bun de la ei. Au trecut ani de când n-am mai simțit nimic pentru ea – de când noi doi am fost împreună. Tu *ai avut toată inima mea la picioare. Dar ceea ce-am trăit toți patru nu poate să nu ne lege unii de alții. Și, deși am crezut că n-o să spun asta niciodată, Tam mi-a fost prieten apropiat în toți acești ani. În cele din urmă,*

el a convins-o pe Laurel să facă elixirul pentru mine. El a convins-o că era dreptul meu să aleg.

Sunt uimit de puterea ta, Chelsea. Și sper să-mi ierți slăbiciunea. Dar înainte de a face acest ultim pas: darul lui Sophie. (Deși poate c-o să te bucure la fel de mult și pe tine!) Ștergerea memoriei sună a ceva definitiv, iar eu nu vreau să pierd totul. E o poveste al naibii de bună, nu-i așa? Așa că am scris-o pe hârtie și i-am dat-o lui Laurel ca să-și amintească și să completeze detaliile pe care eu nu le-am știut. Vei vedea că n-a ascuns nimic. Mi-a spus totul și am încercat să redau mai departe cât de fidel posibil. E mult prea lungă povestea ca să faci din ea o carte bună, dar, dacă fetița ta va fi ca mama ei când se va face mare, n-o s-o deranjeze. Dimpotrivă, o să-i placă, pentru că e cu zâne.

Așa că îți trimit acum singurul exemplar din lume al poveștii noastre. Deja am șters-o din calculator. Ți-o încredințez ție, să faci ce dorești cu ea. Păstreaz-o, arat-o și altora, la naiba, public-o, din partea mea. Dar te rog s-o accepți în spiritul în care ți-o dăruiesc acum și nu încerca să mă faci să-mi amintesc toate astea. Nu mai suport. Te rog, te rog, nu mă obliga s-o fac. Nu mă pot căsători având secrete pe care nu i le voi putea împărtăși soției mele. Și vreau să-i ofer lui Rose acel viitor – acel soț – pe care știu că-l merită. Acel bărbat care știu că pot fi. Acel bărbat care eram cândva. Bărbatul pe care tu îl iubeai.

E greu de crezut că am fost prieteni aproape cincisprezece ani. Îmbătrânim! Cu voia Domnului, vom mai apuca cincizeci de-acum încolo.

Cu dragoste,

David

P. S.: Prezintă-mă lui Tam într-o zi, dacă o să ai ocazia. Deja mi-e dor de el.

Mulțumiri

Aș vrea să le mulțumesc înainte de toate editorilor mei geniali, Tara Weikum și Erica Sussman, care m-au prezentat într-o lumină bună, și lui Jodi Reamer, agenta mea extraordinară, care mă ajută, la fel, să apar în fața publicului într-o lumină bună. Mulțumesc că mi-ați fost mereu alături. Allison Verost, agenta mea de presă, care a avut mereu grijă să le arate celorlalți în ce lumină minunată m-a pus echipa mea. Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Sunt atâtea nume la Harper pe care nu le cunosc și care au lucrat neobosit la această carte; îi mulțumesc fiecăruia în parte. Și echipei mele de drepturi de autor în străinătate, Maja, Cecilia și Chelsey; n-am cuvinte să vă spun cât de grozave sunteți! Alec Shane, asistentul agentei mele, căruia atunci când îi văd scrisul pe vreun plic din cutia poștală știu că e semn bun.

Sarah, Sarah, Sarah, Carrie, Saundra (cunoscută și sub numele de Sarah) – aș lua-o razna fără voi. Mulțumesc pentru tot. Mai ales pentru ninja. Adică... care ninja?

Și aș mai vrea să-i mulțumesc cuiva – lui Silve, fanul meu de pe Facebook; după cum spuneam, îmi place mult numele tău. Bine-ai venit în lumea *Aripilor*.

Coach Gleichman, deși numele tău apare la începutul cărții, mărturisesc că, încă de la primul volum din serie, mereu am avut în gând să ți-l dedic pe acesta ție. Toate lucrurile învățate de la tine m-au făcut să devin ceea ce sunt – cât de important e să termini ce ai început, cum să „apeși pe buton" și cum să pronunți „fartlek" fără să-ți vină să râzi. Dar cel mai bine m-ai învățat

să fac lucruri dificile. Și, crede-mă, seria asta a fost un lucru dificil. N-aș fi avut niciodată disciplina necesară de a termina dacă nu m-ai fi învățat să-ncerc să-mi depășesc întotdeauna limitele. Mulțumesc, coach.

Kenny – nu pot descrie în cuvinte. Niciodată. Tu ești echilibrul meu și, mai mult decât atât, cel care mi-a schimbat viața. Audrey, Brennan, Gideon și Gwendolyn, voi sunteți cea mai mare realizare a mea. Familia mea și familia soțului meu – cei mai entuziaști susținători pe care și i-ar putea dori cineva vreodată.

Vă mulțumesc!